KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 3.7.2012 r.
COM(2012) 360 final

2012/0175 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2012) 191 final}
{SWD(2012) 192 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Dyrektywa 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (IMD1)[1] jest jedynym aktem unijnego prawa, który reguluje sprzedaż produktów ubezpieczeniowych w punktach sprzedaży w celu zagwarantowania praw przysługujących konsumentom. Dyrektywa ta została przyjęta w dniu 9 grudnia 2002 r., a termin jej transpozycji przez państwa członkowskie przypadał dnia 15 stycznia 2005 r. Wspomniana dyrektywa jest instrumentem minimalnej harmonizacji zawierającym ogólne zasady, który został wdrożony w 27 państw członkowskich w zgoła odmienny sposób. Konieczność zmiany dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego stwierdzono już podczas kontroli jej wdrożenia przeprowadzonej przez Komisję w latach 2005–2008.

Obecne i niedawne zaburzenia na rynkach finansowych uwypukliły znaczenie zapewniania skutecznej ochrony konsumentów we wszystkich sektorach finansowych. W listopadzie 2010 r. grupa G20 zwróciła się do OECD, Rady Stabilności Finansowej oraz innych właściwych organizacji międzynarodowych o opracowanie wspólnych zasad w obszarze usług finansowych w celu wzmocnienia ochrony konsumentów. Projekt ogólnych zasad dotyczących ochrony konsumentów na rynku usług finansowych opracowany na szczeblu grupy G20 podkreśla konieczność należytego uregulowania lub nadzorowania wszystkich dostawców usług finansowych oraz agentów, którzy prowadzą interesy bezpośrednio z konsumentami. Zasady te stanowią, że konsumentom powinny zawsze przysługiwać porównywalne standardy ochrony konsumentów. Obecny przegląd dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego należy rozpatrywać w kontekście tych wytycznych i pokrewnych inicjatyw międzynarodowych.

W trakcie debaty w Parlamencie Europejskim poświęconej dyrektywie regulującej oparte na ocenie ryzyka podejście do kapitalizacji i nadzorowania zakładów ubezpieczeń (Wypłacalność II)[2], którą przyjęto w 2009 r., wystosowano także szczególny wniosek o przegląd dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego. Niektórzy posłowie oraz niektóre organizacje konsumenckie uznały, że w następstwie kryzysu finansowego istnieje konieczność podniesienia poziomu ochrony ubezpieczających oraz że można by poprawić praktyki w zakresie sprzedaży różnych produktów ubezpieczeniowych. Zgłaszano zwłaszcza duże zastrzeżenie co do standardów sprzedaży ubezpieczeń na życie z elementami inwestycyjnymi. W celu zapewnienia spójności przepisów w poszczególnych sektorach Parlament Europejski wystąpił z wnioskiem o to, by w ramach zmiany dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego uwzględniono prowadzone prace nad zmianą dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID

[1] Dz.U. L 9, s. 3.

[2] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II), Dz.U. L 335, s. 1.

II)[3]. Oznacza to, że dokonując regulacji praktyk w zakresie sprzedaży ubezpieczeń na życie z elementami inwestycyjnymi, we wniosku dotyczącym zmiany dyrektywy (IMD2) należy każdorazowo zapewnić takie same standardy ochrony konsumentów, jak w przypadku MiFID II.

1.1. Cele wniosku

Zmieniona dyrektywa (IMD2) ma na celu skuteczną poprawę regulacji na rynku detalicznych produktów ubezpieczeniowych. Jej celem jest zapewnienie równych zasad działania wszystkim uczestnikom zajmującym się sprzedażą produktów ubezpieczeniowych oraz zwiększenie poziomu ochrony ubezpieczających.

Nadrzędnym celem obecnej zmiany jest zapewnienie niezakłóconej konkurencji, ochrony konsumentów i integracji rynku. Konkretnym skutkiem zmiany dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego powinny być następujące usprawnienia: rozszerzenie zakresu stosowania pierwotnej dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (IMD1) na wszystkie kanały dystrybucji (np. ubezpieczycieli bezpośrednich, wypożyczalnie samochodów, itp.); określenie konfliktów interesów, zarządzanie nimi i ich łagodzenie; zwiększenie stopnia harmonizacji sankcji i środków administracyjnych z tytułu naruszenia kluczowych przepisów obecnej dyrektywy; poprawa adekwatności i celowości porad; zapewnienie posiadania przez zawodowych sprzedawców kwalifikacji, które są odpowiednie do złożoności sprzedawanych produktów; uproszczenie i zbliżenie procedur regulujących możliwość wchodzenia na zagraniczne rynki ubezpieczeń w całej UE.

1.2. Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Cele wniosku są spójne z obszarami polityki i celami Unii. Traktat przewiduje możliwość podjęcia działań w celu zapewnienia ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego o wysokim poziomie ochrony konsumentów oraz swobodnego świadczenia usług.

Niniejszy wniosek przedkładany jest do przyjęcia jako część „pakietu regulacji rynku detalicznego dla konsumentów", wraz z wnioskiem dotyczącym ujawniania informacji na temat „konfekcjonowanych" detalicznych produktów inwestycyjnych i UCITS V. Inicjatywa w zakresie „konfekcjonowanych" detalicznych produktów inwestycyjnych ma na celu zapewnienie spójnego horyzontalnego podejścia do ujawniania informacji o produktach w odniesieniu do produktów inwestycyjnych i produktów ubezpieczeniowych z elementami inwestycyjnymi (tzw. ubezpieczeniowych „konfekcjonowanych" detalicznych produktów inwestycyjnych[4]), a przepisy dotyczące praktyk w zakresie sprzedaży zostaną uwzględnione przy zmianie IMD1 i MiFID.

Wniosek ten jest ponadto zgodny z innymi unijnymi przepisami i politykami, które również uzupełnia, zwłaszcza w obszarze ochrony konsumentów, ochrony

---

[3] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rynków instrumentów finansowych uchylająca dyrektywę 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (wersja przekształcona); COM(2011) 656 wersja ostateczna.

[4] Zob. zakres stosowania w ocenie skutków dotyczącej „konfekcjonowanych" detalicznych produktów inwestycyjnych: http://ec.europa.eu/internal_market/finservices-retail/docs/investment_products/29042009_impact_assessment_en.pdf

inwestorów i nadzoru ostrożnościowego, takimi jak Wypłacalność II, MiFID II i inicjatywa dotycząca „konfekcjonowanych" detalicznych produktów inwestycyjnych.

IMD2 regulować będzie praktyki w zakresie sprzedaży wszystkich produktów ubezpieczeniowych, począwszy od ogólnych produktów ubezpieczeniowych, takich jak ubezpieczenia komunikacyjne, aż po polisy ubezpieczeń na życie, w tym zawierające elementy inwestycyjne np. ubezpieczenia na życie związane z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym.

IMD2 nadal posiadać będzie cechy instrumentu prawnego przewidującego „minimalną harmonizację". Oznacza to, że państwa członkowskie, w razie konieczności, będą mogły postanowić o podjęciu dalej idących środków w celu ochrony konsumentów. Minimalne standardy wynikające z IMD1 zostaną jednak znacznie podniesione. Niektóre elementy nowej dyrektywy wzmacniać będą środki poziomu 2, tak aby dostosować jej przepisy do przepisów MiFID, w szczególności w rozdziale regulującym dystrybucję polis ubezpieczenia na życie z elementami inwestycyjnymi.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCENA SKUTKÓW

Służby Komisji zwróciły się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) (dawny CEIOPS) o radę w licznych kwestiach dotyczących zmiany dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego. EUNUiPPE przedstawił swoje końcowe sprawozdanie w listopadzie 2010 r.[5] W latach 2010–2011 służby Komisji odbywały regularne spotkania z przedstawicielami sektora ubezpieczeń, organizacji konsumenckich oraz organów nadzoru w celu omówienia kwestii planowanego przeglądu przedmiotowych przepisów. W dniach od 26 listopada 2010 r. do 28 lutego 2011 r. służby Komisji przeprowadziły konsultacje społeczne w sprawie zmiany IMD1. Wyniki konsultacji również wskazują na istnienie szerokiego poparcia dla kierunku zmian tej dyrektywy wskazanego przez służby Komisji[6]. W dniu 10 grudnia 2010 r. odbyło się wysłuchanie publiczne w sprawie IMD2. Debata koncentrowała się na zakresie stosowania dyrektywy, wymogach informacyjnych dla pośredników ubezpieczeniowych, konfliktów interesów, transgranicznej wymianie handlowej oraz wymogach w zakresie kwalifikacji zawodowych[7]. W dniu 11 kwietnia 2011 r. zorganizowano spotkanie z ekspertami z państw członkowskich oraz EUNUiPPE w celu omówienia wyników konsultacji społecznych oraz możliwej struktury i treści IMD2. Przeważająca większość zainteresowanych stron obecnych na tych spotkaniach poparła kierunek zmian dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (IMD1) zarysowany przez służby Komisji.

---

5 https://www.ceiops.eu/fileadmin/tx_dam/files/publications/reports/IMD-advice-20101111/20101111-CEIOPS-Advice-on-IMD-Revision.pdf

6 Wyniki konsultacji opublikowano pod adresem: http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2010/insurance-mediation_en.htm

7 Protokół z wysłuchania można znaleźć na następującej stronie internetowej: http://ec.europa.eu/internal_market/insurance/docs/mediation/20101210hearing/panel-summary_en.pdf.

Zgodnie z polityką „lepszego stanowienia prawa” Komisja przeprowadziła ocenę skutków wariantów polityki. W procesie przygotowania oceny skutków wykorzystano wyniki kilku szczególnych badań zleconych przez różne służby Komisji. Po pierwsze, DG MARKT zleciła firmie PricewaterhouseCoopers (PWC) przeprowadzenie badania mającego ukazać pełny obraz funkcjonowania mechanizmów dystrybucji ubezpieczeń w UE. Sprawozdanie zostało ukończone w lipcu 2011 r. i opublikowane na stronach internetowych Komisji[8]. Po drugie, w niniejszym wniosku uwzględniono wyniki zleconego w 2010 r. badania dotyczącego kosztów i korzyści potencjalnych zmian przepisów w zakresie dystrybucji produktów ubezpieczeniowych i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych[9]. Po trzecie, uwzględniono wnioski płynące z badania mającego na celu ocenę jakości porad udzielanych w całej UE[10]. Uwzględniono również wyniki czwartego badania, w którym starano się zrozumieć różne czynniki wpływające na proces podejmowania decyzji przez inwestorów w kontekście ekonomii behawioralnej[11].

Warianty polityki omówione w ocenie skutków przeanalizowano w oparciu o różne kryteria, takie jak integracja rynku dla uczestników rynku, ochrona i zaufanie klientów, równe warunki działania dla różnych uczestników rynku oraz racjonalność kosztowa tzn. to, w jakim zakresie poszczególne warianty pozwalają osiągnąć zakładane cele i ułatwiają funkcjonowanie rynków ubezpieczeń w oszczędny i wydajny sposób.

Ogólnie rzecz biorąc, z szacunków obciążeń administracyjnych dokonanych w oparciu o wyżej wymienione badanie PWC oraz statystyczne dane branżowe opracowane przez służby Komisji wynika, że, zważywszy na dużą liczbę przedsiębiorstw, których dotyczą proponowane zmiany (około 1 mln), wniosek wygeneruje względnie umiarkowane koszty wynoszące średnio około 730 EUR w przeliczeniu na przedsiębiorstwo.

Prace nad oceną skutków ukończono w 2012 r. Uwzględniono zalecenia Rady ds. Oceny Skutków działającej przy Komisji Europejskie, zwłaszcza te, które dotyczyły wpływu na MŚP. Na przykład pośrednicy będący MŚP, którzy obecnie wyłączeni są z zakresu dyrektywy, ale zostaną w niego włączeni na podstawie niniejszego wniosku, są na ogół przedsiębiorcami, których główną działalnością jest działalność inna niż pośrednictwo ubezpieczeniowe (a zatem pośrednictwo stanowi czysto poboczną działalność w stosunku do ich głównej działalności np. prowadzenia biura podróży lub wypożyczalni samochodów). Pośrednicy ci zostaną objęci uproszczonym systemem (procedura zgłoszenia, art. 4 niniejszego wniosku), co stanowi podejście współmierne do pobocznego charakteru pośrednictwa, którym się zajmują. Ogólnie rzecz biorąc, wymóg proporcjonalności wprowadzono, aby uwzględnić obawy MŚP i zastosować się do zasady „mniej złożone produkty – mniej przepisów”. Niektóre produkty inwestycyjne są na przykład „ubrane” w polisy

---

8 Analizę kosztów oparto na danych liczbowych wynikających z badania PwC, zweryfikowanych przez służby Komisji. Badaniem objęto pięć państw członkowskich (BE, DE, FR, FI, UK). Niektórzy uczestnicy nie chcieli lub nie byli w stanie przekazać dokładnych szacunków kosztów. Dokonana przez służby Komisji ocena danych wskazuje, że niektórzy respondenci przekazali dane liczbowe, które zdają się być zawyżone, bez wyraźnego wyjaśnienia lub uzasadnienia.

9 http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/docs/2010/prips/costs_benefits_study_en.pdf

10 http://ec.europa.eu/consumers/rights/docs/investment_advice_study_en.pdf

11 http://ec.europa.eu/consumers/strategy/consumer_behaviour_en.htm

ubezpieczenia na życie. Wprowadzony zostanie zatem bardziej rygorystyczny system (rozdział VII) regulujący praktyki w zakresie sprzedaży tych produktów [polis ubezpieczenia na życie z elementami inwestycyjnymi (ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych lub ubezpieczeniowych „konfekcjonowanych" detalicznych produktów inwestycyjnych)].

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Podstawa prawna

Podstawę prawną wniosku stanowi art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE. Dyrektywa, której dotyczy niniejszy wniosek, zastąpi dyrektywę 2002/92/WE, a jej przedmiotem będzie harmonizacja krajowych przepisów dotyczących pośredników ubezpieczeniowych i innych sprzedawców produktów ubezpieczeniowych. Na podstawie niniejszej dyrektywy w zakres jej stosowania włączeni zostaną niektórzy sprzedawcy, dla których pośrednictwo ubezpieczeniowe stanowi działalność poboczną, oraz podmioty prowadzące obsługę posprzedażną, takie jak likwidatorzy szkód i podmioty prowadzące obsługę roszczeń. Wyjaśniono w niej kwestię korzystania ze swobody przedsiębiorczości, swobody świadczenia usług oraz kwestię uprawnień organów nadzoru z państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego w tym względzie. Głównym celem i przedmiotem niniejszego wniosku jest harmonizacja krajowych przepisów regulujących zasady prowadzenia działalności przez wszystkich sprzedawców produktów ubezpieczeniowych oraz inne podmioty rynkowe obecne na rynkach ubezpieczeń i reasekuracji, warunki zarządzania tymi podmiotami oraz ramy nadzoru nad nimi.

3.2. Pomocniczość i proporcjonalność

Zgodnie z zasadą pomocniczości (art. 5 ust. 3 Traktatu UE) Unia podejmuje działania tylko wówczas, gdy cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.

Większość zagadnień objętych zmienioną wersją przepisów zostało już uwzględnionych w obecnych ramach prawnych IMD1. Ponadto rynki ubezpieczeń zyskują coraz bardziej transgraniczny charakter. Warunki, na jakich firmy i operatorzy mogą ze sobą w tym kontekście konkurować – czy to przepisy dotyczące przejrzystości, czy też ochrony klientów – muszą być porównywalne w poszczególnych państwach członkowskich i stanowią obecnie sedno dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego. Konieczne jest zatem podjęcie działań na unijnym szczeblu mających na celu zaktualizowanie i zmodyfikowanie ram regulacyjnych określonych przez dyrektywę w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego, aby uwzględnić zmiany, jakie nastąpiły na rynkach ubezpieczeń od czasu jej wdrożenia. Ze względu na tę integrację odrębne interwencje krajowe byłyby znacznie mniej efektywne i skutkowałyby rozdrobnieniem rynków, prowadząc do arbitrażu regulacyjnego i zakłóceń konkurencji.

EUNUiPPE powinien odgrywać kluczową rolę we wdrażaniu nowych ogólnounijnych ram prawnych i należy mu przyznać szczególne uprawnienia niezbędne dla poprawy funkcjonowania rynków ubezpieczeń.

Wniosek w pełni uwzględnia zasadę proporcjonalności, zgodnie z którą działanie UE powinno być odpowiednie dla osiągnięcia wyznaczonych celów i nie powinno wykraczać poza to, co jest konieczne do ich osiągnięcia. Niniejszy wniosek jest zgodny z tą zasadą, uwzględniając właściwą równowagę między interesem publicznym a racjonalnością proponowanego środka pod względem kosztów. W szczególności, przy opracowywaniu tych wymogów zasadniczo kierowano się potrzebą zapewnienia równowagi między ochroną klientów, efektywnością rynków i kosztami dla branży.

W myśl tej zasady we wniosku zróżnicowano podejście do różnych kanałów sprzedaży produktów ubezpieczeniowych i nałożono mniej uciążliwe wymogi w zakresie rejestracji i kwalifikacji zawodowych na osoby sprzedające proste produkty ubezpieczeniowe. Na przykład podmioty sprzedające uzupełniające produkty ubezpieczeniowe niosące niskie ryzyko, takie jak wypożyczalnie samochodów i biura podróży, podlegają uproszczonej procedurze zgłoszenia działalności, zamiast obowiązkowi rejestracji jako pośrednicy ubezpieczeniowi. We wniosku wprowadzono również rozróżnienie między ubezpieczeniami na życie i ubezpieczeniami ogólnymi pod względem wymogów w zakresie przejrzystości wynagrodzeń. Te środki służące zachowaniu proporcjonalności podjęto, mając na względzie różne poziomy złożoności i ryzyka dla konsumentów związane z różnymi produktami ubezpieczeniowymi, a także chęć ograniczenia obciążeń administracyjnych dla MŚP sprzedających produkty ubezpieczeniowe.

3.3. Zgodność z art. 290 i 291 TFUE

W dniu 23 września 2009 r. Komisja przyjęła wnioski dotyczące rozporządzeń ustanawiających Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) i Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW). W tym względzie Komisja pragnie przypomnieć oświadczenia dotyczące art. 290 i 291 TFUE sformułowane w ramach procesu przyjmowania rozporządzeń ustanawiających Europejskie Urzędy Nadzoru o następującej treści: „Jeżeli chodzi o proces przyjmowania standardów regulacyjnych, Komisja podkreśla szczególny charakter sektora usług finansowych, wynikający ze struktury Lamfalussy'ego i wyraźnie stwierdzony w deklaracji nr 39 do TFUE. Komisja ma jednak poważne wątpliwości co do tego, czy ograniczenie jej roli w przyjmowaniu aktów delegowanych i środków wykonawczych jest zgodne z art. 290 i 291 TFUE".

3.4. Odwołania do innych dyrektyw

Ponieważ dyrektywa 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) nie zaczęła jeszcze obowiązywać, w niniejszym wniosku odwołano się do definicji określonych w dyrektywie 73/239/EWG, dyrektywie 2002/83/WE i dyrektywie 2005/68/WE. Dyrektywy 73/239/EWG, 2002/83/WE i 2005/68/WE zostaną uchylone dyrektywą 2009/138/WE.

3.5. Szczegółowe omówienie wniosku

Rozdział I – Zakres i definicje

W *art. 1* rozszerzono zakres stosowania pierwotnej dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego, tak aby uwzględnić sprzedaż ubezpieczeń przez zakłady ubezpieczeń i reasekuracji bez udziału pośrednika ubezpieczeniowego. Objęto nim również działalność w zakresie obsługi roszczeń prowadzoną przez zakłady ubezpieczeń i na ich zlecenie, likwidację szkód oraz wycenę szkód przez biegłych.

Wyłączenie *de minimis* z zakresu stosowania IMD1 pozostaje bez zmian (sprzedawcy polis ubezpieczeniowych, dla których czynność ta stanowi działalność poboczną w stosunku do sprzedaży towarów – przy składce poniżej 500 EUR w ujęciu rocznym – i którzy spełniają inne kryteria zwolnienia), z tym że limit wysokości składki w ujęciu rocznym podwyższono proporcjonalnie do 600 EUR (poniżej 2 EUR dziennie). Powyższa kwota 2 EUR to kwota składki na jedną umowę ubezpieczenia dziennie. Z zakresu stosowania dyrektywy pozostanie więc nadal wyłączony na przykład optyk sprzedający dodatkowe ubezpieczenia obejmujące okulary.

Polisy ubezpieczeniowe sprzedawane dodatkowo przy sprzedaży usług po zmianie dyrektywy zostaną objęte zakresem jej stosowania. Dotyczy to na przykład polis ubezpieczenia podróżnego sprzedawanych przez biura podróży, polis ubezpieczenia ogólnego sprzedawanych przez wypożyczalnie samochodów i firmy leasingowe.

W *art. 2* powtórzono definicje zawarte w IMD1 z pewnymi zmianami oraz wprowadzono nowe definicje.

- rozszerzono definicję „pośrednictwa ubezpieczeniowego”, aby uwzględnić poszerzenie zakresu stosowania dyrektywy zgodnie z art. 1 oraz włączyć w zakres pośrednictwa ubezpieczeniowego niektóre rodzaje działalności prowadzonej przez strony internetowe oferujące możliwość porównywania produktów ubezpieczeniowych pochodzących od różnych dostawców. Usunięto działalność polegającą na „wprowadzaniu”. Podobnie zmieniono definicję „pośrednictwa reasekuracyjnego”;

- „ubezpieczeniowe produkty inwestycyjne” zdefiniowano w sposób spójny z definicją „produktu inwestycyjnego” zawartą w rozporządzeniu w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych (rozporządzenie w sprawie „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych;

- poszerzono definicję „zależnego pośrednika ubezpieczeniowego”, aby uwzględnić pośredników, za których pracę odpowiedzialność ponosi inny pośrednik ubezpieczeniowy;

- „doradztwo” zdefiniowano jako przekazanie klientowi osobistego zalecenia na jego prośbę lub w innych okolicznościach;

- „klienta profesjonalnego” zdefiniowano do celów wyłączenia go z zakresu stosowania przepisów regulujących obowiązki informacyjne;

- „praktyka sprzedaży krzyżowej” oznacza praktykę polegającą na łączeniu w ramach jednej transakcji sprzedaży dwóch produktów lub większej ich liczby;

- „prowizję warunkową” zdefiniowano jako prowizję, w przypadku której przypadająca do wypłaty kwota uzależniona jest od osiągnięcia uzgodnionych celów;

- „bliskie powiązania” definiują relacje z osobami powiązanymi oraz relacje, które mogą wpływać na zdolność organu nadzoru od prowadzenia skutecznego nadzoru;

- „wynagrodzenie” zdefiniowano tak, by uwzględnić nie tylko płatności (opłaty, prowizje, itp.), ale także wszelkiego rodzaju korzyści ekonomiczne;

- definicje „państwa członkowskiego pochodzenia”, „przyjmującego państwa członkowskiego”, „pośrednika ubezpieczeniowego”, „pośrednika reasekuracyjnego” oraz „stałego nośnika informacji” stosownie zmieniono w celu ich doprecyzowania.

Rozdział II – Wymogi rejestracyjne

W *art. 3* pozostawiono w zasadniczo niezmienionej postaci wymogi rejestracyjne ustanowione w IMD1, przy czym wprowadzono w nim jednak wymóg ustanowienia przez EUNUiPPE pojedynczego rejestru elektronicznego (łączącego krajowe bazy danych), a także wymóg ujawniania pewnych porozumień zawieranych z innymi osobami. Pojedynczy rejestr elektroniczny będzie funkcjonował jako portal zawierający odnośniki prowadzące do rejestrów krajowych. W artykule tym zawarto również zwolnienie z rejestracji w stosunku do osób objętych procedurą zgłoszenia (zob. art. 4).

Rozdział III – Procedura zgłoszenia

W *art. 4* ustanowiono uproszczoną procedurę, która zwalnia dwie grupy osób z obowiązku stosowania wyżej wymienionej procedury rejestracyjnej, umożliwiając im prowadzenie działalności w zakresie pośrednictwa na podstawie zwykłego zgłoszenia. Te dwie grupy osób to:

- osoby, które prowadzą pośrednictwo ubezpieczeniowe jako działalność poboczną w stosunku do swojej głównej działalności zawodowej oraz które spełniają pewne inne warunki (np. biura podróży). Najogólniej mówiąc, te inne warunki to wymóg, aby produkty ubezpieczeniowe stanowiły uzupełnienie innego produktu lub usługi, nie obejmowały ubezpieczenia na życie lub ryzyka z tytułu odpowiedzialności, chyba że ochrona z tego tytułu jest wtórna w stosunku do głównego zakresu ochrony, oraz

- osoby, których działalność ograniczona jest do zawodowej obsługi roszczeń i likwidacji szkód.

Procedura zgłoszenia obejmuje głównie biura podróży, wypożyczalnie samochodów sprzedające produkty ubezpieczeniowe, a także likwidatorów szkód i podmioty prowadzące obsługę roszczeń.

Rozdział IV – Swoboda świadczenia usług i swoboda przedsiębiorczości

Przepisy ustanowione w *art. 5, 6 i 7* stanowią odzwierciedlenie przepisów zawartych w art. 5 IMD1, we wniosku dotyczącym zmienionej MiFID a także postanowień protokołu luksemburskiego[12]. W artykułach tych ustanowiono również podział kompetencji między organami nadzoru z państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego, zwłaszcza w sytuacjach, w których pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny, prowadząc działalność w przyjmującym państwie członkowskim, nie wypełnia swoich obowiązków.

Rozdział V – Inne środki organizacyjne

W *art. 8* określono wymogi zawodowe i organizacyjne, które zawiera art. 4 IMD1: wymóg posiadania właściwej wiedzy i umiejętności, wymóg nieposzlakowanej opinii, wymóg posiadania ubezpieczenia od odpowiedzialności zawodowej oraz istnienia środków zabezpieczających przed niezdolnością pośrednika do przekazania składki do zakładu ubezpieczeń lub kwoty odszkodowania lub zwrotu składki ubezpieczonemu. Zawarto w nim również wymóg ustawicznego doskonalenia zawodowego. W celu osiągnięcia współmiernego skutku przepisy mające zastosowanie do osób, dla których pośrednictwo ubezpieczeniowe stanowi działalność poboczną lub których działalność ograniczona jest do zawodowej obsługi roszczeń, będą adekwatne do złożoności sprzedawanego produktu. Artykułu 8 nie będzie się zatem w pełni stosować do takich pośredników.

Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych w celu określenia pojęcia właściwej wiedzy i umiejętności.

Art. 9 dotyczy publikacji zasad dobra ogólnego. Treść tego artykułu uległa zmianie w porównaniu z art. 6 IMD1: zawarto w nim obecnie wymóg publikacji przez państwa członkowskie zasad dobra ogólnego oraz wymóg gromadzenia i publikowania przez EUNUiPPE informacji na temat tych zasad (ogólne omówienie zasad dobra ogólnego w odniesieniu do trzecich dyrektyw w sprawie ubezpieczeń można znaleźć w komunikacie wyjaśniającym Komisji w sprawie swobody świadczenia usług i dobra ogólnego w sektorze ubezpieczeń, 2000/C 43/03).

W *art. 10–12* zawarto przepisy, uprzednio zawarte w art. 7, 9 i 10, dotyczące właściwych organów, wymiany informacji między państwami członkowskimi i skarg.

Art. 13 dotyczy postępowań w zakresie pozasądowego rozstrzygania sporów z udziałem klientów i wzmacnia dawny art. 11 IMD1 poprzez wprowadzenie wymogu (a nie zachęty do) ustanowienia przez państwa członkowskie trybu takich postępowań i zapewnienia uczestnictwa w nich.

W *art. 14* ustanowiono ograniczenie w zakresie korzystania z usług pośredników. Rozszerzono w nim zakres dawnego art. 3 ust. 6 IMD1 na zakłady reasekuracji i

[12] Protokół dotyczący współpracy właściwych organów państw członkowskich Unii Europejskiej w szczególności przy stosowaniu dyrektywy 2002/92/WE Parlamentu i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego.

pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, a także uwzględniono procedurę zgłoszenia (zob. art. 4).

Rozdział VI – Wymogi informacyjne i zasady prowadzenia działalności

W *art. 15–20* powtórzono (za pierwotną wersją dyrektywy) przepisy regulujące wymogi w zakresie ujawniania informacji, zwolnienie związane z dużymi ryzykami, bardziej rygorystyczne przepisy zawarte w dawnym art. 12 oraz warunki dotyczące informacji zawarte w dawnym art. 13. W artykułach tych określono również następujące dodatkowe przepisy:

- ogólną zasadę obowiązującą pośredników stanowiącą, że powinni oni działać w najlepszym interesie swoich klientów;

- podobne wymogi informacyjne dotyczące zakładów ubezpieczeń;

- wymóg ujawniania przez pośredników ubezpieczeniowych podstawy i kwoty wynagrodzenia;

- wymóg ujawniania wysokości każdego zmiennego składnika wynagrodzenia otrzymanego przez pracowników działu sprzedaży w zakładach ubezpieczeń i u pośredników;

- obowiązkowy system „ujawniania wszystkich informacji" w przypadku sprzedaży ubezpieczeń na życie oraz system „informacji na żądanie" (tzn. na żądanie klienta) w przypadku sprzedaży ubezpieczeń innych niż na życie, z okresem przejściowym wynoszącym 5 lat. Po upływie tego 5-letniego okresu przejściowego system ujawniania wszystkich informacji zacznie automatycznie obowiązywać również w stosunku do sprzedaży ubezpieczeń innych niż na życie. W okresie przejściowym we wniosku zróżnicowano traktowanie ubezpieczeń na życie i ubezpieczeń innych niż na życie. W przypadku sprzedaży ubezpieczeń na życie wynagrodzenie (prowizja) zwykle jest wyższe. Ponadto ubezpieczeniom na życie bliżej również jest do produktów inwestycyjnych, jako że zakup takiego produktu stanowi długoterminową inwestycję. W przypadku ubezpieczeń innych niż na życie sytuacja wygląda inaczej. Wynagrodzenie jest zwykle niższe (prowizja wynosi ok. 5–10 % składki), a produkt pociąga za sobą mniejsze ryzyko. W większości państw UE konsumenci mogą zrezygnować z jednego produktu na rzecz innego – alternatywnego – produktu w bardzo łatwy i przystępny cenowo sposób;

- nałożony na zakłady ubezpieczeń i pośredników ubezpieczeniowych obowiązek przekazania klientowi – przed zawarciem umowy – odpowiednich informacji na temat produktu ubezpieczeniowego, aby umożliwić mu podjęcie świadomej decyzji;

- wymóg stanowiący, że EUNUiPPE powinien dbać o to, by informacje, które otrzymuje na temat bardziej rygorystycznych krajowych przepisów, były przekazywane do wiadomości zakładów ubezpieczeń, pośredników i konsumentów; oraz

- dodatkowe wyjątki od ogólnego wymogu przekazywania informacji na trwałym nośniku informacji.

Jeżeli chodzi o zapewnienie wyższego poziomu ochrony konsumentów, przepisy te gwarantują większą przejrzystość w porównaniu z pierwotną dyrektywą (2002/92/WE) w odniesieniu do charakteru, struktury i wysokości wynagrodzenia pośrednika oraz zapewniają jasny obraz stosunku agencyjnego, w tym tego, w jaki sposób stosunek ten może wpływać na udzielane porady. Przez ostatnie kilka lat poczyniono znaczne postępy na polu ochrony konsumentów; obecnie konsumenci coraz częściej poszukują stosownych informacji i coraz większą uwagę zwracają na ponoszone koszty. Wymóg ujawniania informacji na temat poszczególnych elementów całkowitej ceny – w tym wynagrodzenia pośrednika – umożliwi klientom dokonywanie wyboru w oparciu o zakres ubezpieczenia, powiązane usługi (np. obsługę szkód przez pośrednika) i cenę. Takie rozwiązanie w jeszcze większym stopniu zapewni konsumentów dostępność odpowiednich, opłacalnych produktów i usług pośrednictwa. Obowiązek ujawniania informacji na temat wynagrodzenia powinien mieć pozytywny wpływ na konkurencję w sektorze dystrybucji ubezpieczeń, ponieważ zapewni konsumentom dostęp do obszerniejszych informacji na temat produktów i kosztów, a także możliwych konfliktów interesów. Konsumentom łatwiej będzie porównywać ochronę ubezpieczeniową i ceny poszczególnych produktów sprzedawanych za pośrednictwem różnych kanałów dystrybucji. Kilka państw członkowskich UE już wprowadziło wymóg ujawniania informacji na temat wynagrodzeń w odniesieniu do niektórych produktów ubezpieczeniowych, natomiast w stosunku do produktów inwestycyjnych wymóg ten wprowadzi MiFID II. Te nowe informacje sprawią, że konsumenci uzyskają pełniejszy obraz usług świadczonych przez pośrednika oraz związanych z nimi kosztów. Obowiązek ujawniania informacji na temat wynagrodzeń musi być jednak wdrożony w sposób zapewniający możliwość dokonania porównania między pośrednikami i bezpośrednimi ubezpieczycielami. Dostępność informacji na temat ceny ochrony ubezpieczeniowej oraz kosztów dystrybucji zapewni możliwość ich porównania. W szczególności – w celu uniknięcia konfliktu interesów – zakłady ubezpieczeń powinny również ujawniać podstawę obliczania zmiennego składnika wynagrodzenia swoich pracowników z tytułu sprzedaży danego produktu. Przepisy te stanowią ponadto odpowiedź na pewne kluczowe problemy związane z transgranicznym świadczeniem usług pośrednictwa ubezpieczeniowego: brak pewności prawa i brak możliwości porównania produktów. W przypadku poprawy zharmonizowanych ram prawnych pośrednicy oraz ich klienci chętniej być może zaczną sprzedawać i kupować produkty ubezpieczeniowe w innych państwach członkowskich. Udoskonalone wymogi w zakresie ujawniania informacji ułatwią porównywanie produktów i kanałów dystrybucji (o czym wspomniano powyżej), co obecnie stanowi szczególną trudność w transgranicznym obrocie handlowym.

W *art. 21* wprowadzono przepis dotyczący oferowania produktów w pakiecie oraz wymóg stanowiący, że klienta należy poinformować, że produkty mogą zostać zakupione oddzielnie i że należy przekazać mu określone informacje w tym względzie. W artykule tym nałożono również na EUNUiPPE wymóg opracowania, a następnie aktualizowania, wytycznych dotyczących nadzoru nad tymi praktykami.

Rozdział VII – Dodatkowe wymogi w zakresie ochrony klientów związane z ubezpieczeniowymi produktami inwestycyjnymi

W *art. 22* określono zakres tych dodatkowych przepisów mających zastosowanie do pośredników ubezpieczeniowych lub zakładów ubezpieczeń, gdy ci prowadzą sprzedaż ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych.

W *art. 23* określono dodatkowe przepisy dotyczące konfliktów interesów, wprowadzające wymóg identyfikacji tych konfliktów. W artykule tym Komisji przyznano uprawnienia, wykonywane w drodze aktów delegowanych, do

- określenia kroków, które mogą być konieczne w celu identyfikacji konfliktów interesów, zapobiegania im, zarządzania nimi i ich ujawniania; oraz

- ustanowienia kryteriów dotyczących szczególnych rodzajów konfliktów, które mogą godzić w interesy klientów.

Art. 24 oparty jest na art. [23] MiFID II. Określono w nim wynikający z MiFID II wymóg

- postępowania w sposób uczciwy, rzetelny i profesjonalny zgodnie z najlepszym interesem klientów;

- dbania o to, by informacje były rzetelne, jasne i nie wprowadzały w błąd;

- przekazywania informacji na temat zakładu ubezpieczeń lub pośrednika ubezpieczeniowego oraz świadczonych przez nich usług (w szczególności na temat tego, czy usługa doradztwa świadczona jest niezależnie), na tema zakresu wszelkich analiz rynkowych (czy udostępniana będzie bieżąca ocena odpowiedniości danego produktu), a także na temat proponowanych produktów i strategii inwestycyjnych oraz kosztów.

W artykule tym określono również podstawę, w oparciu o którą można stwierdzić, że usługa doradztwa świadczona jest niezależnie, oraz która obejmuje wymóg przeprowadzania oceny produktów dostępnych na rynku oraz wymóg nieprzyjmowania wynagrodzenia od osób trzecich.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu zapewnienia przestrzegania przepisów tego artykułu.

W *art. 25* określono sposób oceny odpowiedniości i stosowności produktów ubezpieczeniowych oraz wprowadzono wymóg uzyskania od klienta określonych informacji. W przypadku transakcji sprzedaży, której nie towarzyszy udzielenie stosownej porady, pośrednik lub zakład ubezpieczeń musi uzyskać informacje na temat wiedzy i doświadczenia klienta w celu określenia, czy dany produkt jest dla niego stosowny. W przypadku transakcji sprzedaży, której towarzyszy udzielenie stosownej porady, muszą oni uzyskać informacje na temat sytuacji finansowej klienta oraz jego celów inwestycyjnych, aby stwierdzić odpowiedniość produktu. W przypadku gdy produkt nie jest, w zależności od przypadku, stosowny lub odpowiedni, muszą oni ostrzec o tym klienta. Sprzedawca musi ponadto prowadzić ewidencję warunków, na jakich świadczyć będzie usługi na rzecz klienta, oraz przekazywać mu określone sprawozdania. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu zapewnienia przestrzegania przepisów tego artykułu.

Rozdział VIII – Sankcje

W *art. 26* nałożono na państwa członkowskie wymóg dopilnowania, aby właściwe organy nakładały skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje i środki administracyjne w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

Sankcje i środki administracyjne muszą być stosowane w odniesieniu do tych osób fizycznych lub prawnych, które, w świetle prawa krajowego, są odpowiedzialne za dane naruszenie.

Właściwym organom należy przyznać wszelkie niezbędne uprawnienia dochodzeniowe; organy te muszą także współpracować w sprawach o charakterze transgranicznym.

W *art. 27* wprowadzono wymóg publikacji informacji o sankcjach lub środkach nałożonych w związku z naruszeniem przepisów.

W *art. 28* sprecyzowano sankcje stosowane w określonych przypadkach oraz określono sankcje mające zastosowanie do pośredników, w tym cofnięcie rejestracji, zakazy w stosunku do osób odpowiedzialnych za sprawowanie funkcji zarządczych, oraz sankcje finansowe w maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści.

We wniosku nie przewidziano sankcji karnych.

W *art. 29* określono czynniki, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu sankcji i środków, w tym korzyści uzyskane w wyniku naruszenia, straty poniesione przez osoby trzecie oraz gotowość do współpracy ze strony osoby odpowiedzialnej, oraz zobowiązano EUNUiPPE do wydawania wytycznych dotyczących sankcji. W artykule tym wprowadzono również wymóg informowania pośrednika lub zakład ubezpieczeniowy o nałożeniu sankcji lub środka, z podaniem uzasadnienia danej sankcji.

W *art. 30* wprowadzono wymóg wdrażania skutecznych mechanizmów sprzyjających zgłaszaniu naruszeń oraz odpowiednich środków chroniących osoby zgłaszające naruszenia i dane osobowe tych osób, a także dane osób fizycznych, którym zarzuca się popełnienie naruszenia.

W *art. 31* wprowadzono wymóg składania EUNUiPPE rocznych sprawozdań zawierających informacje zbiorcze na temat naruszeń oraz publikacji tych informacji przez EUNUiPPE. Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych w tym względzie, które EUNUiPPE powinien opracować i przedłożyć Komisji [6] miesięcy po opublikowaniu niniejszej dyrektywy.

Rozdział IX - Przepisy końcowe

W *art. 32–39* powtórzono za IMD1 przepisy końcowe (dokonując, w stosownych przypadkach, ich aktualizacji) dotyczące prawa odwołania do sądów, transpozycji dyrektywy oraz jej wejścia w życie, uchylenia poprzednich aktów ustawodawczych i adresatów dyrektywy. Ponadto w *art. 33 i 34* określono warunki, którym podlegają uprawnienia Komisji do przyjęcia aktów delegowanych określone w dyrektywie, a w *art. 35* przewidziano proces przeglądu i oceny dyrektywy przez Komisję po wejściu

dyrektywy w życie. W ramach tego przeglądu należy w szczególności rozważyć wpływ przepisów dotyczących ujawniania informacji na temat wynagrodzenia zawartych w art. 17 ust. 2 na pośredników prowadzących sprzedaż ubezpieczeń innych niż na życie, będących małymi i średnimi przedsiębiorstwami.

4. WPŁYW NA BUDŻET

W ocenie skutków finansowych regulacji towarzyszącej niniejszemu wnioskowi oceniono również konkretny wpływ na budżet Komisji. Konkretny wpływ wniosku na budżet dotyczy zdań powierzonych EUNUiPPE, określonych w ocenie skutków finansowych regulacji towarzyszącej niniejszemu wnioskowi.

Wniosek ma wpływ na budżet Wspólnoty.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)

2012/0175 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ~~ustanawiający Wspólnotę Europejską~~ ⌦ o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ⌫, w szczególności jego art. ~~47 ust. 2~~ ⌦ 53 ust. 1 ⌫ i ⌦ art. 62 ⌫ ~~art. 55~~,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

⇩ nowy

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

---

↓ 2002/92/EC

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

---

⇩ nowy

po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych,

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

stanowiąc zgodnie ze ⇨ zwykłą ⇦ procedurą ⇨ ustawodawczą ⇦ ~~ustanowioną w art. 251 Traktatu~~,

a także mając na uwadze, co następuje:

⇩ nowy

(1) W dyrektywie 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego należy wprowadzić szereg zmian[13]. Dla zachowania przejrzystości dyrektywę tę należy przekształcić.

(2) Ponieważ głównym celem i przedmiotem dyrektywy, której dotyczy niniejszy wniosek, jest harmonizacja krajowych przepisów dotyczących wspomnianych obszarów, podstawę dyrektywy stanowić powinien art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE. Właściwe jest przyjęcie wspomnianych regulacji w formie dyrektywy, tak aby umożliwić wdrożenie przepisów w obszarach objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, a w razie potrzeby dostosowanie ich do istniejącej specyfiki danego rynku lub systemu prawnego w poszczególnych państwach członkowskich. Celem niniejszej dyrektywy powinna być również koordynacja krajowych przepisów dotyczących warunków podejmowania działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego, w tym zawodowej obsługi roszczeń i likwidacji szkód, dlatego też jej podstawę stanowi art. 53 ust. 1 Traktatu. Ponadto ponieważ podmioty działające w przedmiotowym sektorze świadczą usługi w całej Unii, podstawę niniejszej dyrektywy stanowi również art. 62 Traktatu.

🡻 2002/92/EC motyw 1 (dostosowany)

(3) Pośrednicy ubezpieczeniowi oraz reasekuracyjni odgrywają główną rolę w rozpowszechnianiu produktów ubezpieczeniowych~~a~~ i reasekuracyjnych~~ii~~ w~~e Wspólnocie~~ ⌦ Unii ⌫.

🡻 2002/92/EC motyw 2

~~Pierwszy krok na drodze do uproszczenia wykonywania swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług przez agentów ubezpieczeniowych i brokerów wykonano w dyrektywie Rady 77/92/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie środków mających ułatwić skuteczne osiągnięcie swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług w odniesieniu do działalności agentów i brokerów ubezpieczeniowych (ex ISIC grupa 630) i w szczególności środków przejściowych dotyczących tych działalności[14].~~

🡻 2002/92/EC motyw 3

~~Dyrektywa 77/92/EWG miała być stosowana do momentu wejścia w życie przepisów koordynujących zasady krajowe dotyczące podejmowania i prowadzenia działalności przez agentów ubezpieczeniowych i brokerów.~~

[13] Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3.
[14] ~~Dz.U. L 26 z 31.1.1977, s. 12. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.~~

↓ 2002/92/EC motyw 4

~~Państwa Członkowskie w większości zastosowały się do zalecenia Komisji 92/48/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie pośredników ubezpieczeniowych[15], które pomogło w większym zbliżeniu przepisów krajowych w sprawie wymogów zawodowych i rejestracji pośredników ubezpieczeniowych.~~

↓ 2002/92/EC motyw 9
⇨ nowy

(4) Poszczególne rodzaje osób lub instytucji, takie jak: agenci, brokerzy i podmioty gospodarcze „ubezpieczeń bankowych", ⇨ zakłady ubezpieczeń, biura podróży oraz wypożyczalnie samochodów ⇦ mogą rozpowszechniać produkty ubezpieczeniowe. Równe traktowanie podmiotów gospodarczych i ochrona konsumentów wymagają, aby wszystkie te osoby lub instytucje były objęte niniejszą dyrektywą.

⇩ nowy

(5) Stosowanie dyrektywy 2002/92/WE wykazało, że konieczne jest doprecyzowanie szeregu przepisów, aby ułatwić prowadzenie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego oraz że ochrona konsumentów wymaga objęcia zakresem stosowania tej dyrektywy wszystkich transakcji sprzedaży produktów ubezpieczeniowych realizowanych, czy to przez pośredników ubezpieczeniowych, czy też przez zakłady ubezpieczeń. W odniesieniu do sprzedaży tych produktów, obsługi posprzedażnej i obsługi roszczeń zakłady ubezpieczeń prowadzące bezpośrednią sprzedaż produktów ubezpieczeniowych należy objąć zakresem stosowania nowej dyrektywy w podobny sposób, jak agentów i brokerów ubezpieczeniowych.

(6) W celu zapewnienia stosowania jednakowego poziomu ochrony bez względu na kanał, za pośrednictwem którego konsumenci nabywają produkt ubezpieczeniowy, czy to bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, czy też pośrednio od pośrednika, zakresem stosowania niniejszej dyrektywy należy objąć nie tylko zakłady ubezpieczeń, ale także innych uczestników rynku, którzy prowadzą sprzedaż produktów ubezpieczeniowych jako działalność poboczną (np. biura podróży i wypożyczalnie samochodów, dostawców towarów niespełniających warunków zwolnienia).

(7) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do osób, których działalność polega na świadczeniu pomocy (czy to w imieniu klienta, czy też zakładu ubezpieczeń) w administrowaniu umową ubezpieczenia lub reasekuracji lub w wykonywaniu takiej umowy, w tym zawodowej obsłudze roszczeń, lub na likwidacji szkód lub ich wycenie w charakterze biegłego.

[15] ~~Dz.U. L 17 z 28.1.1992, s. 32.~~

↓ 2002/92/EC motyw 5

(8) ~~Jednakże~~ N~~n~~adal występują znaczące różnice między przepisami krajowymi tworzące bariery dla podejmowania i prowadzenia działalności pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych na rynku wewnętrznym. ~~Dlatego też właściwe jest zastąpienie dyrektywy 77/92/EWG nową dyrektywą.~~

⇩ nowy

(9) Obecne i niedawne zaburzenia na rynkach finansowych uwypukliły znaczenie zapewniania skutecznej ochrony konsumentów we wszystkich sektorach finansowych. Należy zatem zwiększyć poziom zaufania klientów i bardziej ujednolicić przepisy regulujące rozpowszechnianie produktów ubezpieczeniowych w celu zapewnienia stosownego poziomu ochrony klientów w całej Unii. Środki służące ochronie klientów należy dostosować do specyfiki poszczególnych kategorii klientów (klientów profesjonalnych lub innych).

↓ 2002/92/EC motyw 11
⇨ nowy

(10) Niniejszą dyrektywę powinno stosować się do osób, których działalność polega na świadczeniu usług pośrednictwa ubezpieczeniowego ⇨ lub reasekuracyjnego ⇦ na rzecz osób trzecich za wynagrodzeniem, które może mieć charakter świadczeń pieniężnych lub przybierać inne formy uzgodnionych korzyści ekonomicznych związanych z jej prowadzeniem.

⇩ nowy

(11) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do osób, których działalność polega na przekazywaniu informacji na temat umowy lub umów ubezpieczenia lub reasekuracji w odpowiedzi na zadane kryteria wybrane przez klienta za pośrednictwem stron internetowych lub innych środków lub na udostępnianiu rankingów produktów ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych lub zapewnianiu zniżki od ceny umowy, w przypadku gdy klient jest w stanie bezpośrednio zawrzeć umowę ubezpieczenia na końcowym etapie tego procesu; nie powinna mieć jednak zastosowania do działalności wiążącej się z zwykłym wprowadzaniem polegającej na przekazywaniu pośrednikom ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym lub zakładom ubezpieczeń lub reasekuracji danych i informacji dotyczących potencjalnych ubezpieczających, czy też na przekazywaniu potencjalnym ubezpieczającym informacji na temat produktów ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych lub pośredników ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych lub zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji.

↓ 2002/92/EC motyw 12 (dostosowany)

(12) Niniejszej dyrektywy nie powinno stosować się do osób prowadzących innego typu działalność zawodową, takich jak eksperci podatkowi lub księgowi, którzy w toku prowadzenia innego typu działalności zawodowej świadczą okazjonalnie usługi doradcze w sprawie zakresu ubezpieczenia, nie powinno stosować się jej również do działalności polegającej wyłącznie na dostarczaniu ogólnych informacji w sprawie produktów ubezpieczeniowych, pod warunkiem że celem takiej działalności nie jest udzielanie klientowi pomocy przy zawieraniu lub ~~wypełnianiu~~ ⌦ wykonywaniu ⌫ umowy ubezpieczenia lub reasekuracji~~, ani też zawodowe zarządzanie roszczeniami wobec zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, ani wycena szkody i rozpatrywanie roszczeń przez biegłych~~.

↓ 2002/92/EC motyw 13 (dostosowany) ⇨ nowy

(13) Niniejszej dyrektywy nie powinno stosować się do osób praktykujących pośrednictwo ubezpieczeniowe, jako działalność ~~pomocniczą~~ ⌦ poboczną ⌫, ~~na mocy~~ ⌦ z zastrzeżeniem ⌫ pewnych ~~ściśle określonych warunków~~ ⇨ ograniczeń dotyczących polisy, zwłaszcza wiedzy wymaganej do jej sprzedaży, objętych nią rodzajów ryzyka oraz kwoty składki ⇦.

↓ 2002/92/EC motyw 10 (dostosowany)

(14) W ~~N~~niniejsze~~j~~ dyrektywie~~a~~ ~~zawiera definicję~~ ⌦ zdefiniowano pojęcie ⌫ „zależnego pośrednika ubezpieczeniowego”, ~~która~~ ⌦ aby ⌫ uwzględnić~~a~~ cechy charakterystyczne rynków państw członkowskich i ~~której celem jest~~ ustanowienie warunków ~~rejestracji~~ stosowanych ~~ych~~ do takich pośredników. ~~Definicja ta nie ma na celu uniemożliwienia Państwom Członkowskim stosowania podobnych pojęć w odniesieniu do pośredników ubezpieczeniowych, którzy działając na rzecz i w imieniu zakładu ubezpieczeń, za których działalność pełną odpowiedzialność ponosi ten zakład ubezpieczeń, który jest uprawniony do pobierania składek lub kwot przeznaczonych dla klienta, zgodnie z gwarancjami finansowymi przewidzianymi w niniejszej dyrektywie.~~

↓ 2002/92/EC motyw 14 ⇨ nowy

(15) Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni ⇨ będący osobami fizycznymi ⇦ powinni być zarejestrowani we właściwym organie państwa członkowskiego, w którym zamieszkują ~~lub w którym mieści się siedziba ich zarządu, pod warunkiem że spełniają oni ściśle określone wymogi zawodowe dotyczące ich kompetencji,~~

~~nieposzlakowanej opinii, zakresu odpowiedzialności zawodowej i możliwości finansowych.~~; ⇨pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni będący osobami prawnymi powinni być zarejestrowani we właściwym organie państwa członkowskiego, w którym mieści się ich siedziba statutowa (lub jeśli w świetle ich prawa krajowego nie posiadają siedziby statutowej – siedziba zarządu), pod warunkiem że spełniają ściśle określone wymogi zawodowe dotyczące ich umiejętności, nieposzlakowanej opinii, zakresu odpowiedzialności zawodowej i możliwości finansowych. Od pośredników ubezpieczeniowych już zarejestrowanych w państwach członkowskich nie należy wymagać ponownej rejestracji na podstawie niniejszej dyrektywy. ⇦

↓ 2002/92/EC motyw 6 i motyw 15 (dostosowany)
⇨ nowy

(16) Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni powinni móc ~~wykorzystać~~ ⌦ korzystać ze ⌫ swobody~~e~~ przedsiębiorczości i swobody~~e~~ świadczenia usług zawarty~~ch~~ch~~ą~~ w Traktacie. ~~Taka~~ R~~r~~ejestracja ⇨ w państwie członkowskim ich pochodzenia lub dokonanie w nim zgłoszenia ⇦ powinny~~a~~ ⌦ więc ⌫ umożliwiać pośrednikom ubezpieczeniowym i reasekuracyjnym prowadzenie działalności w innych państwach członkowskich, zgodnie z zasadami swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, pod warunkiem że właściwe ~~władze~~ ⌦ organy ⌫ ~~zachowały~~ ⌦ dopełniły wobec siebie ⌫ odpowiednie~~j~~j~~ą~~ procedury~~e~~ powiadomienia.

↓ 2002/92/EC motyw 16 (nowy)

(17) ~~Potrzebne jest ustanowienie właściwych sankcji w odniesieniu do osób wykonujących działalność ubezpieczeniową lub reasekuracyjną bez rejestracji w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i reasekuracji korzystających z usług niezarejestrowanych pośredników i w odniesieniu do pośredników nieprzestrzegających przepisów krajowych, przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.~~

⇩ nowy

(18) W celu zwiększenia przejrzystości i ułatwienia transgranicznej wymiany handlowej EUNUiPPE powinien ustanowić, udostępnić do publicznej wiadomości i aktualizować pojedynczą elektroniczną bazę danych zawierającą wykaz wszystkich pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, którzy zgłosili zamiar korzystania z przysługującej im swobody przedsiębiorczości lub świadczenia usług. Państwa członkowskie powinny bezzwłocznie przekazywać EUNUiPPE stosowne informacje, aby umożliwić EUNUiPPE realizację tego zadania. Wspomniana baza danych powinna zawierać odnośniki do każdego odpowiedniego właściwego organu w każdym państwie członkowskim. Każdy właściwy organ z każdego państwa członkowskiego powinien prezentować na swoich stronach internetowych odnośnik do tej bazy danych.

(19) Należy wyraźnie ustanowić odnośne prawa i obowiązki państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego w zakresie nadzoru nad pośrednikami ubezpieczeniowymi i reasekuracyjnymi, którzy zostali przez nie zarejestrowani lub którzy prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego na ich terytorium w wykonaniu przysługujących im praw w zakresie swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług.

(20) Państwa członkowskie nie powinny stosować wymogów w zakresie rejestracji wobec pośredników ubezpieczeniowych, którzy prowadzą pośrednictwo ubezpieczeniowe w odniesieniu do niektórych rodzajów umów ubezpieczenia jako działalność poboczną, ani do działalności polegającej na zawodowej obsłudze roszczeń, likwidacji szkód czy też wycenie szkód w charakterze biegłych, pod warunkiem że będą oni przestrzegać wynikających z niniejszej dyrektywy wymogów dotyczących wiedzy, umiejętności i nieposzlakowanej opinii oraz odnośnych wymogów informacyjnych i wymogów w zakresie prowadzenia działalności oraz że we właściwym organie dokonano zgłoszenia działalności.

↓ 2002/92/EC motyw 7 (dostosowany)

(21) Brak możliwości swobodnego funkcjonowania pośredników ubezpieczeniowych w całej ~~Wspólnocie~~ ⌦ Unii ⌫ utrudnia sprawne funkcjonowanie jednolitego rynku ubezpieczeń.

⇩ nowy

(22) Ważne jest zagwarantowanie wysokiego poziomu profesjonalizmu i kompetencji pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz pracowników bezpośrednich ubezpieczycieli, którzy są zaangażowani w czynności przygotowawcze przed sprzedażą polis ubezpieczeniowych oraz czynności w trakcie i po sprzedaży polis ubezpieczeniowych. Fachowa wiedza pośredników, pracowników bezpośrednich ubezpieczycieli oraz biur podróży i wypożyczalni samochodów, jak również fachowa wiedza osób prowadzących działalność polegającą na obsłudze roszczeń, likwidacji szkód i wycenie szkód w charakterze biegłych powinna zatem być współmierna do stopnia złożoności tej działalności. Należy zapewnić kształcenie ustawiczne.

↓ 2002/92/EC motyw 8
⇨ nowy

(23) Koordynacja przepisów krajowych w sprawie wymogów zawodowych i rejestracji osób podejmujących i prowadzących działalność w dziedzinie pośrednictwa ubezpieczeniowego ⇨ lub reasekuracyjnego ⇦ może przyczynić się zarówno do wprowadzenia jednolitego rynku usług finansowych, jak i do poprawienia ochrony konsumentów w tym zakresie.

⇩ nowy

(24) W celu zwiększenia transgranicznego obrotu handlowego należy wprowadzić zasady regulujące wzajemne uznawanie wiedzy i umiejętności pośredników.

(25) Jako dowód spełnienia przez pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego wymogów w zakresie wiedzy i umiejętności stanowiących warunek rejestracji zgodnie z niniejszą dyrektywą przyjmujące państwo członkowskie powinno akceptować kwalifikacje krajowe uznane za równorzędne kwalifikacjom na poziomie 3 lub wyższym w ramach europejskich ram kwalifikacji ustanowionych w zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie[16]. Ramy te pomagają państwom członkowskim, instytucjom kształcenia, pracodawcom i osobom fizycznym w porównywaniu kwalifikacji uzyskanych w ramach zróżnicowanych systemów szkolnictwa i systemów szkolenia w całej Unii. Narzędzie to ma zasadnicze znaczenie dla rozwoju rynku zatrudnienia w całej Unii. Ram tych nie stworzono, aby zastąpić krajowe systemy kwalifikacji, lecz by uzupełniać działania państw członkowskich poprzez ułatwianie współpracy między nimi.

(26) Pomimo istnienia systemu jednolitego paszportu dla ubezpieczycieli i pośredników, europejski rynek ubezpieczeń pozostaje głęboko rozdrobniony. W celu ułatwienia prowadzenia działalności w kontekście transgranicznym oraz zwiększenia przejrzystości wobec konsumentów państwa członkowskie powinny zapewnić publikowanie zasad dobra ogólnego obowiązujących na ich terytorium; należy również zapewnić powszechną dostępność pojedynczego rejestru elektronicznego i informacji dotyczących zasad dobra ogólnego obowiązujących we wszystkich państwach członkowskich w odniesieniu do działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego.

🡻 2002/92/EC motyw 17 (dostosowany)

(27) W celu ochrony konsumentów oraz zapewnienia ~~słuszności~~ ⌦ prawidłowości ⌫ działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej prowadzonej na jednolitym rynku zasadnicze znaczenie ma współpraca i wymiana informacji między właściwymi władzami.

🡻 2002/92/EC motyw 22 (dostosowany)
⇨ nowy

(28) Potrzebne są odpowiednie i skuteczne ⇨ pozasądowe ⇦ procedury reklamacyjne i odszkodowawcze w państwach członkowskich w celu rozstrzygania sporów między pośrednikami ubezpieczeniowymi ⇨ lub zakładami ubezpieczeń ⇦ a klientami, przy

[16] Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1.

wykorzystaniu ⌦ , w stosownych przypadkach, ⌫ istniejących procedur~~, gdzie stosowne~~. ⇨ Skuteczne pozasądowe procedury reklamacyjne i odszkodowawcze powinny być dostępne, aby umożliwić rozstrzyganie sporów dotyczących praw i obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie, wynikłych między zakładami ubezpieczeń lub osobami sprzedającymi lub oferującymi produkty ubezpieczeniowe a klientami. W celu zwiększenia skuteczności procedur pozasądowego rozstrzygania sporów dotyczących reklamacji składanych przez klientów niniejsza dyrektywa powinna przewidywać obowiązek uczestnictwa przez zakłady ubezpieczeń lub osoby sprzedające lub oferujące produkty ubezpieczeniowe w postępowaniach prowadzonych w oparciu o procedury rozstrzygania sporów, które nie skutkują wydaniem wiążącej decyzji, wszczętych przeciwko nim przez klientów, a dotyczących praw i obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Celem tych procedur pozasądowego rozstrzygania sporów jest uzyskanie szybszego i mniej kosztownego rozstrzygnięcia sporów miedzy zakładami ubezpieczeń lub osobami sprzedającymi lub oferującymi produkty ubezpieczeniowe a klientami oraz zmniejszenie obciążeń systemu sądowego. Procedury pozasądowego rozstrzygania sporów powinny jednak funkcjonować bez uszczerbku dla praw stron postępowań prowadzonych w oparciu o te procedury do wniesienia powództwa do sądu. ⇦

🡻 2002/92/EC motyw 23
⇨ nowy

Bez uszczerbku dla prawa klientów do wnoszenia skarg do sądów państwa członkowskie powinny ~~zachęcać instytucje publiczne lub prywatne, utworzone w celu pozasądowego rozstrzygania sporów do~~ ⇨ dbać o to, by podmioty odpowiedzialne za alternatywne rozstrzyganie sporów prowadzące postępowania w sprawie sporów, o których mowa w niniejszej dyrektywie, prowadziły ⇦ współpracę~~y~~ w zakresie rozstrzygania sporów transgranicznych. ⇨ Państwa członkowskie powinny zachęcać podmioty odpowiedzialne za alternatywne rozstrzyganie sporów prowadzące postępowania w sprawie tych sporów do przystąpienia do sieci FIN-NET[17]. ⇦ ~~Celem takiej współpracy mogłoby być na przykład umożliwienie klientom kontaktowania się z organami pozasądowymi, utworzonymi w Państwie Członkowskim ich zamieszkania w sprawach skarg dotyczących pośredników ubezpieczeniowych prowadzących działalność w innych Państwach Członkowskich. Ustanowienie sieci FIN-NET przewiduje większą pomoc dla klientów korzystających z usług transgranicznych. Przepisy w sprawie procedur powinny uwzględniać zalecenie Komisji 98/257/WE z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zasad mających zastosowanie do organów odpowiedzialnych za pozasądowe ugody sporów konsumenckich~~[18] ~~.~~

⇩ nowy

(29) Wielu pośredników ubezpieczeniowych i wiele zakładów ubezpieczeń w coraz większym stopniu jednocześnie prowadzi wiele rodzajów działalności, co zwiększa

---

[17] http://ec.europa.eu/internal_market/fin-net/index_en.htm.
[18] ~~Dz.U. L 113 z 13.4.1998, s. 31.~~

ryzyko wystąpienia konfliktów interesów między tymi różnymi rodzajami prowadzonej działalności a interesami ich klientów. Konieczne jest zatem wprowadzenie przez państwa członkowskie przepisów zapobiegających niekorzystnemu wpływowi tych konfliktów na interesy klientów.

(30) Konsumentom należy z wyprzedzeniem udostępniać jasne informacje na temat statusu osób, które sprzedają produkt ubezpieczeniowy, oraz wynagrodzenia, które otrzymują. Konieczne jest nałożenie na pośredników ubezpieczeniowych i zakłady ubezpieczeń z Europy obowiązku ujawniania informacji na temat statusu tych osób. Informacje te powinny być przekazywane konsumentom przed zawarciem umowy. Informacje te mają na celu ukazanie stosunku łączącego zakład ubezpieczeń i pośrednika (w stosownych przypadkach) oraz struktury i składników wynagrodzenia pośredników.

(31) W celu łagodzenia konfliktów interesów między sprzedawcą a nabywcą produktu ubezpieczeniowego konieczne jest zapewnienie ujawniania odpowiednich informacji na temat wynagrodzenia dystrybutorów ubezpieczeń. W związku z tym, w przypadku ubezpieczeń na życie, pośrednik oraz pracownik pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń powinni mieć obowiązek informowania klienta o wysokości swojego wynagrodzenia przed dokonaniem sprzedaży. W przypadku innych produktów ubezpieczeniowych, w pięcioletnim okresie przejściowym, klient musi być informowany o przysługującym mu prawie żądania tych informacji, które muszą mu zostać przekazane na jego żądanie.

(32) Aby udostępnić klientom możliwe do porównania informacje na temat świadczonych usług pośrednictwa ubezpieczeniowego, niezależnie od tego, czy klient dokonuje zakupu produktu ubezpieczeniowego przez pośrednika, czy też bezpośrednio w zakładzie ubezpieczeń, oraz aby uniknąć zakłócenia konkurencji, do czego prowadzić może zachęcanie zakładów ubezpieczeń do bezpośredniej sprzedaży produktów klientom, a nie przez pośredników, w celu uniknięcia konieczności ujawniania informacji, na zakłady ubezpieczeń należy również nałożyć wymóg przekazywania klientom, z którymi mają bezpośrednio do czynienia w ramach świadczenia usług pośrednictwa ubezpieczeniowego, informacji na temat wynagrodzenia, które otrzymują z tytułu sprzedaży produktów ubezpieczeniowych.

(33) Ponieważ celem niniejszego wniosku jest zwiększenie poziomu ochrony konsumentów, niektóre z jego przepisów mają wyłącznie zastosowanie w kontekście stosunków między przedsiębiorstwami a konsumentami (B2C), zwłaszcza przepisy regulujące zasady prowadzenia działalności pośredników ubezpieczeniowych lub innych sprzedawców produktów ubezpieczeniowych.

(34) W celu uniknięcia przypadków niewłaściwej sprzedaży produktów ubezpieczeniowych sprzedaży tych produktów powinno, w razie konieczności, towarzyszyć uczciwa i profesjonalna usługa doradztwa.

↓ 2002/92/EC motyw 18

(35) Dla klienta istotna jest świadomość, czy ma do czynienia z pośrednikiem, który doradza mu w sprawie produktów szerokiej gamy zakładów ubezpieczeń, czy też produktów dostarczanych przez określoną liczbę zakładów ubezpieczeń.

↓ 2002/92/EC motyw 20 (dostosowany) ⇨ nowy

(36) ⇨ Z powodu coraz większego uzależnienia konsumentów od osobistych rekomendacji, właściwe jest wprowadzenie definicji doradztwa. Przed udzieleniem porady pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń powinni ocenić potrzeby, wymagania i sytuację finansową klienta. ⇦ Jeżeli pośrednik oświadcza, iż doradza w sprawie produktów szerokiej gamy zakładów ubezpieczeń, powinien przeprowadzić prawidłową i wystarczająco szeroką analizę produktów dostępnych na rynku. Ponadto wszyscy pośrednicy ⇨ ubezpieczeniowi i zakłady ubezpieczeń ⇦ powinni wyjaśniać powody ~~określonej~~ ⌦ swojej ⌫ porady.

⇩ nowy

(37) Przed zawarciem umowy, w tym w przypadku transakcji sprzedaży, której nie towarzyszy udzielenie porady, klientowi należy przekazać istotne informacje na temat produktu ubezpieczeniowego, aby umożliwić mu podjęcie świadomej decyzji. Pośrednik ubezpieczeniowy powinien być w stanie wyjaśnić klientowi główne cechy produktów ubezpieczeniowych, które sprzedaje.

(38) Należy określić jednolite przepisy w celu zapewnienia osobie sprzedającej produkt ubezpieczeniowy pewnej swobody wyboru nośnika, na którym klientowi przekazywane są wszystkie informacje, umożliwiające wykorzystanie, w stosownych przypadkach, środków komunikacji elektronicznej, z uwzględnieniem okoliczności transakcji. Należy jednak zapewnić klientowi możliwość otrzymania tych informacji na papierze. W interesie zapewnienia konsumentom dostępu do informacji wszelkie informacje przekazywane przez zawarciem umowy powinny być udostępniane bezpłatnie.

↓ 2002/92/EC motyw 21 (dostosowany) ⇨ nowy

(39) Wymóg ujawnienia takich informacji wtedy, gdy klient~~em~~ ~~jest spółka~~ poszukuje~~ącą~~ ~~zakresu~~ ⌦ ochrony ⌫ reasekuracyjnej~~ji~~ lub ubezpieczeniowej~~a~~ obejmującej~~go~~ ryzyko handlowe i przemysłowe ⇨ lub gdy klient jest klientem profesjonalnym (zob. załącznik I do dyrektywy) ⇦, nie jest tak potrzebny.

↓ 2002/92/EC motyw 19 (dostosowany) ⇨ nowy

(40) Niniejsza dyrektywa powinna określać ⇨ minimalne ⇦ obowiązki ⇨ zakładów ubezpieczeń i ⇦ pośredników ubezpieczeniowych w zakresie udzielania informacji

klientom. W tym obszarze państwo członkowskie ~~może~~ ⌦ powinno być w stanie ⌫ utrzymać lub przyjąć bardziej restrykcyjne przepisy ⌦ , które mogą być ⌫ nakładane na pośredników ubezpieczeniowych ⇨ i zakłady ubezpieczeń ⇦ prowadzącecych działalność ⇨ w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego ⇦ na ~~własnym~~ ⌦ ich ⌫ terytorium, niezależnie od ~~ich miejsca zamieszkania~~ ⇨ przepisów państwa członkowskiego ich pochodzenia ⇦, pod warunkiem że takie bardziej restrykcyjne przepisy są zgodne z prawodawstwem ~~wspólnotowym~~ ⌦ unijnym ⌫, w tym z dyrektywą 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym)[19]. ⇨ Państwo członkowskie, które zgłasza zamiar stosowania dodatkowych przepisów regulujących pośrednictwo ubezpieczeniowe oraz sprzedaż produktów ubezpieczeniowych i stosuje te przepisy obok przepisów określonych w niniejszej dyrektywie, powinno zadbać o to, by obciążenia administracyjne wynikające z tych przepisów były współmierne do celu, jakim jest ochrona konsumentów. W interesie ochrony konsumentów oraz w celu zapobiegania niewłaściwej sprzedaży produktów ubezpieczeniowych państwom członkowskim należy zezwolić na stosowanie w wyjątkowych przypadkach do pośredników ubezpieczeniowych prowadzących pośrednictwo ubezpieczeniowe jako działalność poboczną bardziej rygorystycznych wymogów, gdy uznają to za konieczne i współmierne. ⇦

⇩ nowy

(41) Praktyki sprzedaży krzyżowej stanowią powszechną strategię stosowaną przez podmioty świadczące detaliczne usługi finansowe w całej Unii. Praktyki te mogą przynosić konsumentom korzyści, ale mogą również prowadzić do sytuacji, w których interes konsumentów nie jest należycie uwzględniany. Na przykład niektóre formy praktyk sprzedaży krzyżowej lub produktów wiązanych, a mianowicie praktyki sprzedaży wiązanej polegające na sprzedaży w pakiecie dwóch lub większej liczby usług lub produktów finansowych, z których przynajmniej jedna usługa lub jeden produkt nie są dostępne oddzielnie, mogą zakłócać konkurencję i niekorzystnie wpływać na mobilność konsumentów i ich zdolność do dokonywania świadomych wyborów. Przykładem praktyk sprzedaży wiązanej może być konieczność otwarcia rachunku bieżącego w przypadku świadczenia na rzecz konsumenta usługi ubezpieczenia w celu opłacania składek, czy też konieczność zawarcia umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w przypadku udzielenia klientowi kredytu konsumenckiego w celu ubezpieczenia sfinansowanego pojazdu. Chociaż praktyki sprzedaży wiązanej, gdy w pakiecie sprzedawane są dwie usługi lub produkty finansowe lub większa ich liczba, lecz każdą z tych usług można również nabyć oddzielnie, również mogą zniekształcać konkurencję i niekorzystnie wpływać na mobilność klientów i ich zdolność do dokonywania świadomych wyborów, to przynajmniej pozostawiają one klientom możliwość wyboru, a zatem rodzą raczej mniejsze ryzyko niewypełnienia przez pośredników ubezpieczeniowych ich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektyw. Stosowanie takich praktyk należy

---

[19] Dz.U. L 138 z 13.7.2000, s. 1.

dokładnie ocenić, mając na względzie wspieranie konkurencji i możliwości dokonywania wyboru przez konsumentów.

(42) Umowy ubezpieczenia zawierające aspekty inwestycyjne często oferowane są klientom jako produkty alternatywne wobec produktów inwestycyjnych objętych dyrektywą [MiFID II][20] lub jako zamienniki tych produktów. W celu zapewnienia spójnej ochrony inwestorów i uniknięcia ryzyka arbitrażu regulacyjnego ważne jest, by detaliczne produkty inwestycyjne (ubezpieczeniowe produkty inwestycyjne zdefiniowane w rozporządzeniu w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych) podlegały tym samym standardom w zakresie prowadzenia działalności, w tym m.in. wymogom w zakresie udostępniania odpowiednich informacji, wymogom w zakresie adekwatności udzielanych porad oraz ograniczeniom w zakresie zachęt, a także wymogom w zakresie zarządzania konfliktami interesów oraz, w przypadku doradców niezależnych, ograniczeniom w stosunku do formy wynagrodzenia. Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) oraz Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) powinny współpracować w celu osiągnięcia możliwe największej spójności standardów prowadzenia działalności w odniesieniu do detalicznych produktów inwestycyjnych objętych zakresem [MiFID II] lub niniejszej dyrektywy poprzez wydawania wytycznych. W odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych standardy określone w niniejszej dyrektywie, które mają zastosowanie do wszystkich umów ubezpieczeniowych (rozdział VII niniejszej dyrektywy), oraz zaostrzone standardy dotyczące ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych obowiązują łącznie. Stąd też osoby prowadzące działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego w odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych powinny spełniać standardy prowadzenia działalności mające zastosowanie do wszystkich umów ubezpieczeniowych a także zaostrzone standardy mające zastosowanie do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych.

(43) W celu zapewnienia przestrzegania przez zakłady ubezpieczeń i osoby świadczące usługi pośrednictwa ubezpieczeniowego przepisów niniejszej dyrektywy oraz w celu zapewnienia podobnego traktowania tych zakładów i osób w całej Unii państwa członkowskie należy zobowiązać do ustanowienia sankcji i środków administracyjnych, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W komunikacie Komisji z dnia 8 grudnia 2010 r. „Wzmocnienie systemów sankcji w branży usług finansowych”[21] dokonano przeglądu istniejących uprawnień i ich praktycznego stosowania w celu osiągnięcia większej zbieżności sankcji i środków. Sankcje i środki administracyjne ustanowione przez państwa członkowskie powinny więc spełniać pewne zasadnicze wymogi dotyczące ich adresatów, kryteriów, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu sankcji lub środka, podstawowych uprawnień do nakładania sankcji oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych.

(44) W szczególności właściwym organom należy przyznać uprawnienia do nakładania sankcji finansowych, które są wystarczająco wysokie, aby niwelowały oczekiwane

---

[20] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rynków instrumentów finansowych uchylająca dyrektywę 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (wersja przekształcona); COM(2011) 656 wersja ostateczna.

[21] COM(2010) 716.

korzyści oraz aby nawet dla większych instytucji i osób zarządzających nimi stanowiły środek odstraszający.

(45) W celu zapewnienia spójnego stosowania sankcji we wszystkich państwach członkowskich, przy ustalaniu rodzaju sankcji lub środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych państwa członkowskie powinny być zobowiązane dopilnować, aby właściwe organy uwzględniały wszystkie istotne okoliczności.

(46) W celu wzmocnienia odstraszającego efektu sankcji i środków w stosunku do ogółu społeczeństwa oraz informowania o naruszeniach przepisów, które mogą powodować uszczerbek w poziomie ochrony inwestorów, informacje o nałożonych sankcjach i środkach powinny być publikowane, z wyjątkiem pewnych ściśle określonych przypadków. W celu zapewnienia zgodności z zasadą proporcjonalności informacje o nałożonych sankcjach i środkach powinny być publikowane anonimowo, jeżeli publikacja wyrządziłaby niewspółmierną szkodę zaangażowanym stronom.

(47) W celu wykrywania potencjalnych naruszeń przepisów właściwe organy powinny dysponować niezbędnymi uprawnieniami dochodzeniowymi oraz powinny ustanowić skuteczne mechanizmy sprzyjające zgłaszaniu potencjalnych lub faktycznych naruszeń.

(48) Niniejsza dyrektywa powinna odwoływać się zarówno do sankcji, jak i środków administracyjnych, bez względu na fakt, czy w świetle prawa krajowego dane działanie kwalifikuje się jako sankcja, czy też jako środek.

(49) Niniejsza dyrektywa powinna obowiązywać nie naruszając żadnych przepisów prawa państw członkowskich dotyczących przestępstw.

(50) W celu osiągnięcia celów określonych w niniejszej dyrektywie należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu, szczegółowo określających pojęcie właściwej wiedzy i kompetencji pośrednika, kwestię zarządzania konfliktami interesów, obowiązki w zakresie prowadzenia działalności w stosunku do ubezpieczeniowych „konfekcjonowanych" detalicznych produktów ubezpieczeniowych, a także procedury i formularze na potrzeby przekazywania informacji na temat nałożonych sankcji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(51) Standardy techniczne dotyczące usług finansowych powinny zapewnić spójną harmonizację i odpowiednią ochronę konsumentów w całej Unii. Skutecznym i właściwym krokiem jest powierzenie EUNUiPPE, będącemu organem dysponującym wysokospecjalistyczną wiedzą, zadania opracowania projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie przewidują wariantów polityki, celem ich przedłożenia Komisji.

(52) Komisja powinna przyjąć akty delegowane zgodnie z art. [8] – w odniesieniu do pojęcia właściwej wiedzy i umiejętności pośrednika, zgodnie z art. [17 i 23] – w odniesieniu do zarządzania konfliktami interesów i zgodnie z art. [24 i 25] – w odniesieniu do obowiązków dotyczących prowadzenia działalności w zakresie

ubezpieczeniowych „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych, a także wykonawcze standardy techniczne określone w art. [30] – w odniesieniu do procedur i formularzy na potrzeby przekazywania informacji na temat nałożonych sankcji, w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zgodnie z art. 10–15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych)[22]. Projekty tych aktów delegowanych i wykonawczych standardów technicznych powinien opracować EUNUiPPE.

(53) Przetwarzanie danych osobowych prowadzone przez EUNUiPPE w ramach niniejszej dyrektywy, pod nadzorem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, reguluje dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, pod nadzorem właściwych organów państw członkowskich, w szczególności niezależnych organów publicznych wyznaczonych przez państwa członkowskie[23] oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich dany[24].

(54) Niniejsza dyrektywa zapewnia poszanowanie podstawowych praw i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej zapisanej w Traktacie.

(55) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających z dnia 28 września 2011 r. państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji dokumentu lub dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że złożenie tych dokumentów jest uzasadnione.

(56) Przegląd niniejszej dyrektywy należy przeprowadzić po pięciu latach od jej wejścia w życie w celu uwzględnienia zmian na rynku, a także zmian w innych obszarach unijnego prawa lub doświadczeń państw członkowskich z wdrażaniem unijnego prawa, zwłaszcza w odniesieniu do produktów objętych dyrektywą 2003/41/WE.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)	motyw	24

(57) Dyrektywa ~~77/92/EWG~~ ⌦ 2002/92/WE ⌫ powinna zostać ⌦ zatem ⌫ uchylona.

---

[22] Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.
[23] Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.
[24] Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⇩ nowy

(58) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do tych przepisów, które stanowią merytoryczną zmianę dyrektywy 2002/92/WE. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z dyrektywy 2002/92/WE.

(59) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektywy 2002/92/WE,

---

⇩ 2002/92/EC

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES OBOWIĄZYWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1
Zakres

⇩ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady podejmowania i prowadzenia działalności ⌦ w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego ⌫ ⇨ , w tym w zakresie zawodowej obsługi roszczeń i likwidacji szkód, ⇦ przez osoby fizyczne i prawne ~~działające~~ ⌦ prowadzące działalność ⌫ w państwie członkowskim lub osoby, które zamierzają tam podjąć ⌦ taką ⌫ działalność~~ polegającą na pośrednictwie ubezpieczeniowym i reasekuracyjnym~~.

⇩ 2002/92/EC (dostosowany)

2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do osób świadczących usługi pośrednictwa w zakresie umów ubezpieczenia, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

   a) umowa ubezpieczenia wymaga jedynie znajomości zakresu świadczonego ubezpieczenia;

   b) umowa ubezpieczenia nie jest umową ubezpieczenia na życie;

c) umowa ubezpieczenia nie obejmuje ⌦ żadnego ryzyka ⌫ odpowiedzialności ~~cywilnej~~;

d) podstawowa działalność zawodowa danej osoby jest inna niż pośrednictwo ubezpieczeniowe;

↓ 2002/92/EC (dostosowany)

e) ubezpieczenie uzupełnia ~~produkt lub usługę~~ ⌦ towary ⌫ dostarczan~~ą~~ przez dowolnego dostawcę, jeżeli takie ubezpieczenie obejmuje~~: i)~~ ryzyko zniszczenia, utraty lub uszkodzenia towarów dostarczanych przed tego dostawcę~~, lub~~ ⌦ ; ⌫

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

~~(ii) uszkodzenie lub utratę bagażu i pozostałe ryzyka związane z podróżą zarezerwowaną u tego dostawcy, nawet jeżeli ubezpieczenie obejmuje ubezpieczenie na życie lub od odpowiedzialności cywilnej, pod warunkiem że zakres ten ma charakter uzupełniający w stosunku do głównego zakresu ryzyka związanego z podróżą;~~

f) kwota składki rocznej ⇨ z tytułu umowy ubezpieczenia, obliczona proporcjonalnie w ujęciu rocznym, ⇦ nie przekracza ~~500~~ ⌦ 600 ⌫ EUR~~, a ogólny okres obowiązywania umowy ubezpieczenia, w tym jej wznowień, nie przekracza pięciu lat~~.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)

3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do usług pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego, świadczonych w odniesieniu do ryzyk i zobowiązań umiejscowionych poza ⌦ Unią ⌫ ~~Wspólnotą~~.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na ustawodawstwo państwa członkowskiego w odniesieniu do działalności pośrednictwa ubezpieczeniowego ⇨ i reasekuracyjnego ⇦, prowadzonej przez ⇨ zakłady ubezpieczeń i reasekuracji lub ⇦ pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, ~~ustanowionych~~ ⌦ mających siedzibę ⌫ w państwie trzecim i prowadzących działalność na ~~własnym~~ ⌦ jego ⌫ terytorium zgodnie z zasadą swobody świadczenia usług, pod warunkiem że zagwarantowano równość traktowania wszystkich osób prowadzących lub osób, którym udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności pośrednictwa ubezpieczeniowego ⇨ i reasekuracyjnego ⇦ na tym rynku.

Niniejsza dyrektywa nie reguluje działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego ⇨ lub reasekuracyjnego ⇦, prowadzonej w państwach trzecich~~, ani działalności zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji Wspólnoty, określonych w pierwszej dyrektywie Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r., w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie[8] i pierwszej dyrektywie Rady 79/267/EWG z dnia 5 marca 1979 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, dotyczących podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie bezpośrednich ubezpieczeń na życie[9], prowadzonej przez pośredników ubezpieczeniowych w państwach trzecich~~.

⇩ nowy

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich trudnościach natury ogólnej, na które napotykają pośrednicy ubezpieczeniowi przy podejmowaniu lub prowadzeniu działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego w dowolnym państwie trzecim.

🡻 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Artykuł 2
Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) „zakład ubezpieczeń” oznacza ⌦ przedsiębiorstwo ⌫ ~~zakład~~, które~~y~~ uzyskało urzędowe zezwolenie zgodnie z art. 6 dyrektywy 73/239/EWG lub art. 6 dyrektywy 79/267/EWG;

2) „zakład reasekuracji” oznacza ~~zakład~~ ⌦ przedsiębiorstwo ⌫ ~~inny niż zakład ubezpieczeń lub zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, którego podstawową działalnością jest przyjmowanie ryzyka przekazanego przez zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub inny zakład reasekuracji;~~ ⇨ , które uzyskało urzędowe zezwolenie zgodnie z art. 3 dyrektywy 2005/68/WE; ⇦

🡻 2002/92/EC
⇨ nowy

3) „pośrednictwo ubezpieczeniowe” oznacza działalność polegającą na ~~wprowadzaniu~~ ⇨ doradzaniu ⇦, proponowaniu lub przeprowadzaniu innych prac przygotowawczych do zawarcia umów ubezpieczenia lub zawieraniu takich umów, lub udzielaniu pomocy w administrowaniu i wykonywaniu takich umów, w

szczególności w przypadku roszczenia, ⇨ a także działalność w zakresie zawodowej obsługi roszczeń i likwidacji szkód. ⇦ ~~Działalność taka nie jest uważana za pośrednictwo ubezpieczeniowe, jeżeli jest podejmowana przez zakład ubezpieczeń lub pracownika zakładu ubezpieczeń, za którego pełną odpowiedzialność ponosi zakład ubezpieczeń.~~ ⇨ Taką działalność uznaje się za pośrednictwo ubezpieczeniowe także wówczas, gdy prowadzona jest przez zakład ubezpieczeń bez udziału pośrednika ubezpieczeniowego. ⇦

⇩ nowy

Do celów niniejszej dyrektywy za pośrednictwo ubezpieczeniowe nie uznaje się żadnego z następujących rodzajów działalności:

🡻 2002/92/EC
⇨ nowy

a) ~~Nie jest również uważana za pośrednictwo ubezpieczeniowe~~ działalnośći~~é~~ polegającej~~a~~ na okazjonalnym dostarczaniu informacji ⇨ klientowi ⇦ w kontekście innej działalności zawodowej~~, pod warunkiem że celem tej działalności nie jest~~ ⇨ , jeżeli podmiot dostarczający informacji nie podejmuje żadnych dodatkowych kroków w celu ⇦ udziel~~a~~ni~~a~~ klientowi pomocy w zawieraniu lub wykonywaniu umowy ubezpieczenia~~, zawodowe zarządzanie roszczeniami zakładu ubezpieczeń i wycena szkody oraz rozpatrywanie roszczeń przez biegłych~~;

⇩ nowy

b) zwykłego przekazywania pośrednikom ubezpieczeniowym lub zakładom ubezpieczeń danych i informacji na temat potencjalnych ubezpieczających lub potencjalnym ubezpieczającym – informacji na temat produktów ubezpieczeniowych, pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń.

4) „ubezpieczeniowy produkt inwestycyjny” oznacza umowę ubezpieczenia, którą można również zaklasyfikować jako „produkt inwestycyjny” zdefiniowany w art. 2 lit. a) [rozporządzenia w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych (rozporządzenie w sprawie konfekcjonowanych detalicznych produktów inwestycyjnych)];

🡻 2002/92/EC
⇨ nowy

5) „pośrednik ubezpieczeniowy” oznacza dowolną osobę fizyczną lub prawną ⇨ inną niż zakład ubezpieczeń ⇦, która podejmuje lub prowadzi pośrednictwo~~a~~ ubezpieczeniowe za wynagrodzeniem;

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

6)~~4)~~ „pośrednictwo reasekuracyjne” oznacza działalność polegającą na ~~wprowadzaniu~~ ⇨ doradzaniu ⇦, proponowaniu lub wykonywaniu innych prac przygotowawczych do zawarcia umów reasekuracji lub zawieraniu takich umów, lub udzielania pomocy w administrowaniu i wykonywaniu takich umów, w szczególności w przypadku roszczenia, ⇨ a także działalność w zakresie zawodowej obsługi roszczeń i likwidacji szkód. ⇦ ~~Działalność taka nie jest uważana za pośrednictwo ubezpieczeniowe, jeżeli jest podejmowana przez zakład reasekuracji lub pracownika zakładu reasekuracji, za którego pełną odpowiedzialność ponosi zakład reasekuracji~~ ⇨ Taką działalność uznaje się za pośrednictwo reasekuracyjne także wówczas, gdy prowadzona jest przez zakład reasekuracji bez pośrednictwa pośrednika reasekuracyjnego. ⇦

⇩ nowy

Do celów niniejszej dyrektywy za pośrednictwo reasekuracyjne nie uznaje się żadnego z następujących rodzajów działalności:

↓ 2002/92/EC

a) ~~Nie jest również uważana za pośrednictwo reasekuracyjne~~ działalnoś<u>cié</u> polegającej~~a~~ na okazjonalnym dostarczaniu informacji w kontekście innej działalności zawodowej, pod warunkiem że celem tej działalności nie jest udzielanie klientowi pomocy w zawieraniu lub wykonywaniu umowy reasekuracji~~, zawodowe zarządzanie roszczeniami zakładu reasekuracji oraz wycena szkody i rozpatrywanie roszczeń przez biegłych~~;

⇩ nowy

b) zwykłego przekazywania pośrednikom reasekuracyjnym lub zakładom reasekuracji danych i informacji na temat potencjalnych ubezpieczających lub potencjalnym ubezpieczającym – informacji na temat produktów reasekuracyjnych, pośrednika reasekuracyjnego lub zakładu reasekuracji.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

7)~~6)~~ „pośrednik reasekuracyjny” oznacza dowolną osobę fizyczną lub prawną ⇨ inną niż zakład reasekuracji ⇦, która podejmuje lub prowadzi pośrednictwo reasekuracyjne za wynagrodzeniem;

8)~~7)~~ „zależny pośrednik ubezpieczeniowy” oznacza każdą osobę, która prowadzi działalność pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz i w imieniu jednego lub większej liczby zakładów ubezpieczeń~~, w przypadku produktów ubezpieczeniowych niebędących wobec siebie konkurencyjnymi, ale niepobierającą składek lub kwot przeznaczonych dla klienta~~ ⇨ lub pośredników ubezpieczeniowych ⇦ i za której działalność pełną odpowiedzialność ponosi ⌦ ten ⌫ zakład ubezpieczeń ~~w przypadku produktów, które odpowiednio ich dotyczą~~ ⇨ lub pośrednik ubezpieczeniowy, pod warunkiem że pośrednik ubezpieczeniowy, który ponosi odpowiedzialność za działalność tej osoby, sam nie prowadzi działalności, za którą odpowiedzialność ponosi inny zakład ubezpieczeń lub pośrednik ubezpieczeniowy; ⇦

~~Każdą osobę, która prowadzi działalność pośrednictwa ubezpieczeniowego dodatkowo do podstawowej działalności zawodowej, również uznaje się za zależnego pośrednika ubezpieczeniowego, za którego działalność pełną odpowiedzialność ponosi jeden lub kilka zakładów ubezpieczeń w przypadku produktów, które ich odpowiednio dotyczą, jeżeli ubezpieczenie ma charakter uzupełniający w stosunku do towarów lub usług dostarczanych w ramach podstawowej działalności zawodowej, a ponadto osoba ta nie pobiera składek lub kwot przeznaczonych dla klienta;~~

⇩ nowy

9) „doradztwo” oznacza udzielenie klientowi rekomendacji, na jego żądania lub z inicjatywy zakładu ubezpieczeń lub pośrednika ubezpieczeniowego;

⇩ nowy

10) „prowizja warunkowa” oznacza wynagrodzenie w formie prowizji, w przypadku której przypadająca do wypłaty kwota uzależniona jest od osiągnięcia uzgodnionych celów związanych z przedmiotem transakcji zawartej za pośrednictwem danego pośrednika między klientem a danym ubezpieczycielem;

🡻 2002/92/EC (dostosowany)

11)~~8)~~ „duże ryzyka” oznaczają ryzyka określone w art. 5 lit. d) dyrektywy 73/239/EWG;

12)~~9)~~ „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza:

a) ⌦ w przypadku pośrednika będącego osobą fizyczną – ⌫ państwo członkowskie, w którym ⌦ posiada on miejsce zamieszkania ⌫ ~~zamieszkuje pośrednik ubezpieczeniowy i w którym prowadzi on działalność, jeżeli pośrednik jest osobą fizyczną~~;

b) ⌦ w przypadku pośrednika będącego osobą prawną – ⌫ państwo członkowskie, w którym znajduje się ~~zarejestrowana~~ siedziba ⌦ statutowa ⌫ pośrednika ~~ubezpieczeniowego~~ lub, jeżeli na mocy prawa krajowego nie

posiada on ~~zarejestrowanej~~ siedziby ⌦ statutowej ⌫, państwo członkowskie, w którym mieści się siedziba zarządu~~, jeżeli pośrednik jest osobą prawną~~;

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

13)~~10)~~ „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, w którym ~~znajduje się~~ ~~oddział~~ pośrednik~~a~~ ubezpieczeniow~~ego~~ lub reasekuracyjn~~ego~~ ⌦ posiada stałą obecność lub zakład ⌫ lub w którym świadczy on usługi ⇨ , a które nie jest państwem członkowskim jego pochodzenia ⇦;

14)~~12)~~ „trwały nośnik informacji” oznacza trwały nośnik ~~dowolny instrument umożliwiający klientowi przechowywanie informacji adresowanych osobiście do niego w sposób umożliwiający dostęp do nich do celu przyszłego odniesienia się przez okres właściwy do celów informacyjnych i który umożliwia kopiowanie przechowywanych informacji bez wprowadzania do nich zmian.~~ ⇨ zdefiniowany w art. 2 lit. m) dyrektywy 2009/65/WE; ⇦ ~~W szczególności trwały nośnik informacji obejmuje dyskietki, CD-ROM-y, DVD i dyski twarde komputerów osobistych, na których przechowuje się pocztę elektroniczną, ale nie obejmuje stron internetowych, jeżeli strony te nie spełniają kryteriów określonych w ust. 1.~~

⇩ nowy

15) „praktyka sprzedaży krzyżowej” oznacza oferowanie usługi ubezpieczeniowej lub produktu ubezpieczeniowego wraz z inną usługą lub innym produktem w ramach pakietu lub jako warunek zawarcia innej umowy lub skorzystania z innego pakietu;

16) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, o której mowa w art. 4 pkt 31) dyrektywy [MiFID II];

17) „główne miejsce prowadzenia działalności” oznacza miejsce, z którego zarządzana jest główna działalność;

18) „wynagrodzenie” oznacza prowizję, honorarium, opłatę lub inną płatność, w tym korzyść ekonomiczną jakiegokolwiek rodzaju, oferowane lub przekazywane w związku z działalnością w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego;

19) „praktyka sprzedaży wiązanej” oznacza oferowanie wraz z usługą ubezpieczeniową lub produktem ubezpieczeniowym w pakiecie jednej usługi dodatkowej lub większej liczby tych usług, w sytuacji gdy dana usługa ubezpieczeniowa lub produkt ubezpieczeniowy nie są osobno udostępniane konsumentowi;

20) „praktyka sprzedaży łączonej” oznacza oferowanie wraz z usługą ubezpieczeniową lub produktem ubezpieczeniowym w pakiecie jednej usługi dodatkowej lub większej liczby tych usług, w sytuacji gdy dana usługa ubezpieczeniowa lub produkt ubezpieczeniowy są również osobno udostępniane konsumentowi, lecz niekoniecznie na tych samych warunkach, na jakich oferowane są w połączeniu z usługami dodatkowymi.

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

ROZDZIAŁ II

WYMOGI REJESTRACYJNE

Artykuł 3
Rejestracja

1. ⇨ Z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 4 ⇦ p~~P~~ośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni są rejestrowani we właściwym organie~~,~~ ~~określonym w art. 7 ust. 2,~~ w państwie~~a~~ członkowski~~mego~~ pochodzenia. ⇨ Zakłady ubezpieczeń zarejestrowane w państwach członkowskich na podstawie dyrektywy 73/239/EWG, dyrektywy 2002/83/WE i dyrektywy 2005/68/WE oraz ich pracownicy nie mają obowiązku ponownej rejestracji na podstawie niniejszej dyrektywy. ⇦

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą określić, że zakłady ubezpieczeń i reasekuracji lub inne instytucje mogą współpracować z właściwymi organami w zakresie rejestrowania pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych i stosowania wymogów art. ~~4~~8 w stosunku do takich pośredników. W szczególności, w przypadku zależnych pośredników ubezpieczeniowych dopuszcza się ich rejestrowanie przez zakład ubezpieczeń, ~~lub~~ stowarzyszenie zakładów ubezpieczeń ⇨ lub pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego ⇦ pod nadzorem właściwego organu.

⇩ nowy

Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny prowadzi działalność, za którą odpowiedzialność ponosi zakład ubezpieczeń lub reasekuracji lub inny zarejestrowany pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny, zarejestrowany pośrednik ubezpieczeniowy lub asekuracyjny lub zakład ubezpieczeń lub reasekuracji ponoszą odpowiedzialność za zapewnienie spełnienia przez tego pośrednika warunków rejestracji określonych w niniejszej dyrektywie. W takim przypadku osoba lub podmiot przyjmujący odpowiedzialność, po tym, jak zostaną poinformowani przez państwa członkowskie o kwestiach określonych w ust. 7 lit. a) i b) niniejszego artykułu, muszą uzyskać pewność w kwestii określonej w ust. 7 lit. c) niniejszego artykułu. Państwa członkowskie mogą również postanowić, że osoby lub podmioty przyjmujące odpowiedzialność za pośredników dokonują ich rejestracji.

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

Państwa członkowskie nie muszą stosować wymogu określonego w akapicie pierwszym i drugim do wszystkich osób fizycznych, które pracują w zakładzie ⇨ ubezpieczeń lub reasekuracji lub u zarejestrowanego pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego ⇦ i ⇨ które ⇦ prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)

~~W odniesieniu do osób prawnych~~ Państwa członkowskie ~~rejestrują takie~~ ⌦ zapewniają rejestrację osób prawnych ⌫ ~~osoby~~ oraz wskazują w rejestrze nazwiska osób fizycznych wchodzących~~e~~ w skład zarządu, odpowiedzialne za działalność w zakresie pośrednictwa.

2. Państwa członkowskie mogą ustanowić jeden lub więcej rejestrów pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, pod warunkiem że ustanowią kryteria, zgodnie z którymi rejestruje się pośredników.

⇩ nowy

Państwa członkowskie ustanawiają system rejestracji internetowej obejmujący jeden formularz rejestracyjny dostępny na stronie internetowej, do którego pośrednicy ubezpieczeniowi i zakłady ubezpieczeń powinni mieć łatwy dostęp, oraz umożliwiający wypełnienie tego formularza bezpośrednio w internecie.

↓ 2002/92/EC

3. Państwa członkowskie zapewniają utworzenie jednego punktu informacyjnego, umożliwiającego szybki i łatwy dostęp do informacji pochodzących z różnych rejestrów, opracowywanych elektronicznie i na bieżąco uaktualnianych. Ten punkt informacyjny udostępnia również dane identyfikacyjne właściwych organów każdego państwa członkowskiego, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy. Ponadto rejestr wskazuje państwo lub państwa, w których pośrednik prowadzi działalność zgodnie z zasadami w zakresie swobody przedsiębiorczości lub w zakresie swobody świadczenia usług.

⇩ nowy

4. EUNUiPPE ustanawia, publikuje na swoich stronach internetowych oraz aktualizuje pojedynczy rejestr elektroniczny zawierający wykaz pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, którzy zgłosili zamiar prowadzenia

działalności transgranicznej zgodnie z rozdziałem IV. Państwa członkowskie bezzwłocznie przekazują EUNUiPPE stosowne informacje, aby umożliwić EUNUiPPE realizację tego zadania. Rejestr ten zawiera odnośniki do każdego odpowiedniego właściwego organu w każdym państwie członkowskim. Rejestr ten zawiera także odnośniki do stron internetowych właściwych organów z każdego państwa członkowskiego, natomiast strony internetowe tych organów zawierają odnośniki prowadzące do tego rejestru.

↓ 2002/92/EC

~~3~~ Państwa członkowskie zapewniają, że rejestracja pośredników ubezpieczeniowych, włącznie z zależnymi, i pośredników reasekuracyjnych podlega spełnieniu wymogów zawodowych, ustanowionych w art. ~~4~~8.

Państwa członkowskie zapewniają również, że pośrednicy ubezpieczeniowi, włącznie z zależnymi, i pośrednicy reasekuracyjni, którzy przestali spełniać te wymogi, są usuwani z rejestru. Ważność rejestracji podlega okresowej kontroli właściwego organu. W razie konieczności państwo członkowskie pochodzenia informuje przyjmujące państwo członkowskie o takim usunięciu ~~za pomocą jakichkolwiek właściwych środków~~.

⇩ nowy

5. Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy nie dokonywały rejestracji pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, dopóki nie upewnią się, że dany pośrednik spełnia wymogi określone w art. 8.

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

~~4.~~ Właściwe organy mogą dostarczyć pośrednikom ubezpieczeniowym i reasekuracyjnym dokument umożliwiający zainteresowanej stronie poprzez zasięgnięcie informacji zawartych w ⇨ którymkolwiek z ⇦ rejestrów~~ze(-ach)~~, określonych w ust. 2, sprawdzenie, czy są oni należycie zarejestrowani.

Dokument ten powinien przynajmniej dostarczać informacje wyszczególnione w art. ~~12 ust. 1 lit. a) i b)~~ 16 lit. a) i b) oraz w przypadku osoby prawnej - nazwisko(-a) osoby(osób) fizycznej(-ych), określonej(-ych) w ust. 1 akapit czwarty niniejszego artykułu.

Państwo członkowskie wymaga zwrotu dokumentu właściwemu organowi, który go wydał, z chwilą usunięcia z rejestru przedmiotowego pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego.

~~5. Zarejestrowani pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni mają możliwość podejmowania i prowadzenia działalności pośrednictwa ubezpieczeniowego lub~~

~~reasekuracyjnego we Wspólnocie zarówno w ramach swobody przedsiębiorczości, jak i w ramach swobody świadczenia usług.~~

⇩ nowy

6. Państwa członkowskie stanowią, że wnioski pośredników o wpis do rejestru rozpatruje się w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia kompletnego wniosku oraz że wnioskodawcę informuje się niezwłocznie o podjętej decyzji.

   Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez właściwe organy stosownych środków umożliwiających im monitorowanie dalszego spełniania w każdym czasie przez pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych wymogów rejestracyjnych określonych w niniejszej dyrektywie.

7. Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy żądały następujących informacji od pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, którzy, jako warunek rejestracji:

   a) informują właściwe organy o tożsamości akcjonariuszy lub udziałowców, czy to osób fizycznych, czy też prawnych, którzy posiadają w pośredniku udział kapitałowy przekraczający 10 % oraz o wysokości tych udziałów;

   b) informują swoje właściwe organy o tożsamości osób, które mają bliskie powiązania z pośrednikiem ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym;

   c) wykazują w zadowalający sposób, że udziały kapitałowe lub bliskie powiązania nie uniemożliwiają skutecznego sprawowania przez właściwy organ funkcji nadzorczych.

8. Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy odmawiały rejestracji, jeżeli skuteczne sprawowanie ich funkcji nadzorczych uniemożliwiają przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państwa trzeciego regulujące osobę fizyczną lub prawną lub większą liczbę tych osób, z którymi pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych.

ROZDZIAŁ III

UPROSZCZONA PROCEDURA REJESTRACYJNA – ZGŁOSZENIE DZIAŁALNOŚCI

Artykuł 4

Procedura zgłoszenia w przypadku prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego jako działalności pobocznej; zawodowa obsługa roszczeń i świadczenie usług w zakresie wyceny szkód

1. Wymogów rejestracyjnych określonych w art. 3 nie stosuje się do pośrednika ubezpieczeniowego, który prowadzi pośrednictwo ubezpieczeniowe jako działalność poboczną, pod warunkiem że jego działalność spełnia następujące warunki:

a) podstawową działalnością zawodową pośrednika ubezpieczeniowego jest działalność inna niż pośrednictwo ubezpieczeniowe;

b) pośrednik ubezpieczeniowy pośredniczy w sprzedaży tylko niektórych produktów ubezpieczeniowych, które stanowią uzupełnienie produktu lub usługi i które zostały przez niego wyraźnie wskazane w zgłoszeniu;

c) dane produkty ubezpieczeniowe nie obejmują ubezpieczenia na życie lub ryzyka z tytułu odpowiedzialności, chyba że ochrona z tego tytułu jest wtórna w stosunku do głównego zakresu ochrony.

2. Wymogów rejestracyjnych określonych w art. 3 nie stosuje się do pośredników ubezpieczeniowych, którzy prowadzą wyłącznie działalność w zakresie zawodowej obsługi roszczeń lub usług w zakresie wyceny szkód.

3. Każdy pośrednik ubezpieczeniowy, który podlega przepisom ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, składa we właściwym organie państwa członkowskiego swojego pochodzenia zgłoszenie, w którym informuje właściwy organ o swojej tożsamości, adresie i działalności zawodowej.

4. Pośrednicy, którzy podlegają przepisom ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, podlegają przepisom rozdziałów I, III, IV, V, VIII, IX i art. 15 i 16 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ IV

SWOBODA ŚWIADCZENIA USŁUG I SWOBODA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Artykuł ~~6~~5
~~Powiadomienie o prowadzeniu działalności i usługach w innych państwach członkowskich~~
⌦ Korzystanie ze swobody świadczenia usług ⌫

1. Każdy pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny, który po raz pierwszy zamierza prowadzić działalność ⇨ na terytorium innego państwa członkowskiego ⇦ ~~w jednym Państwie Członkowskim lub ich większej liczbie~~ na podstawie swobody świadczenia usług ~~lub swobody przedsiębiorczości~~, ~~informuje~~ ~~o powyższym~~ ⇨ przekazuje następujące informacje ⇦ właściwe<u>mu</u> ~~organy~~ ⌦ organowi ⌫ państwa członkowskiego ⌦ jego ⌫ pochodzenia.

~~W terminie jednego miesiąca od takiego powiadomienia te właściwe organy informują właściwe organy przyjmującego Państwa Członkowskiego, które wyrażają wolę uzyskania takich informacji o zamiarze pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego i jednocześnie informują przedmiotowego pośrednika.~~

~~Pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny może rozpocząć działalność po upływie jednego miesiąca od daty poinformowania właściwych organów Państwa Członkowskiego pochodzenia, określonego w akapicie drugim. Jednakże pośrednik ten może niezwłocznie rozpocząć działalność, jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie nie wyraża woli uzyskania informacji o tym fakcie.~~

~~2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o woli uzyskania informacji, zgodnie z ust. 1. Komisja powiadamia kolejno o powyższym wszystkie Państwa Członkowskie.~~

~~3. Właściwe organy przyjmującego Państwa Członkowskiego mogą podjąć niezbędne kroki w celu zapewnienia, w interesie ogólnego dobra, właściwej publikacji warunków, zgodnie z którymi należy na ich terytoriach prowadzić przedmiotową działalność.~~

⇩ nowy

a) nazwę, adres i numer rejestracyjny pośrednika;

b) wskazanie państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których pośrednik zamierza prowadzić działalność;

c) kategorię pośrednika oraz, w stosownych przypadkach, nazwę każdego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, który reprezentuje;

d) w stosownych przypadkach, informacje na temat danych klas ubezpieczenia;

e) dowody potwierdzające fachową wiedzę i umiejętności.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia w terminie jednego miesiąca od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, przekazuje je właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, który niezwłocznie potwierdza ich odbiór. Państwo członkowskie pochodzenia informuje pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego na piśmie o otrzymaniu tych informacji przez przyjmujące państwo członkowskie oraz o tym, że dany pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny może rozpocząć swoją działalność w tym przyjmującym państwie członkowskim.

Otrzymując informacje, o których mowa w ust. 1, przyjmujące państwo członkowskie – jako dowód na posiadanie wymaganej wiedzy i umiejętności – dopuszcza uprzednie doświadczenie w prowadzeniu działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, którego potwierdzeniem jest dowód rejestracji lub zgłoszenia działalności w państwie członkowskim pochodzenia.

3. Potwierdzenia uprzedniej rejestracji lub zgłoszenia działalności dokonuje się w oparciu o dowód dokonania rejestracji przez właściwy organ lub instytucję państwa członkowskiego pochodzenia wnioskodawcy lub dowód dokonania zgłoszenia działalności w tym organie lub instytucji, który to dowód wnioskodawca przedkłada wraz z wnioskiem składanym w przyjmujących państwie członkowskim.

4. Jeżeli jakiekolwiek informacje przekazane zgodnie z ust. 1 ulegną zmianie, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny powiadamia na piśmie właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia o tej zmianie na przynajmniej jeden miesiąc przed wprowadzeniem jej w życie. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia informuje o tej zmianie właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego w możliwie najkrótszym terminie, przy czym nie później niż w przeciągu jednego miesiąca od daty otrzymania tych informacji przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia.

Artykuł 6
Korzystanie ze swobody przedsiębiorczości

1. Od pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, który zamierza skorzystać ze swobody przedsiębiorczości w celu ustanowienia oddziału na terytorium innego państwa członkowskiego, państwa członkowskie wymagają uprzedniego zawiadomienia właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia tego pośrednika oraz przekazania temu organowi następujących informacji:

a) nazwy, adresu i numeru rejestracyjnego (w stosownych przypadkach) pośrednika;

b) wskazania państwa członkowskiego, na którego terytorium planuje on ustanowić oddział lub stałą obecność;

c) kategorię pośrednika oraz, w stosownych przypadkach, nazwę każdego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, który reprezentuje;

d) w stosownych przypadkach, informacji na temat danych klas ubezpieczenia;

e) programu działalności określającego czynności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, które będą prowadzone, oraz strukturę organizacyjną zakładu, a także wskazującego tożsamość agentów, w przypadku gdy pośrednik zamierza korzystać z ich usług;

f) adresu w przyjmującym państwie członkowskim, pod którym można uzyskać dokumenty;

g) nazwisk wszystkich osób odpowiedzialnych za kierowanie zakładem lub stałą obecnością.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1, w terminie jednego miesiąca od ich otrzymania, właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, który niezwłocznie potwierdza ich odbiór, chyba że właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia ma podstawy – uwzględniając planowaną działalność w zakresie pośrednictwa – aby uznać strukturę organizacyjną lub sytuację finansową pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego za nieodpowiednią. Państwo członkowskie pochodzenia informuje pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego na piśmie o otrzymaniu tych informacji przez przyjmujące państwo członkowskie oraz o tym, że dany pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny może rozpocząć swoją działalność w tym przyjmującym państwie członkowskim.

3. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia odmówi przekazania informacji właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, organ ten podaje pośrednikowi ubezpieczeniowemu lub reasekuracyjnemu powody swojej odmowy w terminie jednego miesiąca od otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w ust. 1.

4. Jeżeli jakiekolwiek informacje przekazane zgodnie z ust. 1 ulegną zmianie, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny powiadamia na piśmie właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia o tej zmianie na przynajmniej jeden miesiąc przed wprowadzeniem jej w życie. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia informuje o tej zmianie właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego w możliwie najkrótszym terminie, przy czym nie później niż w przeciągu jednego miesiąca od daty otrzymania tych informacji przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia.

Artykuł 7

Podział kompetencji między państwo członkowskie pochodzenia i przyjmujące państwo członkowskie

1. Jeżeli główne miejsce prowadzenia działalności pośrednika ubezpieczeniowego mieści się w innym państwie członkowskim, właściwy organ tego innego państwa członkowskiego może uzgodnić z właściwym organem państwa członkowskiego pochodzenia, że w odniesieniu do obowiązków określonych w rozdziałach VI, VII i VIII niniejszej dyrektywy będzie działał tak, jakby był właściwym organem państwa członkowskiego pochodzenia. W przypadku takiego uzgodnienia właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia niezwłocznie informuje o tym fakcie pośrednika ubezpieczeniowego i EUNUiPPE.

2. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego przyjmuje odpowiedzialność za zapewnienie zgodności usług świadczonych przez zakład na jego terytorium z obowiązkami określonymi w rozdziałach VI i VII oraz w środkach przyjętych na ich podstawie.

   Właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego przysługuje prawo badania kwestii związanych z organizacją zakładu oraz żądania wprowadzenia zmian, które są bezwzględnie konieczne, aby umożliwić temu organowi egzekwowanie obowiązków określonych w rozdziałach VI i VII oraz w środkach przyjętych na ich podstawie, w odniesieniu do usług świadczonych lub działalności prowadzonej przez zakłada na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego.

3. Jeżeli przyjmujące państwo członkowskie ma podstawy, aby uznać, że pośrednik ubezpieczeniowy lub asekuracyjny prowadzący działalność na jego terytorium w ramach swobody świadczenia usług lub za pośrednictwem zakładu narusza którykolwiek z obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie, przekazuje ono te ustalenia właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia, który podejmuje odpowiednie środki. Jeżeli, pomimo środków podjętych przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny nadal prowadzi działalność w sposób wyraźnie naruszający interesy konsumentów z przyjmującego państwa członkowskiego lub zakłócający prawidłowe funkcjonowanie rynków ubezpieczeń i reasekuracji, pośrednik ubezpieczeniowy lub asekuracyjny podlega następującym środkom:

   a) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, po poinformowaniu właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia, podejmuje wszelkie odpowiednie środki konieczne w celu ochrony konsumentów i prawidłowego funkcjonowania rynków ubezpieczeń i reasekuracji, w tym uniemożliwia naruszającym przepisy pośrednikom ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym inicjowanie dalszych transakcji na swoim terytorium; o środkach tych właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego niezwłocznie informuje Komisję;

   b) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może przekazać sprawę do EUNUiPPE oraz zwrócić się do EUNUiPPE o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010; w takim przypadku EUNUiPPE może działać zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na podstawie tego artykułu

w przypadkach sporów między właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego pochodzenia.

4. W przypadku gdy właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego stwierdzą, że pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny, który posiada zakład na jego terytorium, narusza przepisy ustawowe i wykonawcze przyjęte w tym państwie członkowskim na podstawie przepisów niniejszej dyrektywy przyznających uprawnienia właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego, organy te zobowiązują danego pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego do położenia kresu tej sytuacji.

Jeżeli, pomimo środków podjętych przez właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny nadal prowadzi działalność w sposób wyraźnie naruszający interesy konsumentów z przyjmującego państwa członkowskiego lub zakłócający prawidłowe funkcjonowanie rynków ubezpieczeń i reasekuracji, pośrednik ubezpieczeniowy lub asekuracyjny podlega następującym środkom:

a) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, po poinformowaniu właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia, podejmuje wszelkie odpowiednie środki konieczne w celu ochrony konsumentów i prawidłowego funkcjonowania rynków, w tym uniemożliwia naruszającym przepisy pośrednikom ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym inicjowanie dalszych transakcji na swoim terytorium; o środkach tych właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego niezwłocznie informuje Komisję;

b) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może przekazać sprawę do EUNUiPPE oraz zwrócić się do EUNUiPPE o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010; w takim przypadku EUNUiPPE może działać zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na podstawie tego artykułu w przypadkach sporów między właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego pochodzenia.

ROZDZIAŁ V

INNE WYMOGI ORGANIZACYJNE

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

Artykuł ~~4~~8
Wymogi zawodowe ⇨ i organizacyjne ⇦

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

1. Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni ⇨, w tym osoby prowadzące pośrednictwo jako działalność poboczną, osoby prowadzące działalność w zakresie zawodowej obsługi roszczeń, likwidacji szkód lub wyceny szkód w charakterze biegłych, a także członkowie personelu zakładów ubezpieczeń prowadzący działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego, ⇦ posiadają właściwą wiedzę i umiejętności ustalone przez państwo członkowskie pochodzenia pośrednika ⇨ lub zakładu ubezpieczeń, umożliwiające im odpowiednią realizację swoich zadań i wykonywanie swoich obowiązków oraz wykazują odpowiednie doświadczenie zawodowe adekwatne do złożoności produktów, w których sprzedaży pośredniczą ⇦.

⇩ nowy

Państwa członkowskie dopilnowują, aby pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni oraz członkowie personelu zakładów ubezpieczeń prowadzący działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego aktualizowali swoją wiedzę i umiejętności poprzez ustawiczne doskonalenie zawodowe w celu utrzymania odpowiedniego poziomu świadczonych przez nich usług.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Państwa~~o~~ członkowskie ~~pochodzenia~~ ~~może~~ ⌦ mogą ⌫ dostosować wymagane warunki w odniesieniu do wiedzy i umiejętności ~~w sposób zgodny z prowadzeniem~~ ⇨ do danej ⇦ działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego oraz ~~rozpowszechnianych~~ produktów ⌦ będących przedmiotem pośrednictwa ⌫, w szczególności wtedy, gdy podstawowa działalność prowadzona przez pośrednika jest inna niż pośrednictwo ubezpieczeniowe. W takich przypadkach

taki pośrednik może prowadzić działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego jedynie wtedy, gdy pośrednik ubezpieczeniowy spełnia warunki niniejszego artykułu lub jeżeli zakład ubezpieczeń przyjmuje na siebie pełną odpowiedzialność za ~~jego~~ działania ⌦ pośrednika ⌫.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadkach określonych w art. 3 ust. 1 akapit drugi zakład ubezpieczeń ⇨ lub pośrednik ⇦ sprawdza, czy wiedza i umiejętności pośredników są zgodne ze zobowiązanymi określonymi w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, i w razie konieczności zapewnia takim pośrednikom szkolenie odpowiadające wymogom dotyczącym produktów sprzedawanych przez pośredników.

Państwa członkowskie nie muszą stosować wymogu wskazanego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu do wszystkich osób fizycznych pracujących w zakładzie ⇨ ubezpieczeń lub u pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego ⇦, które prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego. Państwa członkowskie zapewniają, że odpowiednia liczba osób wchodzących w skład struktur zarządzających tymi zakładami, odpowiedzialnych za pośrednictwo w odniesieniu do produktów ubezpieczeniowych ⇨ i reasekuracyjnych ⇦ i wszystkie pozostałe osoby bezpośrednio zaangażowane w pośrednictwo ubezpieczeniowe lub reasekuracyjne wykazują wiedzę i umiejętności niezbędne do wykonywania swoich obowiązków.

2. Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni ⇨ oraz członkowie personelu zakładów ubezpieczeń prowadzący działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego ⇦ ~~powinni~~ ⌦ muszą ⌫ cieszyć się nieposzlakowaną opinią. Warunkiem minimalnym jest fakt niebycia notowanym w zapisach policyjnych lub innych odpowiednikach krajowych w związku z ciężkimi przestępstwami przeciwko mieniu lub innymi przestępstwami związanymi z działalnością finansową i nie powinny na nich ciążyć uprzednie orzeczenia o upadłości, o ile nie zostali oczyszczeni z zarzutów zgodnie z prawem krajowym.

Państwa członkowskie mogą, zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 akapit drugi, umożliwić zakładowi ubezpieczeń sprawdzanie nieposzlakowanej opinii pośredników ubezpieczeniowych.

Państwa członkowskie nie muszą stosować wymogu wskazanego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu do wszystkich osób fizycznych, które pracują w zakładzie ⇨ ubezpieczeń lub u pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego ⇦ i które prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego. Państwa członkowskie zapewniają, że struktura zarządzania takimi zakładami oraz pracownicy bezpośrednio zaangażowani w pośrednictwo ubezpieczeniowe lub reasekuracyjne spełniają ten wymóg.

🡻 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

3. Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni posiadają ubezpieczenie od odpowiedzialności zawodowej, obejmujące całe terytorium ~~Wspólnoty~~ ⌦ Unii ⌫ lub jakąś inną, porównywalną gwarancję odpowiedzialności, wynikającej z

zaniedbania zawodowego, opiewającą przynajmniej na ~~1 000 000~~ ⌦ 1 120 000 ⌫ EUR w stosunku do każdego roszczenia oraz ~~1 500 000~~ ⌦ 1 680 000 ⌫ EUR rocznie w stosunku do wszystkich roszczeń ⌦ łącznie ⌫, o ile takie ubezpieczenie lub porównywalna gwarancja nie zostały już przewidziane przez zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub inny zakład, w którego imieniu działa pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny lub w którego imieniu pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny jest upoważniony do działania, lub ⌦ o ile ⌫ taki zakład~~, który ponosi~~ ⌦ nie przyjął ⌫ pełnej~~ą~~ odpowiedzialności~~ć~~ za działania pośrednika.

🡻 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

4 Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu ochrony konsumentów przed niezdolnością pośrednika ubezpieczeniowego do przekazania składki do zakładu ubezpieczenia lub do przekazania kwoty roszczenia lub zwrotu składki ubezpieczonemu.

Środki te przyjmują jedną lub więcej poniższych form:

a) przepisów przewidzianych prawem lub umową, według których sumy pieniędzy wpłacone przez klienta pośrednikowi traktuje się jako wpłacone zakładowi, natomiast sumy pieniędzy wypłaconych przez zakład pośrednikowi nie traktuje się jako wypłaconych klientowi, o ile klient faktycznie ich nie otrzymuje;

b) wymogu ⌦ posiadania przez ⌫ ~~ubezpieczenia~~ pośredników ⌦ ubezpieczeniowych ⌫ ~~o~~ trwałej zdolności finansowej w wysokości 4 % sumy rocznych pobranych składek, z zastrzeżeniem kwoty minimum ~~15 000~~ ⌦ 16 800 ⌫ EUR;

c) wymogu przekazywania sum pieniędzy klienta za pomocą ściśle wyznaczonych do tego celu rachunków klienta i niewykorzystywania tych rachunków do celu dokonywania zwrotów na rzecz innych wierzycieli w przypadku upadłości;

d) wymogu ustanowienia funduszu gwarancyjnego.

5. Prowadzenie działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego wymaga stałego spełniania wymogów zawodowych wymienionych w niniejszym artykule.

6. Państwa członkowskie mogą zaostrzyć wymogi wymienione w niniejszym artykule lub dołączyć inne wymogi dotyczące pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych zarejestrowanych w ramach ich jurysdykcji.

7. ⇨ EUNUiPPE dokonuje przeglądu ⇦ ~~K~~kwot~~y~~ określonych~~e~~ w ust. 3 i 4 ~~sprawdza się okresowo~~ w celu uwzględnienia zmian w europejskim wskaźniku cen konsumpcyjnych, publikowanym ~~w~~ ⌦ przez ⌫ Eurostat~~eie~~. Pierwsza kontrola

następuje pięć lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, a następne kontrole - co pięć lat od daty poprzedniej kontroli.

~~Kwoty dostosowuje się automatycznie, zwiększając kwotę bazową w euro o odsetek zmian w tym wskaźniku w okresie między wejściem w życie niniejszej dyrektywy a datą pierwszej kontroli lub między datą ostatniej kontroli a datą nowej kontroli i zaokrągla się do pełnej kwoty w euro.~~

EUNUiPPE opracowuje projekty standardów regulacyjnych dostosowujących kwotę bazową w euro, o której mowa w ust. 3 i 4, o procentową zmianę tego wskaźnika w okresie między wejściem w życie niniejszej dyrektywy a datą pierwszego przeglądu lub między datą ostatniego przeglądu a datą nowego przeglądu, z zaokrągleniem w górę się do pełnej kwoty w euro.

EUNUiPPE przedkłada te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji pięć lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy i przeprowadza kolejne przeglądy co pięć lat od daty poprzedniego przeglądu.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

⇩ nowy

8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33. Te akty delegowane określają:

a) pojęcie właściwej wiedzy i umiejętności pośrednika, o których jest mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na potrzeby świadczenia usługi pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz jego klientów;

b) odpowiednie kryteria służące, w szczególności, określeniu poziomu kwalifikacji zawodowych, doświadczenia i umiejętności wymaganych do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego;

c) kroki, których podjęcia można w normalnych okolicznościach oczekiwać od pośredników ubezpieczeniowych i zakładów ubezpieczeń, służące aktualizacji ich wiedzy i zdolności poprzez ustawiczne doskonalenie zawodowe w celu utrzymanie odpowiedniego poziomu świadczonych usług.

🡻 2002/92/EC

~~*Artykuł 5*~~

~~**Zachowanie praw nabytych**~~

~~Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że te osoby, które wykonywały działalność w zakresie pośrednictwa przed dniem 1 września 2000 r., które wpisano do rejestru i które~~

~~posiadały poziom wyszkolenia i doświadczenia podobnego do wymaganego przez niniejszą dyrektywę z chwilą spełnienia wymogów podanych w art. 4 ust. 3 i 4, automatycznie wpisuje się do rejestru, jaki ma zostać utworzony.~~

⇩ nowy

Artykuł 9
Publikacja zasad dobra ogólnego

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne korki, aby zapewnić odpowiednią publikację przez swoje właściwe organy stosownych krajowych przepisów prawnych służących ochronie dobra ogólnego, które mają zastosowanie do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego na ich terytorium.

2. Państwo członkowskie, które zgłasza zamiar stosowania i stosuje – obok przepisów określonych w niniejszej dyrektywie – dodatkowe przepisy regulujące pośrednictwo ubezpieczeniowe oraz sprzedaż produktów ubezpieczeniowych, zapewnia współmierność obciążeń administracyjnych wynikających z tych przepisów do celu, jakim jest ochrona konsumentów. To państwo członkowskie nieprzerwanie monitoruje te przepisy, aby dopilnować, by pozostawały one współmierne do tego celu.

3. EUNUiPPE przedstawia ustandaryzowany arkusz informacyjny dotyczący zasad dobra ogólnego, który wypełniają właściwe organy w każdym państwie członkowskim. W arkuszu tym uwzględnia się odnośniki do stron internetowych właściwych organów, na których publikowane są informacje na temat zasad dobra ogólnego. Informacje te podlegają regularnej aktualizacji przez krajowe właściwe organy i są udostępniane przez EUNUiPPE na stronach internetowych tego urzędu w języku angielskim, francuskim i niemieckim, na których wszystkie krajowe zasady dobra ogólnego przyporządkowane są do poszczególnych odpowiednich obszarów prawa.

4. Państwa członkowskie ustanawiają pojedynczy punkt kontaktowy odpowiedzialny za przekazywanie informacji na temat zasad dobra ogólnego obowiązujących w danym państwie członkowskim. Tym punktem kontaktowym powinien być odpowiedni właściwy organ.

5. EUNUiPPE analizuje w sprawozdaniu zasady dobra ogólnego publikowane przez państwa członkowskie, o których mowa w niniejszym artykule, w kontekście prawidłowego funkcjonowania niniejszej dyrektywy i rynku wewnętrznego oraz informuje o nich Komisję przed X X 20XX [trzy lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy].

↓ 2002/92/EC

Artykuł ~~7~~10
Właściwe organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy upoważnione do zapewnienia wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy. Powiadamiają o tym Komisję, wskazując jakikolwiek podział tych obowiązków.

2. Organy określone w ust. 1 są organami publicznymi lub instytucjami uznanymi przez prawo krajowe lub władze publiczne, wyraźnie upoważnionymi do tego celu przez prawo krajowe. Nie są zakładami ubezpieczeń lub reasekuracji.

3. Właściwe organy posiadają wszystkie kompetencje niezbędne do wykonania swoich obowiązków. Jeżeli na terytorium państwa członkowskiego istnieje więcej niż jeden właściwy organ, państwa członkowskie zapewniają, że te organy ściśle ze sobą współpracują w sposób umożliwiający skuteczne wykonywanie właściwych dla nich obowiązków.

⇩ nowy

~~*Artykuł 8*~~

~~**Sankcje**~~

~~1. Państwa Członkowskie przewidują właściwe sankcje, w przypadku gdy osoba wykonująca działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego nie jest zarejestrowana w Państwie Członkowskim i nie jest określona w art. 1 ust. 2.~~

~~2. Państwa Członkowskie przewidują właściwe sankcje wobec zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, które korzystają z usług ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych świadczonych przez osoby, których nie zarejestrowano w Państwie Członkowskim i które nie są określone w art. 1 ust. 2.~~

~~3. Państwa Członkowskie przewidują właściwe sankcje, w przypadku gdy pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny nie dochowuje zgodności z przepisami krajowymi, przyjętymi zgodnie z niniejszą dyrektywą.~~

~~4. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na uprawnienia przyjmujących państw członkowskich do podejmowania właściwych środków mających na celu zapobieganie lub karanie nieprawidłowości popełnianych na ich terytoriach, które są sprzeczne z przepisami ustawowymi lub wykonawczymi przyjętymi w interesie dobra ogólnego. Obejmuje to możliwość zapobiegania podejmowania dalszych działań przez pośredników ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych dokonujących naruszenia na terytoriach tych państw członkowskich.~~

~~5. Każdy przyjęty środek związany z sankcjami lub ograniczeniami dotyczącymi działalności pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego musi być odpowiednio uzasadniony i przekazany przedmiotowemu pośrednikowi. Każdy taki środek podlega prawu odwołania do sądów w Państwie Członkowskim, które taki środek przyjęło.~~

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Artykuł ~~9~~11
Wymiana informacji między państwami członkowskimi

1. Właściwe organy różnych państw członkowskich współpracują ze sobą w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy.

2. Właściwe organy wymieniają informacje w sprawie pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, jeżeli nałożono na nich sankcję określoną w ~~art. 8 ust. 3 lub zastosowano środek określony w art. 8 ust. 4~~ ⌦ rozdziale VIII ⌫, a takie informacje prawdopodobnie prowadzą do usunięcia takich pośredników z rejestru. Właściwe organy mogą również wymieniać wszelkie istotne informacje na żądanie organu.

3. Wszystkie osoby, od których wymaga się otrzymywania lub rozpowszechniania informacji w związku z niniejszą dyrektywą, wiąże tajemnica zawodowa w sposób ustanowiony w art. 16 dyrektywy Rady 92/49/EWG ~~z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie i zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie)[10]~~ i art. 15 dyrektywy Rady 92/96/EWG ~~z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń na życie)[11]~~.

Artykuł ~~10~~12
Skargi

Państwa członkowskie zapewniają, że ustanowiono procedury umożliwiające klientom i innym zainteresowanym stronom, w szczególności organizacjom konsumenckim, składanie skarg dotyczących pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych ⇨ oraz zakładów ubezpieczeń i reasekuracji ⇦. We wszystkich przypadkach udziela się odpowiedzi na złożone skargi.

↓ 2002/92/EC

Artykuł ~~11~~13
Odszkodowania pozasądowe

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

1. Państwa członkowskie ~~zachęcają~~ ⌦ zapewniają ⌫ ~~do~~ ustana~~o~~wia~~e~~nie~~a~~ właściwych, ~~i~~ skutecznych, ⇨ bezstronnych i niezależnych ⇦ procedur reklamacyjnych i odszkodowawczych w celu pozasądowego rozstrzygania sporów między pośrednikami ubezpieczeniowymi a klientami ⇨ oraz między zakładami ubezpieczeń a klientami ⇦, gdzie stosowne, wykorzystując istniejące instytucje. ⇨ Państwa członkowskie zapewniają ponadto uczestnictwo wszystkich zakładów ubezpieczeń i pośredników ubezpieczeniowych w procedurach pozasądowego rozstrzygania sporów, w sytuacji gdy spełnione są następujące warunki:

   a) procedura prowadzi do wydania decyzji, które nie są wiążące;

   b) [bieg] terminu do wniesienia sporu do sądu ulega zawieszeniu na czas trwania procedury alternatywnego rozstrzygania sporów;

   c) bieg terminu przedawnienia roszczenia ulega zawieszeniu na czas trwania procedury;

   d) procedura jest bezpłatna lub wiąże się z umiarkowanymi kosztami;

   e) środki elektroniczne nie stanowią jedynych środków, za których pośrednictwem strony mogą uzyskać dostęp do procedury, oraz;

   f) w wyjątkowych przypadkach, w których wymaga tego pilny charakter danej sytuacji, możliwe jest zastosowanie środków tymczasowych. ⇦

2. Państwa członkowskie ~~zachęcają~~ ⌦ dopilnowują, aby ⌫ te instytucje ~~do~~ współpracowały w zakresie rozwiązywania sporów transgranicznych.

Artykuł ~~16~~14
~~Transpozycja~~
⌦ Ograniczenie w zakresie korzystania z usług pośredników ⌫

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Państwa członkowskie zapewniają, że zakłady ubezpieczeń ⇨ i reasekuracji oraz pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni ⇦ korzystają z usług pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego, świadczonych wyłącznie przez zarejestrowanych pośredników

ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych ~~i~~ ⌦ lub ⌫ osoby określone w art. 1 ust. 2 ⇨ , lub osoby, które dopełniły procedury zgłoszenia działalności, o której mowa w art. 4 ⇦.

ROZDZIAŁ VI ~~III~~

↓ 2002/92/EC (dostosowany)

WYMOGI INFORMACYJNE ~~DOTYCZĄCE POŚREDNIKÓW~~ ⌦ I ZASADY PROWADZENIA DZIAŁALNOŚCI ⌫

⇩ nowy

Artykuł 15

Zasady ogólne

1. Państwa członkowskie wymagają, aby pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń, świadcząc pośrednictwo ubezpieczeniowa w ramach transakcji zawieranych z klientami lub na ich rzecz, postępował uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie zgodnie z najlepszym interesem klientów.

2. Wszelkie informacje, w tym materiały marketingowe, kierowane przez pośrednika ubezpieczeniowego lub zakład ubezpieczeń do klientów lub potencjalnych klientów muszą być rzetelne, jasne i nie mogą wprowadzać w błąd. Materiały marketingowe muszą być w jednoznaczny sposób oznaczone jako takie.

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

Artykuł ~~12~~16
⇨ Ogólne ⇦ ~~I~~informacje dostarczane przez pośrednika ubezpieczeniowego ⇨ lub zakład ubezpieczeń ⇦

⇩ nowy

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy zapewniające

a) ujawnianie klientom przez pośrednika ubezpieczeniowego, w tym przez pośredników zależnych, przed zawarciem umowy ubezpieczenia, następujących informacji:

(i) jego tożsamości i adresu oraz faktu bycia pośrednikiem ubezpieczeniowym;

(ii) informacji o tym, czy świadczy on jakiegokolwiek rodzaju doradztwo związane ze sprzedawanymi produktami ubezpieczeniowymi;

↓ 2002/92/EC

(~~e~~iii) procedur~~y~~ określonych~~e~~ w art. ~~10~~ 12, umożliwiających~~e~~ klientom i innym zainteresowanym stronom składanie skarg dotyczących pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych i~~, jeżeli jest to właściwe,~~ pozasądowych~~e~~ procedur~~y~~ odszkodowawczych~~e~~ i reklamacyjnych~~e~~ określonych~~e~~ w art. ~~11.~~ 13;

⇩ nowy

(iv) rejestru, do którego jest wpisany, i środków umożliwiających sprawdzenie, czy dokonano jego rejestracji; oraz

(v) informacji na temat tego, czy pośrednik reprezentuje klienta, czy też działa na rzecz i w imieniu zakładu ubezpieczeń;

b) ujawnianie klientom przez zakład ubezpieczeniowy, przed zawarciem umowy ubezpieczenia, następujących informacji:

(i) swoich danych identyfikacyjnych i adresu oraz faktu bycia zakładem ubezpieczeń;

(ii) informacji o tym, czy świadczy on jakiegokolwiek rodzaju doradztwo związane ze sprzedawanymi produktami ubezpieczeniowymi;

(iii) procedur określonych w art. 12, umożliwiających klientom i innym zainteresowanym stronom składanie skarg dotyczących zakładów ubezpieczeń i pozasądowych procedur odszkodowawczych i reklamacyjnych określonych w art. 13.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)

Artykuł ~~12~~ 17

⌦ Konflikty interesów i przejrzystość ⌫

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

1. Przed zawarciem każdej ~~wstępnej~~ umowy ubezpieczenia ~~i w razie potrzeby z chwilą jej zmiany lub wznowienia~~ pośrednik ubezpieczeniowy ⇨ , w tym zależny pośrednik ubezpieczeniowy, ⇦ dostarcza klientowi co najmniej następujące informacje:

~~a) swoją nazwę i adres;~~

~~b) rejestr, do którego jest wpisany, i środki umożliwiające sprawdzenie, czy go zarejestrowano;~~

~~e~~a) czy posiada pakiet akcji, bezpośrednio lub pośrednio reprezentujący więcej niż 10% praw do głosowania lub kapitału w danym zakładzie ubezpieczeń;

~~d~~b) czy dany zakład ubezpieczeń lub zakład dominujący danego zakładu ubezpieczeń posiada pakiet akcji, bezpośrednio lub pośrednio reprezentujący więcej niż 10% praw do głosowania lub kapitału pośrednika ubezpieczeniowego;

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

c) ~~Ponadto pośrednik ubezpieczeniowy informuje klienta w zakresie przewidzianej~~ ⇨ w odniesieniu do ⇦ ⌦ proponowanej ⌫ umowy, czy:

(i) świadczy usługi doradcze na podstawie ~~obowiązku przeprowadzenia~~ rzetelnej analizy ~~wymienionej w ust. 2~~; lub

---

↓ 2002/92/EC (dostosowany)

(ii) podlega zobowiązaniu umownemu do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego wyłącznie z jednym lub większą liczbą zakładów ubezpieczeń. W takim przypadku ~~na żądanie klienta~~ podaje mu nazwy tych zakładów ubezpieczeń; lub

(iii) nie podlega zobowiązaniu umownemu do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego wyłącznie z jednym zakładem~~zie~~ lub większ~~ą~~~~ej~~ liczb~~ą~~~~ie~~ zakładów i nie ~~prowadzi działalności~~ ⌦ świadczy ⌫ doradz~~ztwa~~~~czyehej~~ na podstawie ~~obowiązku przeprowadzenia~~ rzetelnej analizy ~~wymienionej w ust. 2~~. W takim przypadku ~~na żądanie klienta~~ podaje mu nazwy zakładów ubezpieczeń, z którymi może prowadzić i prowadzi działalność~~:~~ ⌦ ; ⌫

~~W przypadku informacji, które mają zostać przekazane wyłącznie na żądanie klienta, należy poinformować klienta, iż ma prawo do żądania udzielenia mu takich informacji.~~

⇩ nowy

d) informacje na temat charakteru wynagrodzenia otrzymanego w związku z umową ubezpieczenia;

e) czy w związku z umową ubezpieczenia za swoją pracę otrzymuje:

(i) honorarium, to znaczy wynagrodzenie płacone bezpośrednio przez klienta; lub

(ii) prowizję dowolnego rodzaju, to znaczy wynagrodzenie uwzględnione w kwocie składki ubezpieczenia; lub

(iii) wynagrodzenie stanowiące połączenie rodzajów wynagrodzenia, o których mowa w pkt (i) oraz (ii);

f) jeżeli pośrednik otrzymuje honorarium lub prowizję jakiegokolwiek rodzaju – pełną wysokość wynagrodzenia związanego z oferowanymi lub rozpatrywanymi produktami ubezpieczeniowymi lub, w przypadku gdy nie ma możliwości podania dokładnej kwoty – podstawę obliczenia pełnej kwoty honorarium lub prowizji lub wynagrodzenia stanowiącego ich połączenie;

g) jeżeli kwota prowizji uzależniona jest od osiągnięcia uzgodnionych celów lub progów w odniesieniu do transakcji, w których zawarciu z ubezpieczycielem pośrednik pośredniczył – cele lub progi, a także kwoty przypadające do wypłaty w przypadku ich osiągnięcie.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. f) przez pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy pośrednik pośredniczący w zawieraniu umów ubezpieczenia innych niż umowy należące do którejkolwiek z grup określonych w załączniku I do dyrektywy 2002/83/WE, przed zawarciem jakiejkolwiek takiej umowy ubezpieczenia, jeżeli ma otrzymać wynagrodzenie w postaci honorarium lub prowizji,

a) przekazuje klientowi, na jego żądanie, kwotę lub w przypadku gdy nie ma możliwości podania dokładnej kwoty – podstawę obliczenia honorarium lub prowizji lub wynagrodzenia stanowiącego ich połączenie;

b) informuje klienta o przysługującym mu prawie do żądania informacji, o których mowa w lit. a).

3. Zakład ubezpieczeń lub pośrednik ubezpieczeniowy informuje również klienta o charakterze i podstawie obliczenia kwoty zmiennego składnika wynagrodzenia otrzymanego przez jakiegokolwiek ich pracownika z tytułu dystrybucji danego produktu ubezpieczeniowego i administrowania nim.

4. Jeżeli po zawarciu umowy ubezpieczenia klient dokonuje z jej tytułu jakichkolwiek płatności, zakład ubezpieczeń lub pośrednik ubezpieczeniowy ujawniają również informacje zgodnie z niniejszym artykułem w odniesieniu do każdej takiej płatności.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33. Te akty delegowane określają:

a) odpowiednie kryteria służące określeniu sposobu ujawnienia klientowi wynagrodzenia pośrednika, w tym prowizji warunkowej, o czym jest mowa w ust. 1 lit. f) i g) i ust. 2 niniejszego artykułu;

b) odpowiednie kryteria służące określeniu, w szczególności, podstawy obliczania wszelkich honorariów lub prowizji lub obu tych rodzajów wynagrodzenia łącznie;

c) kroki, których podjęcia można w normalnych okolicznościach oczekiwać od pośredników ubezpieczeniowych i zakładów ubezpieczeń, w celu ujawnienia klientom ich wynagrodzenia.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Artykuł ~~12~~18

⇨ Doradztwo oraz standardy regulujące transakcje sprzedaży, w ramach których doradztwo nie jest świadczone ⇦

~~3~~1. Przed zawarciem każdej szczególnej umowy pośrednik ubezpieczeniowy ⇨ , w tym zależny pośrednik ubezpieczeniowy, lub zakład ubezpieczeń ⇦ określa ~~co najmniej~~ na podstawie informacji dostarczonych przez klienta:

a) wymagania i potrzeby klienta~~,~~; ~~a także~~

b) ~~uzasadnia powody decyzji o charakterze doradczym~~ ⇨ jeżeli udzielono porady – ⇦ ⌦ przesłanki porady udzielonej ⌫~~,~~ ~~przekazanej~~ klientowi w sprawie ~~danego~~ ⌦ określonego ⌫ produktu ubezpieczeniowego ⌦ , o których informuje klienta ⌫.

~~3~~2. Szczegóły ~~te~~ ⇨ , o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), ⇦ zmienia się zgodnie ze stopniem kompleksowości sugerowanego~~j~~ ~~umowy~~ ⌦ produktu ⌫ ubezpieczeniowego~~a~~ ⇨ oraz poziomem ryzyka finansowego, na które narażony jest klient ⇦.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

~~2~~3. Kiedy pośrednik ubezpieczeniowy ⇨ i zakład ubezpieczeń ⇦ informuje klienta, iż prowadzi działalność doradczą na podstawie rzetelnej analizy, ma obowiązek świadczenia działalności doradczej na podstawie ~~rzetelnej~~ analizy~~,~~ wystarczającej liczby umów ubezpieczeń dostępnych na rynku, umożliwiającej mu sformułowanie zaleceń, zgodnie z kryteriami zawodowymi, dotyczących~~mi~~ umowy ubezpieczenia, która w najwłaściwszy sposób spełniałaby potrzeby klienta.

⇩ nowy

4. Przed zawarciem umowy, bez względu na to, czy udzielono porady, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń przekazują klientowi istotne informacje na temat produktu ubezpieczeniowego w zrozumiałej formie, aby umożliwić klientowi

podjęcie świadomej decyzji, uwzględniając złożoność produktu ubezpieczeniowego i rodzaj klienta.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Artykuł ~~12~~ 19
⇨Zwolnienia z wymogów informacyjnych i klauzula elastyczności ⇦

~~4~~1. Informacji określonych w ~~ust. 1-3~~ ⌦ art. 16, 17 i 18 ⌫ nie trzeba udzielać, jeżeli pośrednik ubezpieczeniowy ⇨ lub zakład ubezpieczeń ⇦ ~~prowadzi działalność w zakresie pośrednictwa w sprawie~~ ⌦ pośredniczą w ubezpieczeniu ⌫ dużego ryzyka, ~~ani też~~ w przypadku pośrednictwa prowadzonego przez pośredników reasekuracyjnych ⇨ lub zakłady ubezpieczeń, ani też w stosunku do klientów profesjonalnych określonych w załączniku ⇦.

~~5~~2. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub przyjąć bardziej restrykcyjne przepisy dotyczące wymogów informacyjnych określonych w ~~ust. 1~~ ⌦ art. 16, 17 i 18 ⌫, pod warunkiem że przepisy te są zgodne z ⌦ unijnym ⌫ prawem ~~wspólnotowym~~. Państwa członkowskie przekazują ⇨ EUNUiPPE i ⇦ Komisji ⌦ te ⌫ przepisy krajowe ~~wymienione w akapicie pierwszym~~.

3. W celu ustanowienia wysokiego poziomu przejrzystości wszystkich właściwych środków ~~Komisja~~ ⇨ EUNUiPPE ⇦ zapewnia, że otrzymane przez ~~nią~~ niego informacje odnoszące się do przepisów krajowych przekazuje się również konsumentom, ~~i~~ pośrednikom ubezpieczeniowym ⇨ i zakładom ubezpieczeń ⇦.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Artykuł ~~13~~ 20
Warunki dotyczące informacji

1. Wszystkie informacje, jakie mają zostać dostarczane ~~klientom~~ zgodnie z art. ~~12~~ ⌦ 16, 17 i 18 ⌫, są przekazywane ⇨ klientom ⇦:

   a) w formie ~~pisemnej~~ ⌦ papierowej ⌫ ~~lub za pomocą jakiegokolwiek innego trwałego nośnika informacji dostępnego dla klienta~~;

   b) w jasny i dokładny sposób, zrozumiały dla klienta; ⇨oraz ⇦

↓ 2002/92/EC
⇨ nowy

   c) w języku urzędowym państwa członkowskiego ⇨ , w którym umiejscowione jest ryzyko, lub państwa członkowskiego ⇦ zobowiązania lub w dowolnym

innym języku, uzgodnionym przez strony. ⇨ Informacje te przekazywane są nieodpłatnie. ⇦

⇩ nowy

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) informacje, o których mowa w art. 16, 17 i 18, mogą być przekazywane klientowi na jednym z następujących nośników:

a) z wykorzystaniem trwałego nośnika informacji innego niż papier, w przypadku spełnienia warunków określonych w ust. 4; lub

b) za pośrednictwem strony internetowej, w przypadku spełnienia warunków określonych w ust. 5.

3. W przypadku przekazania informacji, o których mowa w art. 16, 17 i 18, z wykorzystaniem trwałego nośnika informacji innego niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej, na żądanie klienta przekazuje mu się jednak nieodpłatnie papierową kopię.

4. Informacje, o których mowa w art. 16, 17 i 18, mogą być przekazywane z wykorzystaniem trwałego nośnika informacji innego niż papier, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) wykorzystanie trwałego nośnika jest właściwe w kontekście transakcji przeprowadzanej między pośrednikiem lub zakładem ubezpieczeń a klientem; oraz

b) klientowi zapewniono wybór między informacjami w formie papierowej a informacjami na trwałym nośniku, a inwestor wybrał informacje na trwałym nośniku.

5. Informacje, o których mowa w art. 16, 17 i 18, mogą być przekazywane za pośrednictwem strony internetowej, jeżeli dokument ten jest skierowany osobiście do klienta lub jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) przekazanie informacji, o których mowa w art. 16, 17 i 18, za pośrednictwem strony internetowej jest właściwe w kontekście transakcji przeprowadzanej między pośrednikiem lub zakładem ubezpieczeń a klientem;

b) klient wyraził zgodę na przekazaniu mu informacji, o których mowa w art. 16, 17 i 18, za pośrednictwem strony internetowej;

c) klient został powiadomiony drogą elektroniczną o adresie strony internetowej oraz miejscu na tej stronie, gdzie można znaleźć informacje, o których mowa w art. 16, 17 i 18;

d) zapewniono dostępność informacji, o których mowa w art. 16, 17 i 18, na stronie internetowej tak długo, jak długo klient może w normalnych okolicznościach mieć potrzebę się z nim zapoznać.

6. Do celów ust. 4 i 5 przekazywanie informacji na trwałym nośniku informacji innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej uznaje się za właściwe w kontekście transakcji prowadzonej między pośrednikiem lub zakładem ubezpieczeń a klientem, jeśli istnieją dowody na to, że klient ma regularny dostęp do internetu. Za taki dowód uznaje się podanie przez klienta adresu poczty elektronicznej na potrzeby tej transakcji.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

7~~3~~. W przypadku sprzedaży telefonicznej informacje udzielone klientowi uprzednio są zgodne z ~~zasadami~~ ⌦ przepisami ⌫ ~~Wspólnoty~~ ⌦ Unii ⌫ mającymi zastosowanie do sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość. Ponadto informacje dostarczane są klientowi zgodnie z ust. 1 ⇨ lub 2 ⇦ niezwłocznie po zawarciu umowy ubezpieczenia.

⇩ nowy

Artykuł 21

Sprzedaż krzyżowa

1. Państwa członkowskie dopuszczają praktyki sprzedaży łączonej, lecz nie praktyki sprzedaży wiązanej.

2. W przypadku gdy usługa ubezpieczeniowa lub produkt ubezpieczeniowy oferowane są wraz z inną usługą lub innym produktem jako pakiet, zakład ubezpieczeń lub, w stosownych przypadkach, pośrednik ubezpieczeniowy oferują klientowi i informują go o możliwości odrębnego zakupu składników pakietu oraz przekazują informacje na temat kosztów i opłat związanych z każdym składnikiem pakietu, który można od nich lub za ich pośrednictwem odrębnie zakupić.

3. EUNUiPPE opracowuje najpóźniej do dnia 31 grudnia [20XX] i okresowo aktualizuje wytyczne w zakresie oceniania i nadzorowania praktyk sprzedaży krzyżowej, w szczególności w sytuacjach, w których praktyki sprzedaży krzyżowej stosowane są z naruszeniem obowiązków określonych w art. 16, 17 i 18 lub w ust. 1 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ VII

DODATKOWE WYMOGI W ZAKRESIE OCHRONY KLIENTÓW W ODNIESIENIU DO UBEZPIECZENIOWYCH PRODUKTÓW INWESTYCYJNYCH

Artykuł 22
Zakres

W niniejszym rozdziale wprowadza się dodatkowe wymogi mające zastosowanie do pośrednictwa ubezpieczeniowego prowadzonego w związku ze sprzedażą ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych przez:

a) pośrednika ubezpieczeniowego;

b) zakład ubezpieczeń.

Artykuł 23
Konflikty interesów

1. Państwa członkowskie wymagają od pośredników ubezpieczeniowych i zakładów ubezpieczeń podejmowania wszelkich stosownych kroków w celu identyfikowania konfliktów interesów między nimi, w tym między członkami ich kierownictwa, pracownikami i zależnymi pośrednikami ubezpieczeniowymi, lub dowolną osobą mająca bezpośrednie lub pośrednie powiązania z nimi z racji sprawowanej kontroli, a ich klientami lub też między jednym klientem, a drugim, które powstają w trakcie prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego.

2. W przypadku gdy kroki podejmowane przez pośrednika ubezpieczeniowego lub zakład ubezpieczeń zgodnie z art. 15, 16 i 17 są niewystarczające, by z należytą pewnością zapewnić uniknięcie ryzyka naruszenia interesów klientów i potencjalnych klientów wynikającego z konfliktów interesów, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń wyraźnie ujawnia klientowi ogólny charakter lub źródła konfliktów interesów, przed podjęciem czynności handlowych w jego imieniu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu określenia:

   a) kroków i skutecznych rozwiązań organizacyjnych i administracyjnych, których podjęcia można w normalnych okolicznościach oczekiwać od pośredników ubezpieczeniowych i zakładów ubezpieczeń w celu identyfikowania konfliktów interesów, zapobiegania im, zarządzania nimi i ich ujawniania, przy prowadzeniu pośrednictwa ubezpieczeniowego;

b) stosownych kryteriów służących określeniu rodzajów konfliktów interesów, których istnienie może przynieść szkodę interesom klientów lub potencjalnych klientów pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń.

Artykuł 24
Ogólne zasady i informacje przekazywane klientom

1. Państwa członkowskie wymagają, aby pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń, świadcząc pośrednictwo ubezpieczeniowe w ramach transakcji zawieranych z klientami lub na ich rzecz, postępował uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie zgodnie z najlepszym interesem klientów oraz stosował się, w szczególności, do zasad określonych w niniejszym artykule i w art. 25.

2. Wszelkie informacje, w tym materiały marketingowe, kierowane przez pośrednika ubezpieczeniowego lub zakład ubezpieczeń do klientów lub potencjalnych klientów muszą być rzetelne, jasne i nie mogą wprowadzać w błąd. Materiały marketingowe muszą być w jednoznaczny sposób oznaczone jako takie.

3. Klientom lub potencjalnym klientom przekazuje się odpowiednie informacje na temat:

a) pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń oraz świadczonych przez nich usług. W przypadku świadczenia usługi doradztwa, informacje te powinny określać, czy doradztwo świadczone jest niezależnie oraz czy opiera się na szerokiej, czy też bardziej ograniczonej analizie rynku oraz powinny wskazywać, czy pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń udostępniać będzie klientowi bieżącą ocenę odpowiedniości poleconego mu produktu ubezpieczeniowego;

b) produktów ubezpieczeniowych i proponowanych strategii inwestycyjnych. Informacje te powinny obejmować stosowne wytyczne oraz ostrzeżenia dotyczące ryzyka związanego z inwestycją w te produkty oraz poszczególnych strategii inwestycyjnych; oraz

c) kosztów i odnośnych opłat.

4. Informacje, o których mowa w niniejszym artykule, powinny być przekazywane w przystępnej formie w taki sposób, aby klienci lub potencjalni klienci byli w normalnych okolicznościach w stanie zrozumieć charakter konkretnego produktu ubezpieczeniowego, który jest oferowany, oraz związane z nim ryzyko i w konsekwencji byli w stanie podjąć świadome decyzje inwestycyjne. Informacje te mogą być przekazywane w ustandaryzowanym formacie.

5. W przypadku poinformowania klienta, że doradztwo jest świadczone w sposób niezależny, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń:

a) dokonuje oceny wystarczająco dużej liczby produktów ubezpieczeniowych dostępnych na rynku. Produkty ubezpieczeniowe powinny być zróżnicowane pod względem rodzaju i emitentów lub dostawców produktów i nie powinny ograniczać się do produktów ubezpieczeniowych wyemitowanych lub

dostarczonych przez podmioty mające bliskie powiązania z danym pośrednikiem ubezpieczeniowym lub zakładem ubezpieczeń; oraz

b) nie może, w związku ze świadczeniem usługi na rzecz klientów, akceptować ani przyjmować honorarium, prowizji lub innych korzyści pieniężnych uiszczanych lub przekazywanych przez jakąkolwiek osobę trzecią lub osobę działającą w imieniu osoby trzeciej.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 dotyczących środków mających na celu zapewnienie przestrzegania przez pośredników ubezpieczeniowych i zakłady ubezpieczeń zasad określonych w niniejszym artykule przy świadczeniu pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz swoich klientów. Te akty delegowane określają:

a) charakter usługi lub usług oferowanych klientowi lub potencjalnemu klientowi lub świadczonych na ich rzecz, z uwzględnieniem rodzaju, przedmiotu, wielkości i częstotliwości transakcji; oraz

b) charakter oferowanych lub rozpatrywanych produktów, w tym różne rodzaje produktów ubezpieczeniowych.

Artykuł 25

Ocena odpowiedniości i stosowności oraz sprawozdawczość wobec klientów

1. Świadcząc usługę doradztwa, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń uzyskują niezbędne informacje na temat wiedzy i doświadczenia klienta lub potencjalnego klienta w dziedzinie istotnej dla danego rodzaju produktu lub usługi, a także na temat sytuacji finansowej i celów inwestycyjnych klienta lub potencjalnego klienta, w oparciu o które to informacje pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń powinni polecać produkty, które są odpowiednie dla danego klienta lub potencjalnego klient.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby pośrednicy ubezpieczeniowi i zakłady ubezpieczeń, świadcząc pośrednictwo ubezpieczeniowe przy transakcjach sprzedaży, w ramach których nie udzielono porady, zwracali się do klienta lub potencjalnego klienta o przekazanie informacji na temat posiadanej przez niego wiedzy i doświadczenia w dziedzinie inwestycji istotnej dla danego rodzaju produktu lub usługi, które są oferowane klientowi lub których klient się domaga, aby umożliwić pośrednikowi ubezpieczeniowemu lub zakładowi ubezpieczeń ocenę tego, czy przedmiotowa usługa ubezpieczeniowa lub przedmiotowy produkt ubezpieczeniowy są stosowne dla klienta.

W przypadku gdy pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń uzna, w oparciu o informacje otrzymane na podstawie poprzedniego akapitu, że produkt lub usługa nie są stosowne dla klienta lub potencjalnego klienta, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń ostrzega o tym fakcie klienta lub potencjalnego klienta. Ostrzeżenie to może być przekazywane w ustandaryzowanym formacie.

W przypadku gdy klient lub potencjalny klient nie przekaże informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, lub przekaże informacje na temat swojej wiedzy lub

doświadczenia, które są niewystarczające, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń ostrzega klienta lub potencjalnego klienta, że nie jest w stanie stwierdzić, czy przedmiotowa usługa lub produkt są dla niego stosowne. Ostrzeżenie to może być przekazywane w ustandaryzowanym formacie.

3. Pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń zakłada ewidencję zawierającą dokument lub dokumenty, takie jak umowa uzgodniona między pośrednikiem ubezpieczeniowym lub zakładem ubezpieczeń a klientem, w których określono prawa i obowiązki stron, oraz inne warunki, na jakich pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń będzie świadczyć usługi na rzecz klienta. Prawa i obowiązki stron umowy mogą zostać włączone do innych dokumentów lub tekstów prawnych poprzez ich przywołanie.

4. Klient musi otrzymywać od pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń odpowiednie sprawozdania dotyczące usługi świadczonej na jego rzecz. Sprawozdania te obejmują okresowe informacje kierowane do klientów, z uwzględnieniem rodzaju i złożoności danych produktów ubezpieczeniowych oraz charakteru usługi świadczonej na rzecz klienta oraz zawierają, w stosownych przypadkach, zestawienie kosztów związanych z transakcjami i usługami realizowanymi w imieniu klienta. Świadcząc usługę doradztwa, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń określa, w jaki sposób udzielona porada odpowiada indywidualnej charakterystyce danego klienta.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu zapewnienia przestrzegania przez pośredników ubezpieczeniowych i zakłady ubezpieczeń zasad określonych w niniejszym artykule przy świadczeniu pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz swoich klientów. Te akty delegowane określają:

   a) charakter usługi lub usług oferowanych klientowi lub potencjalnemu klientowi lub świadczonych na ich rzecz, z uwzględnieniem rodzaju, przedmiotu, wielkości i częstotliwości transakcji;

   b) charakter oferowanych lub rozpatrywanych produktów, w tym różne rodzaje produktów ubezpieczeniowych.

ROZDZIAŁ VIII

SANKCJE I ŚRODKI

Artykuł 26
Sankcje i środki administracyjne

1. Państwa członkowskie zapewniają skuteczność, proporcjonalność i odstraszający charakter swoich sankcji i środków administracyjnych.

2. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub reasekuracji lub pośrednicy ubezpieczeniowi lub reasekuracyjni podlegają określonym obowiązkom, państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania, w przypadku naruszenia tych

obowiązków, sankcji lub środków administracyjnych wobec członków ich organów zarządzających oraz wszelkich innych osób fizycznych lub prawnych, które w świetle prawa krajowego ponoszą odpowiedzialność za naruszenie.

3. Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia dochodzeniowe, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji. Wykonując swoje uprawnienia do nakładania sankcji, właściwe organy współpracują ze sobą ściśle w celu zapewnienia pożądanej skuteczności sankcji lub środków oraz koordynują swoje działania w przypadku postępowań obejmujących sprawy transgraniczne.

Artykuł 27
Publikacja informacji o nałożonych sankcjach

Państwa członkowskie zapewniają publikowanie przez właściwe organy bez zbędnej zwłoki informacji o sankcjach lub środkach nałożonych za naruszenie przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wdrożenia niniejszej dyrektywy, w tym informacji na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osób odpowiedzialnych za naruszenie, chyba że opublikowanie tych informacji stanowiłoby poważne zagrożenie dla rynków ubezpieczeń i reasekuracji. W przypadku gdy publikacja wspomnianych informacji wyrządziłaby niewspółmierną szkodę zaangażowanym stronom, właściwe organy publikują informacje o nałożonych sankcjach w sposób anonimowy.

Artykuł 28
Naruszenia

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do:

a) pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, który nie jest zarejestrowany w państwie członkowskim i który nie jest objęty zakresem stosowania art. 1 ust. 2 lub art. 4;

b) osoby prowadzącej pobocznną działalność ubezpieczeniową, która nie dokonała zgłoszenia, o którym mowa w art. 4, lub która dokonała takiego zgłoszenia, lecz w stosunku do której nie są spełnione wymogi określone w art. 4;

c) zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji lub pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego korzystającego z usług pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego świadczonych przez osoby, które nie są zarejestrowane w państwie członkowskim, ani nie są wymienione w art. 1 ust. 2, i które nie dokonały zgłoszenia zgodnie z art. 4;

d) pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, który uzyskał rejestrację w oparciu o fałszywe oświadczenia lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób, z naruszeniem art. 3;

e) pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego lub zakładu ubezpieczeń, który nie przestrzega przepisów art. 8;

f) zakładu ubezpieczeń lub pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, który nie przestrzega wymogów w zakresie prowadzenia działalności zgodnie z rozdziałem VI i VII.

2. Państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania, w przypadkach, o których mowa w ust. 1, sankcji i środków administracyjnych obejmujących co najmniej:

a) publiczne oświadczenie wskazujące osobę fizyczną lub prawną oraz charakter naruszenia;

b) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania danego postępowania oraz do powstrzymania się od ponownego podejmowania tego postępowania;

c) w przypadku pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego – cofnięcie rejestracji zgodnie z art. 3;

d) nałożenie na członka organu zarządzającego pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego lub zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji bądź na inną osobę fizyczną, których uznano za odpowiedzialnych za naruszenie, zakazu sprawowania funkcji u pośredników ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych lub w zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji;

e) w przypadku osoby prawnej – administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 10 % całkowitego rocznego obrotu tej osoby prawnej w poprzednim roku obrotowym; w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką zależną jednostki dominującej, całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu wynikająca ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego ostatecznej jednostki dominującej za poprzedni rok obrotowy;

f) w przypadku osoby fizycznej – administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 5 000 000 EUR lub, w państwach członkowskich, w których euro nie jest walutą urzędową, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień wejścia w życie niniejszej dyrektywy; oraz

W przypadku możliwości ustalenia kwoty korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, państwa członkowskie zapewniają maksymalną wysokość sankcji na poziomie nie niższym niż dwukrotność kwoty tych korzyści.

Artykuł 29
Skuteczne stosowanie sankcji

1. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju sankcji lub środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym:

a) wagi naruszenia i czasu jego trwania:

b) stopnia odpowiedzialności odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej;

c) sytuacji finansowej odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub rocznych dochodów odpowiedzialnej osoby fizycznej;

d) skali korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną, o ile można je ustalić;

e) strat poniesionych przez osoby trzecie, a będących wynikiem naruszenia, o ile możne jest ustalić;

f) gotowości odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej do współpracy z właściwym organem; oraz

g) uprzednich naruszeń popełnionych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną.

2. EUNUiPPE wydaje wytyczne przeznaczone dla właściwych organów zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 dotyczące rodzajów środków i sankcji administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych.

3. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na uprawnienia przyjmujących państw członkowskich do podejmowania właściwych środków mających na celu zapobieganie lub karanie nieprawidłowości popełnianych na ich terytoriach, które są sprzeczne z przepisami ustawowymi lub wykonawczymi przyjętymi w interesie dobra ogólnego. Obejmuje to możliwość zapobiegania podejmowania dalszych działań przez pośredników ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych dokonujących naruszenia na terytoriach tych państw członkowskich.

Artykuł 30
Zgłaszanie naruszeń

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie przez właściwe organy skutecznych mechanizmów sprzyjających zgłaszaniu właściwym organom naruszeń przepisów prawa krajowego wdrażających niniejszą dyrektywę.

2. Mechanizmy te obejmują co najmniej:

a) szczególne procedury odbierania zgłoszeń o naruszeniach oraz działania następcze;

b) stosowną ochronę pracowników zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji lub pośredników ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych, którzy ujawniają naruszenia popełnione w danym podmiocie; oraz

c) ochronę danych osobowych zarówno osoby dokonującej zgłoszenia naruszeń, jak i osoby, której zarzuca się popełnienie naruszenia, zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 95/46/WE.

Artykuł 31
Przekazywanie EUNUiPPE informacji na temat sankcji

1. Państwa członkowskie przekazują EUNUiPPE co roku zbiorczą informację o wszystkich środkach i sankcjach zastosowanych zgodnie z art. 26.

   EUNUiPPE publikuje te informacje w sprawozdaniu rocznym.

2. Jeżeli właściwy organ ujawni publicznie środek administracyjny lub sankcję administracyjną, powiadamia o nim jednocześnie EUNUiPPE.

3. EUNUiPPE opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących procedur i formularzy na potrzeby przekazywania informacji, o których mowa w niniejszym artykule.

   EUNUiPPE przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [XX/ wstawić dokładną datę przypadającą 6 miesięcy po dacie wejście w życie/rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy].

   Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

↓ 2002/92/EC

ROZDZIAŁ ~~IV~~ IX

PRZEPISY KOŃCOWE

~~*Artykuł 14*~~
~~*Prawo zaskarżania do sądu*~~

~~Państwa Członkowskie zapewniają, że od decyzji dotyczących pośrednika ubezpieczeniowego, pośrednika reasekuracyjnego lub zakładu ubezpieczeniowego, podejmowanych na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, przysługuje prawo odwołania do sądów.~~

⇩ nowy

Artykuł 32
Ochrona danych

1. Państwa członkowskie stosują dyrektywę 95/46/WE w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych prowadzonego w państwach członkowskich na podstawie niniejszej dyrektywy.

2. Do przetwarzania danych prowadzonego przez EUNUiPPE zgodnie z niniejszą dyrektywą stosuje się rozporządzenie (WE) nr 45/2001.

Artykuł 33
Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 34 aktów delegowanych dotyczących art. 8, 17, 23, 24 i 25.

Artykuł 34
Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8, 17, 23, 24 i 25, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8, 17, 23, 24 i 25, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8, 17, 23, 24 i 25 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 35
Przegląd i ocena

1. Komisja dokonuje przeglądu niniejszej dyrektywy po pięciu latach od jej wejścia w życie. Przegląd ten obejmuje ogólną analizę praktycznego stosowania przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie, z należytym uwzględnieniem zmian na rynkach detalicznych produktów inwestycyjnych oraz doświadczeń nabytych przy praktycznym stosowaniu przepisów niniejszej dyrektywy, rozporządzenia w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych oraz [MiFID II]. W ramach tego przeglądu rozpatruje się możliwość zastosowania przepisów niniejszej dyrektywy do produktów wchodzących w zakres dyrektywy 2003/41/WE. Przegląd ten obejmuje również szczególną analizę wpływu

art. 17 ust. 2, z uwzględnieniem stanu konkurencji na rynku usług pośrednictwa w odniesieniu do umów innych niż umowy należące do którejkolwiek z grup wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2002/83/WE, oraz wpływu obowiązków, o których mowa w art. 17 ust. 2, na pośredników ubezpieczeniowych będących małymi i średnimi przedsiębiorstwami.

2. Po odbyciu konsultacji ze Wspólnym Komitetem Europejskich Urzędów Nadzoru Komisja przedkłada pierwsze sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

3. EUNUiPPE sporządza, do dnia X X 20XX [cztery lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy], a następnie nie rzadziej niż co dwa lata, drugie sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy. Przed upublicznieniem swojego sprawozdania EUNUiPPE odbywa konsultacje z EUNGiPW.

4. W trzecim sprawozdaniu, które ma zostać sporządzone do dnia X X 20XX [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy], EUNUiPPE dokonuje oceny struktury rynków pośredników ubezpieczeniowych.

5. W sprawozdaniu, które EUNUiPPE ma sporządzić do dnia X X 20XX [cztery lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy], o którym mowa w ust. 3, analizuje się, czy właściwe organy, o których mowa w art. 10 ust. 1, posiadają wystarczające uprawnienia oraz odpowiednie zasoby, aby wykonywać swoje zadania.

6. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 3, analizuje się przynajmniej następujące kwestie:

   a) zmiany struktury rynku pośredników ubezpieczeniowych;

   b) zmiany charakterystyki działalności transgranicznej;

   c) okresową ocenę poprawy jakości doradztwa i metod sprzedaży oraz wpływ niniejszej dyrektywy na pośredników ubezpieczeniowych będących małymi i średnimi przedsiębiorstwami.

7. W tym samym sprawozdaniu uwzględnia się również dokonaną przez EUNUiPPE ocenę skutków niniejszej dyrektywy.

↓ 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Artykuł ~~16~~36
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania ~~niniejszej dyrektywy do dnia 15 stycznia 2005 r.~~ ⇨ art. [1–39] i załącznika I do niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [data] r. ⇦. ~~i n~~Niezwłocznie ~~powiadamiają~~ ⌦ przekazują ⌫ ~~o tym~~ Komisji⇨ę ⇦ tekst tych przepisów ⇦.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. ⇨ Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektywy uchylonej niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. ⇦ Metody dokonywania takiego odniesienia ⇨ i formułowania takiego wskazania ⇦ określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst~~y~~ ⇨ podstawowych ⇦ przepisów ~~ustawowych, wykonawczych i administracyjnych~~ ⇨ prawa krajowego ⇦, przyjętych w ~~dziedzinach~~ ⌦ dziedzinie ⌫ objęte~~ych~~j niniejszą dyrektywą. ~~Dokonując takiego przekazania, Państwa Członkowskie przekazują tabelę wskazującą przepisy krajowe odpowiadające niniejszej dyrektywie.~~

Artykuł ~~15~~37
Uchylenie

Dyrektywa ~~77/92/EWG~~ ⌦ 2002/92/WE ⌫ traci moc od ⌦ dnia ⌫ [data przyjęcia 20XX] ⌦ r. ⌫ ~~daty określonej w art. 16 ust. 1~~ ⇨ , bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji do prawa krajowego tej dyrektywy. ⇦

⇩ nowy

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

🡻 2002/92/EC (dostosowany)
⇨ nowy

Artykuł ~~17~~38
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie ~~z dniem~~ ⇨ dwudziestego dnia po jej ⇦ opublikowaniu~~a~~ ~~jej~~ w *Dzienniku Urzędowym* ~~Wspólnot~~ ⌦ *Unii* ⌫ *Europejskiej~~ch~~*.

↓ 2002/92/EC

Artykuł ~~18~~39
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego *W imieniu Rady*

⇩ nowy

ZAŁĄCZNIK I
KLIENCI PROFESJONALNI

Klient profesjonalny to klient, który posiada doświadczenie, wiedzę i fachowość umożliwiające podejmowanie mu samodzielnych decyzji i właściwą ocenę ryzyka, które ponosi. Do celów niniejszej dyrektywy za klientów profesjonalnych w odniesieniu do wszelkich usług ubezpieczeniowych, wszelkiej działalności ubezpieczeniowej oraz wszelkich produktów ubezpieczeniowych uznaje się poniższe podmioty.

1. Podmioty, które – aby prowadzić działalność na rynkach finansowych – muszą uzyskać zezwolenie lub podlegać regulacji. Poniższy wykaz należy rozumieć jako obejmujący wszystkie podmioty, które posiadają zezwolenie, prowadzące działalność charakterystyczną dla wymienionych podmiotów: podmioty, które posiadają zezwolenie udzielone przez państwo członkowskie na podstawie dyrektywy, podmioty, które posiadają zezwolenie udzielone przez państwo członkowskie bez odwołania do dyrektywy, oraz podmioty, które posiadają zezwolenie udzielone przez państwo nie należące do Unii lub które są przez to państwo regulowane:

   a) instytucje kredytowe;

   b) pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni oraz firmy inwestycyjne;

   c) inne instytucje finansowe, które posiadają zezwolenie lub są regulowane;

   d) zakłady ubezpieczeń i reasekuracji;

   e) programy zbiorowego inwestowania i spółki zarządzające tymi programami;

   f) fundusze emerytalne i spółki zarządzające tymi funduszami;

   g) podmioty prowadzące handel towarami oraz pochodnymi instrumentami towarowymi;

   h) podmioty lokalne;

   i) inni inwestorzy instytucjonalni.

2. Duże przedsiębiorstwa spełniające, na poziomie jednostki, dwa z poniższych wymogów w zakresie wielkości:

   – suma bilansowa: 20 000 000 EUR;

   – obrót netto: 40 000 000 EUR;

   – kapitał własny: 2 000 000 EUR.

3. Krajowe i regionalne władze rządowe, w tym instytucje publiczne, które zarządzają długiem publicznym na szczeblu krajowym lub regionalnym , banki centralne,

międzynarodowe i ponadnarodowe instytucje takie, jak Bank Światowy, MFW, EBC, EBI i inne podobne organizacje międzynarodowe.

4. Inni inwestorzy instytucjonalni, których głównym zakresem działalności jest inwestowanie w instrumenty finansowe, w tym podmioty zajmujące się sekurytyzacją aktywów lub innego rodzaju transakcjami finansowymi. Podmioty wymienione powyżej uznaje się za klientów profesjonalnych. Należy im jednak zezwolić na występowanie o to, by traktowano ich jako klientów nieprofesjonalnych; firmy mogą natomiast zgodzić się zapewnić im wyższy poziom ochrony. Jeżeli klientem firmy jest przedsiębiorstwo, o którym mowa powyżej, przed przystąpieniem do świadczenia usług, firma musi powiadomić takiego klienta, że w oparciu o dostępne jej informacje uznaje go za klienta profesjonalnego i będzie go w ten sposób traktować, chyba że firma i klient uzgodnią inaczej. Firma musi również powiadomić klienta, że może on domagać się zmiany warunków umowy w celu zagwarantowania wyższego poziomu ochrony.

Jeżeli klient, którego uznano za klienta profesjonalnego, stwierdzi, że nie jest w stanie właściwie ocenić odnośnego ryzyka lub nim zarządzać, w jego gestii leży wystąpienie o wyższy poziomo ochrony. Wyższy poziom bezpieczeństwa zostaje zapewniony, w przypadku gdy klient, którego uznano za klienta profesjonalnego, zawrze z firmą pisemną umowę stanowiącą, że do celów stosowania odpowiednich zasad prowadzenia działalności nie będzie on traktowany jako klient profesjonalny. W porozumieniu tym należy określić, czy ten sposób traktowania obowiązuje w odniesieniu do jednej usługi lub transakcji czy też do większej ich liczby lub też do jednego rodzaju produktu lub transakcji czy też do większej ich liczby.

⇩ nowy

ZAŁĄCZNIK II
DOKUMENTY WYJAŚNIAJĄCE

Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających z dnia 28 września 2011 r. państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji dokumentu lub dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji.

W odniesieniu do niniejszej dyrektywy Komisja uznaje, że złożenie tych dokumentów jest uzasadnione.

Złożoność dyrektywy i sektorów, których dyrektywa dotyczy:

Obszar ubezpieczeń i dystrybucji produktów ubezpieczeniowych jest szczególnie skomplikowany i może – z punktu widzenia osób, które się w nim nie specjalizują – mieć bardzo techniczny charakter. W przypadku braku należycie ustrukturyzowanych dokumentów wyjaśniających nadzór nad transpozycją byłby nadmiernie czasochłonny. Obecny wniosek stanowi przegląd, w ramach którego dokonano przekształcenia tekstu dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego. Chociaż treść wiele przepisów nie uległa zmianie, wprowadzono jednak szereg nowych przepisów, a część dotychczasowych przepisów zmieniono lub usunięto. Całkowicie nowa jest struktura, forma i prezentacja tekstu. Nowa struktura jest konieczna, aby uporządkować przepisy prawne w jaśniejszy i logiczniejszy sposób, przy czym rodzić jednak ona będzie konieczność stosowania usystematyzowanego podejścia w ramach nadzoru nad transpozycją.

Niektóre przepisy dyrektywy, której dotyczy niniejszy wniosek, mogą potencjalnie mieć wpływ na szereg obszarów krajowego porządku prawnego, takich jak prawo spółek, prawo handlowe lub prawo podatkowe, czy też innych obszarów ustawodawczych w państwach członkowskich. Wniosek ten może również mieć wpływ na wtórne ustawodawstwo krajowe, w tym na ustawy i zasady prowadzenia działalności dotyczące pośredników finansowych lub ubezpieczeniowych. Wzajemne powiązania między kwestiami, których dotyczy niniejszy wniosek, a wszystkimi tymi pokrewnymi obszarami mogą oznaczać – w zależności od systemu danego państwa członkowskiego – że niektóre przepisy będą wdrażane w oparciu o nowe lub już istniejące przepisy z tych obszarów. Z tego też względu należy zapewnić wyraźny obraz tych przepisów.

Spójność i powiązanie z innymi inicjatywami:

Niniejszy wniosek przedkładany jest do przyjęcia jako część „pakietu regulacji rynku detalicznego dla konsumentów”, wraz z wnioskiem dotyczącym ujawniania informacji na temat „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych (rozporządzenie w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2003/71/WE i 2009/65/WE) i UCITS V. Inicjatywa w zakresie „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych ma na celu zapewnienie spójnego horyzontalnego podejścia do ujawniania informacji o produktach w odniesieniu do produktów inwestycyjnych i produktów ubezpieczeniowych z elementami

inwestycyjnymi (tzw. ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych), a przepisy dotyczące praktyk w zakresie sprzedaży zostaną uwzględnione przy zmianie dyrektyw w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego i MiFID (dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych). Wniosek ten jest ponadto spójny z innymi unijnymi przepisami i politykami, które również uzupełnia, zwłaszcza w obszarze ochrony konsumentów, ochrony inwestorów i nadzoru ostrożnościowego, takimi jak Wypłacalność II (dyrektywa 2009/138/WE), MiFID II (przekształcenie MiFID) i powyższa inicjatywa dotycząca „konfekcjonowanych" detalicznych produktów inwestycyjnych.

Nowa dyrektywa w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego nadal posiadać będzie cechy instrumentu prawnego przewidującego „minimalną harmonizację". Oznacza to, że państwa członkowskie, w razie konieczności, będą mogły postanowić o podjęciu dalej idących środków w celu ochrony konsumentów. Minimalne standardy wynikające z dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego zostaną jednak znacznie podniesione. Niektóre elementy nowej dyrektywy wzmacniać będą środki poziomu 2, tak aby dostosować jej przepisy do przepisów MiFID II, w szczególności w rozdziale regulującym dystrybucję polis ubezpieczenia na życie z elementami inwestycyjnymi (dalej: ubezpieczeniowe produkty inwestycyjne – zob. poniżej). Ma to na celu harmonizację sprzedaży ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych w całej UE za pośrednictwem środków poziomu 2[25]. Stanowi to innowacyjną zmianę w porównaniu z tekstem pierwotnej dyrektywy. Ważne jest, aby Komisja była w stanie porównywać wynikłe sytuacje w różnych państwach członkowskich i tym samym należycie wykonywać swoje zadanie polegające na nadzorowaniu stosowania unijnego prawa. Ponadto w dyrektywie przewidziano klauzulę przeglądową, natomiast Komisja – aby być w stanie gromadzić wszystkie istotnie informacje na temat funkcjonowania tych przepisów – będzie musiała być w stanie monitorować ich wdrożenie od samego początku.

Rozdział poświęcony ubezpieczeniowym produktom inwestycyjnym: Wniosek zawiera rozdział, w którym wprowadzono dodatkowe wymogi w zakresie ochrony klientów związane z ubezpieczeniowymi produktami inwestycyjnymi.

---

[25] Przegląd dyrektyw w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego oparty jest na „procesie Lamfalussy'ego" (czteropoziomowe podejście regulacyjne zalecone przez Komitet Mędrców ds. Regulacji Europejskich Rynków Papierów Wartościowych, któremu przewodniczył Baron Alexandre Lamfalussy, i przyjęte na szczycie Rady Europejskiej w Sztokholmie w marcu 2001 r., mające na celu skuteczniejszą regulację rynków papierów wartościowych) rozwiniętym dalej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych): na poziomie 1 Parlament Europejski i Rada przyjmują w procedurze współdecyzji dyrektywę, która zawiera zasady ramowe i upoważnia Komisję działającą na poziomie 2 do przyjęcia aktów delegowanych (art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej C 115/47) lub aktów wykonawczych (art. 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej C 115/47). Przygotowując akty delegowane, Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez państwa członkowskie. Na wniosek Komisji EUNUIPPE może doradzać Komisji w szczegółowych kwestiach technicznych, które powinny zostać uwzględnione w ustawodawstwie poziomu 2. Ponadto ustawodawstwo poziomu 1 może upoważniać EUNUiPPE do opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych lub wykonawczych zgodnie z art. 10 i 15 rozporządzenia w sprawie EUNUiPPE, które mogą zostać przyjęte przez Komisję (pod warunkiem niezgłoszenia sprzeciwu przez Radę i Parlament w przypadku regulacyjnych standardów technicznych). Na poziomie 3 EUNUiPPE opracowuje również zalecenia, wytyczne i porównuje praktykę regulacyjną w drodze oceny wzajemnej w celu zapewnienia spójnego wdrożenia i stosowania przepisów przyjętych na poziomie 1 i 2. Wreszcie, Komisja sprawdza przestrzeganie przez państwa członkowskie unijnych przepisów i może podejmować działania prawne przeciwko winnym ich naruszenia państwom członkowskim.

Istnieje silna wola polityczna, aby wprowadzić te przepisy, a jednocześnie niemalże brak jest doświadczeń, ponieważ jest to nowy obszar. Dlatego tak ważne jest, aby Komisja otrzymała dokumenty dotyczące transpozycji, wyjaśniające sposób wprowadzenia w życie tych przepisów w poszczególnych państwach członkowskich.

Niskie szacunkowe obciążenia administracyjne związane z koniecznością przekazania przez państwa członkowskie dokumentów wyjaśniających: Jak już wspomniano powyżej, obecny tekst dyrektywy obwiązuje od 2002 r. (kiedy to przyjęto pierwotną dyrektywę). Dlatego też zgłoszenie swoich przepisów wykonawczych nie będzie stanowić ciężaru dla państw członkowskich, gdyż zasadniczo już od dłuższego czasu dokonują zgłoszenia większości z nich. Szacunkowe niskie dodatkowe obciążenia administracyjne związane z żądaniem od państw członkowskich dokumentów wyjaśniających dotyczących nowych części dyrektywy są proporcjonalne i konieczne, aby umożliwić Komisji wykonywanie jej zadania w zakresie nadzoru nad stosowaniem unijnego prawa.

W związku z powyższym Komisja jest przekonana, że wymóg przekazania dokumentów wyjaśniających w przypadku przedmiotowej dyrektywy jest proporcjonalny i nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu, jakim jest skuteczna realizacja nadzoru nad dokładną transpozycją.

⇩ nowy

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

1.2. Dziedzina(-y) polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

1.4. Cel/cele

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.6. Czas trwania działania i jego wpływ finansowy

1.7. Przewidywany(-e) tryb(-y) zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

2.2. System zarządzania i kontroli

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Dział(y) wieloletnich ram finansowych i pozycja(pozycje) wydatków w budżecie, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki operacyjne

3.2.3. Szacunkowy wpływ na środki administracyjne

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCEANA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (IMD2) uchylająca dyrektywę 2002/92/WE w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (IMD1)

1.2. Dziedzina(-y) polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa[26]

Rynek wewnętrzny – rynki finansowe

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

X Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania**

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy nowego działania będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego[27]

☐Wniosek/inicjatywa wiąże się z **przedłużeniem bieżącego działania**

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy działania, które zostało przekształcone pod kątem nowego działania

1.4. Cele

1.4.1. Wieloletni(e) cel(e) strategiczny(-e) Komisji wskazany(-e) we wniosku/inicjatywie

zwiększenie bezpieczeństwa i skuteczności rynków finansowych; usprawnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego usług finansowych.

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(-e) i działanie(-a) ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

stworzenie równych warunków działania; ograniczenie konfliktów interesów; poprawa jakości doradztwa w przypadku złożonych produktów; ograniczenie obciążeń przy wchodzeniu na rynki innych państw członkowskich.

[26] ABM: Activity Based Management: zarządzanie kosztami działań - ABB: Activity Based Budgeting: budżet zadaniowy.

[27] O którym mowa w art. 49 ust. 6 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

1.4.3. Oczekiwany(-e) wynik(i) i wpływ

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Celem wniosku jest: rozszerzenie zakresu stosowania dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego na wszystkie kanały dystrybucji; identyfikacja konfliktów interesów, zarządzanie nimi i ich łagodzenie; zwiększenie poziomu harmonizacji sankcji administracyjnych z tytułu naruszeń przepisów w zakresie sprzedaży; zwiększenie poziomu adekwatności i bezstronności udzielanych porad; zapewnienie dopasowania kwalifikacji zawodowych sprzedawców do złożoności sprzedawanych produktów; uproszczenie i zbliżenie procedur regulujących wchodzenie na rynki innych państw członkowskich w całej UE.

1.4.4. Wskaźniki wyników i wpływu

Należy określić wskaźniki, które umożliwią monitorowanie realizacji wniosku/inicjatywy.

Sporządzenie sprawozdań dotyczących ochrony konsumentów; poczynienie postępów w zapewnianiu niezakłóconej konkurencji; zmiana sytuacji przedsiębiorstw prowadzących działalność transgraniczną, wpływ proponowanych środków na rynki ubezpieczeń.

1.5 Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Potrzeba(-y), która(-e) ma(-ją) zostać zaspokojona(-e) w perspektywie krótko- lub długoterminowej

W wyniku stosowania zmienionej dyrektywy w państwach członkowskich:

• nowe przepisy przyczynią się do zapewnienia konsumentom większego wyboru i wyższej jakości oferowanych im usług,

• ulepszone informacje oraz większa przejrzystość powinny doprowadzić do większej konkurencji i przynieść korzyści skutecznym pośrednikom,

• udzielanie zezwoleń pośrednikom ubezpieczeniowym oraz innym sprzedawcom produktów ubezpieczeniowych oraz nadzór nad nimi zostaną zharmonizowane oraz usprawniona zostanie współpraca miedzy krajowymi organami nadzoru,

• wszyscy sprzedawcy produktów ubezpieczeniowych prowadzący działalność w UE będę należycie uregulowani, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności oraz potrzeb MŚP,

• zawodowe kwalifikacje wszystkich sprzedawców ubezpieczeń będę dopasowane do złożoności sprzedawanych produktów,

• przewiduje się wzrost liczby przedsiębiorstw podejmujących działalność transgraniczną,

• system sankcji zostanie wzmocniony poprzez stworzenie odpowiednich i zharmonizowanych ram w celu zapobiegania poważnym naruszeniom niniejszej dyrektywy i ich eliminowania.

1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej

1) Zróżnicowane krajowe przepisy regulacyjne mogą prowadzić do zwiększonych kosztów administracyjnych i arbitrażu regulacyjnego.

2) Brak działania na szczeblu UE prawdopodobnie przyczyni się do wzrostu liczby przypadków niewłaściwej sprzedaży produktów ubezpieczeniowych.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Praktyki w zakresie sprzedaży produktów o czysto inwestycyjnym charakterze są już uregulowane w dyrektywie w sprawie rynku instrumentów finansowych (MiFID), natomiast alternatywne produkty ubezpieczeniowe oparte na produktach inwestycyjnych zostaną również w podobny sposób uregulowane na poziomie UE, z chwilą zatwierdzenia wniosku dotyczącego IMD2. MiFID doprowadziła do zwiększonej konkurencji między instrumentami finansowymi, zapewniające większy wybór inwestorom oraz skuteczniejsze przepisy w zakresie ochrony konsumentów.

1.5.4. Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia

Proponowany przegląd dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego wynika z programu reform zaproponowanego przez Komisję Europejską w jej komunikacie „Realizacja europejskiego planu naprawy”, strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu. Jest on również zgodny i spójny z inicjatywą w sprawie „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych, wnioskiem dotyczącym dyrektywy MiFID II oraz dyrektywą Wypłacalność II.

1.6 Czas trwania działania i jego wpływ finansowy

☒ Wniosek/inicjatywa o **określonym czasie trwania**[28]

– ☐ Czas trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

– X Czas trwania wpływu finansowego: od 2014 r. do 2016 r.

☐ Wniosek/inicjatywa o **nieokreślonym czasie trwania**

– Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od RRRR r. do RRRR r.,

– po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Przewidywany(-e) tryb(y) zarządzania[29]

☐ Bezpośrednie zarządzanie scentralizowane przez Komisję

☐ **Pośrednie zarządzanie scentralizowane** poprzez przekazanie zadań wykonawczych:

– ☐ agencjom wykonawczym

– ☒ organom utworzonym przez Wspólnoty[30]

– ☐ krajowym organom publicznym/organom mającym obowiązek świadczenia usługi publicznej

– ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej, określonym we właściwym prawnym akcie podstawowym w rozumieniu art. 49 rozporządzenia finansowego

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ Zarządzanie zdecentralizowane z państwami trzecimi

☐ Zarządzanie wspólne z organizacjami międzynarodowymi (*należy wyszczególnić*)

W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu, należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.

Uwagi

-

[28] Wniosek ma nieokreślony czas trwania, lecz po początkowym okresie 3 lat (w trakcie którego EUNUiPPE wykonywać będzie więcej zadań o charakterze jednorazowym) zasoby wymagane do wykonywania przez EUNUiPPE stałych nowych zadań powinny zostać zapewnione w drodze przesunięć.

[29] Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

[30] O których mowa w art. 185 rozporządzenia finansowego.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

Art. 81 projektu rozporządzenia ustanawiającego Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) przewiduje ocenę doświadczeń zgromadzonych w wyniku funkcjonowania EUNUiPPE w terminie trzech lat od faktycznego rozpoczęcia działalności tego urzędu. W tym celu Komisja opublikuje ogólne sprawozdanie, które zostanie przekazane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Zidentyfikowane ryzyko

Dodatkowe zasoby na rzecz EUNUiPPE przewidziane w ramach niniejszego wniosku są konieczne, aby umożliwić EUNUiPPE wykonywanie swoich kompetencji, a zwłaszcza odgrywanie ważnej roli w:

- ustanowieniu, udostępnianiu do publicznej wiadomości i aktualizowaniu pojedynczego rejestru elektronicznego;
- zapewnianiu harmonizacji i koordynacji przepisów IMD2 poprzez przygotowywanie standardów regulacyjnych;
- wzmacnianiu i zapewnianiu konsekwentnego stosowania krajowych uprawnień regulacyjnych poprzez wydawania wytycznych i przygotowywanie wykonawczych standardów technicznych;
- gromadzeniu i publikowaniu informacji na temat sankcji i zasad dobra ogólnego;
- monitorowaniu i ocenie wniosku (3 sprawozdania).

Brak wspomnianych zasobów spowoduje, że EUNUiPPE nie będzie w stanie terminowo i skutecznie pełnić swojej funkcji.

2.2.2. Przewidywane metody kontroli

Systemy zarządzania i kontroli przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EUNUiPPE będą miały również zastosowanie do funkcji pełnionej przez EUNUiPPE zgodnie z niniejszym wnioskiem.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony

W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i innych nielegalnych działań do EUNUiPPE stosują się bez żadnych ograniczeń przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/1999 z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego

dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

EUNUiPPE przystępuje do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego wewnętrznych dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz niezwłocznie przyjmuje stosowne przepisy odnoszące się do całego personelu Urzędu.

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Dział(y) wieloletnich ram finansowych i pozycja(pozycje) wydatków w budżecie, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące pozycje w budżecie

Według działów wieloletnich ram finansowych i pozycji w budżecie

Dział wieloletnich ram finansowych	Pozycja w budżecie	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [Treść ……...…….]	Zróżnicowane /niezróżnicowane [31]	państw EFTA[32]	krajów kandydujących[33]	państw trzecich	w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. aa) rozporządzenia finansowego
	12.0403.01 [EUNUiPPE - dotacja na podstawie tytułu 1 i 2 (Wydatki personalne i administracyjne)]	Zróżnicowane	TAK	NIE	NIE	NIE

- Nowe pozycje w budżecie, o których utworzenie się wnioskuje

Według działów wieloletnich ram finansowych i pozycji w budżecie

[31] Środki zróżnicowane/ środki niezróżnicowane

[32] EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

[33] Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych:	Numer	Konkurencyjność na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia

Dyrekcja Generalna: MARKT			Rok **2014**[34]	Rok **2015**	Rok **2016**		wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			**OGÓŁEM**
• Środki operacyjne										
12.0404.01	Środki na zobowiązania	(1)	0,302	0,271	0,271					**0,844**
	Środki na płatności	(2)	0,302	0,271	0,271					**0,844**
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne[35]										
Numer pozycji w budżecie		(3)								
OGÓŁEM środki dla dyrekcji generalnej MARKT	Środki na zobowiązania	=1+1a +3	0,302	0,271	0,271					**0,844**
	Środki na płatności	=2+2a +3	0,302	0,271	0,271					**0,844**

[34] Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

[35] Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne pozycje „BA"), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	0,302	0,271	0,271					**0,844**
	Środki na płatności	(5)	0,302	0,271	0,271					**0,844**
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne		(6)								
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 1A wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+ 6	0,302	0,271	0,271					**0,844**
	Środki na płatności	=5+ 6	0,302	0,271	0,271					**0,844**

Uwagi:

Po początkowym okresie 3 lat (2014–2016), w którym EUNUiPPE będzie w znacznej mierze wykonywać zadania o charakterze jednorazowym, konieczna będzie ponowna ocena sytuacji w celu określenia właściwego poziomu zasobów ludzkich faktycznie potrzebnych do realizacji zadań objętych niniejszą dyrektywą oraz rozpatrzenia możliwych przesunięć.

Określone powyżej środki operacyjne dotyczą konkretnych zadań przydzielonych EUNUiPPE na podstawie wniosku:

1) Zadania związane z ustanowieniem, udostępnianiem do publicznej wiadomości i aktualizowaniem pojedynczego rejestru elektronicznego

EUNUiPPE powinien ustanowić, udostępnić do publicznej wiadomości i aktualizować pojedynczą elektroniczną bazę danych zawierającą wykaz wszystkich pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, którzy zgłosili zamiar korzystania z przysługującej im swobody przedsiębiorczości lub świadczenia usług. Państwa członkowskie przekazują EUNUiPPE stosowne informacje, aby umożliwić EUNUiPPE administrowanie tym rejestrem. Rejestr ten powinien również zawierać odnośniki do stron internetowych właściwych organów ze wszystkich państw członkowskich.

2) Zadania związane z harmonizacją i koordynacją przepisów IMD2 poprzez przygotowanie projektów standardów (5 aktów delegowanych i stałe zadania)

EUNUiPPE powinien prowadzić współpracę w celu osiągnięcia możliwe największego stopnia spójności standardów prowadzenia działalności w odniesieniu do detalicznych produktów inwestycyjnych podlegających dyrektywie MiFID II lub dyrektywie IMD2.

EUNUiPPE będzie musiał przygotować projekt pięciu aktów delegowanych dotyczących

1) zakresu właściwej fachowej wiedzy i umiejętności pośrednika;

2) konfliktów interesów związanych ze sprzedażą ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych;

3) ogólnych zasad i informacji przekazywanych klientów w związku ze sprzedażą ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych;

4) szczegółowego badania odpowiedniości i stosowności produktu przy sprzedaży ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych;

5) sposobów ujawniania klientowi informacji na temat wynagrodzenia, w tym prowizji warunkowej.

Stałe zadania

EUNUiPPE będzie również wykonywać szereg innych zadań np. będzie interweniować w przypadku sporów między organami nadzoru z państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego, w szczególności w sytuacjach, w których pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny, prowadząc działalność w przyjmującym państwie członkowskim, nie wypełnia swoich obowiązków.

3) Zadania związane z zapewnianiem spójnego stosowania krajowych uprawnień regulacyjnych poprzez wydawanie wytycznych oraz opracowywanie wykonawczych standardów technicznych (1 standard wykonawczy, 2 wytyczne, stałe zadania)

EUNUiPPE będzie musiał przygotować projekt wykonawczych standardów technicznych dotyczących procedur i formularzy na potrzeby przekazywania informacji na temat sankcji i środków administracyjnych nakładanych przez państwa członkowskie.

EUNUiPPE będzie miał obowiązek wydania wytycznych dotyczących nadzoru nad praktykami sprzedaży krzyżowej (wiązanej). Będzie musiał wydać wytyczne dotyczące rodzaju sankcji i środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych.

4) Zadania związane z gromadzeniem i publikowaniem informacji (repozytorium i stałe zadania)

EUNUiPPE będzie musiał przedstawić ustandaryzowany arkusz informacyjny dotyczący zasad dobra ogólnego, który wypełniają właściwe organy w każdym państwie członkowskim.

Będzie również realizował kilka *stałych zadań*:

EUNUiPPE będzie musiał gromadzić i publikować informacje na temat zasad dobra ogólnego. Będzie musiał zapewnić przekazywanie zakładom ubezpieczeń, pośrednikom i konsumentom otrzymywane informacje na temat bardziej rygorystycznych przepisów krajowych w zakresie wymogów informacyjnych i konfliktów interesów. Urząd ten publikować również będzie informacje na temat nakładanych sankcji w swoim rocznym sprawozdaniu.

5) Zadania związane z monitorowaniem i oceną wniosku (3 sprawozdania)

EUNUiPPE będzie musiał sporządzić dwa sprawozdania na temat stosowania niniejszej dyrektywy (pierwsze – cztery lata po wejściu jej w życie, drugie – po sześciu latach). W tych sprawozdaniach EUNUiPPE dokona oceny struktury rynków pośredników ubezpieczeniowych. EUNUiPPE zbada, czy właściwe organy mają wystarczające uprawnienia oraz stosowne zasoby, aby wykonywać swoje zadania. EUNUiPPE będzie musiał przeanalizować w odrębnym sprawozdaniu, czy istniejące zasady dobra ogólnego są zgodne z celem, jakim jest zapewnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Dział wieloletnich ram finansowych:	**5**	„Wydatki administracyjne”

w mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

		Rok **2014**	Rok **2015**	Rok **2016**					**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: MARKT									
• Zasoby ludzkie		0	0	0					
• Pozostałe wydatki administracyjne		0	0	0					
OGÓŁEM Dyrekcja Generalna MARKT	Środki	0	0	0					

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	0	0	0					

w mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

		Rok **2014**[36]	Rok **2015**	Rok **2016**					**OGÓŁEM**
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 5 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	0,302	0,271	0,271					**0,844**
	Środki na płatności	0,302	0,271	0,271					**0,844**

[36] Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki operacyjne

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych

– ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Szczególne cele wniosku określono w pkt 1.4.2. Zostaną one osiągnięte dzięki proponowanym środkom ustawodawczym, które będą wdrażane na poziomie krajowym, oraz dzięki zaangażowaniu EUNUiPPE. Chociaż nie jest możliwe przypisanie konkretnych wyników liczbowych do każdego celu operacyjnego, rolę i wkład EUNUiPPE w realizację celów niniejszego wniosku szczegółowo opisano w pkt 3.2.1.

3.2.3. Szacunkowy wpływ na środki administracyjne

3.2.3.1. Streszczenie

– X Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

– ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

3.2.3.2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

– X Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich

– ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Uwagi:

W następstwie przyjęcia wniosku w Dyrekcji Generalnej MARKT nie będą potrzebne żadne dodatkowe zasoby ludzkie lub administracyjne. Zasoby zaangażowane w monitorowanie dyrektywy 2002/92/WE będą nadal wystarczające.

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

– X Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z proponowanymi wieloletnimi ramami finansowymi 2014–2020 ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w wieloletnich ramach finansowych.

Wniosek przewiduje realizację przez EUNUiPPE dodatkowych zadań. Wymagać to będzie dodatkowych środków w pozycji w budżecie 12.0403.01. Środki te zostały już uwzględnione w proponowanych wieloletnich ramach finansowych na lata 2014–2020.

– ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga zastosowania instrumentu elastyczności lub zmiany wieloletnich ram finansowych[37].

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

– ☒ Wniosek/inicjatywa przewiduje współfinansowanie szacowane zgodnie z poniższym:

Środki w mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

	Rok **2014**	Rok **2015**	Rok **2016**					Ogółem
Państwa członkowskie za pośrednictwem krajowych organów nadzoru UE *	0,452	0,407	0,407					1,266
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem	0,452	0,407	0,407					1,266

* Szacunków dokonano w oparciu o obecny mechanizm finansowania przewidziany w rozporządzeniu w sprawie EUNUiPPE (państwa członkowskie 60 %, Wspólnota 40 %)

[37] Zob. pkt 19 i 24 porozumienia międzyinstytucjonalnego.

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

– ☒ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

– ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

  – ☐ wpływ na zasoby własne

  – ☐ wpływ na dochody różne

Załącznik do oceny skutków finansowych regulacji dla wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego i sprzedaży produktów ubezpieczeniowych, uchylającej dyrektywę 2002/92/WE w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego

Koszty związane z zadaniami, które będą wykonywane przez EUNUiPPE, zostały oszacowane dla wydatków personalnych (tytuł 1) zgodnie z klasyfikacją kosztów w projekcie budżetu EUNUiPPE na 2012 r. przedłożonym Komisji. Wniosek Komisji zawiera przepisy przewidujące opracowanie i przygotowanie przez EUNUiPPE projektu 5 aktów delegowanych i 1 wykonawczego standardu technicznego. Ponadto EUNUiPPE będzie miał za zadanie opracowanie 2 wytycznych, głównie służących zapewnieniu współpracy między organami, oraz 3 sprawozdań dotyczących monitorowania i oceny skuteczności przedmiotowej dyrektywy, a także prowadzić będzie rejestr pośredników, którzy zamierzają prowadzić działalność transgraniczną, oraz wykonywać będzie szereg innych stałych zadań. Założono, że dyrektywa wejdzie w życie pod koniec 2013 r., zatem EUNUiPPE będzie potrzebować dodatkowych zasobów począwszy od 2014 r. Oszacowano zapotrzebowanie na dodatkowy personel na potrzeby opracowania standardów technicznych, wytycznych i sprawozdań, które EUNUiPPE ma za zadanie przygotować, oraz realizacji innych stałych zadań. Jeżeli chodzi o charakter stanowisk, pomyślne i terminowe opracowanie nowych standardów technicznych wymagać zwłaszcza będzie dodatkowych specjalistów ds. polityki, prawa i oceny skutków.

W celu oceny wpływu dodatkowych zadań na liczbę ekwiwalentów pełnego czasu pracy (EPC) wymaganych na potrzeby opracowania aktów delegowanych, standardów technicznych, wytycznych i sprawozdań przyjęto następujące założenia:

1. Jeden specjalista ds. polityki opracowuje średnio 1,5 aktu delegowanego/standardu technicznego rocznie, przy czym ten sam specjalista może sporządzić odnośne wytyczne lub sprawozdania. W zakres ich obowiązków wchodzić będą również zadania związane z gromadzeniem i publikowaniem informacji oraz stałe zadania (zob. wyżej). Oznacza to, że potrzebnych będzie 4 specjalistów ds. polityki;

2. W kontekście powyższych standardów technicznych potrzebny jest jeden specjalista ds. oceny skutków;

3. W kontekście powyższych standardów technicznych i wytycznych potrzebny jest jeden specjalista ds. prawa.

Oznacza to potrzebę dodatkowych 6 EPC począwszy od 2014 r.

Przyjęto, że ten wzrost liczby EPC zostanie utrzymany w 2015 r. i 2016 r., ponieważ standardy zostaną najpewniej ukończone dopiero w 2015 r. i mogą wymagać zmian w 2016 r.

Pozostałe założenia:

1. Na podstawie rozkładu EPC w projekcie budżetu na 2012 r. zakłada się, że na dodatkowe 6 EPC złoży się 4 pracowników zatrudnionych na czas określony (74 %), 1 oddelegowany ekspert krajowy (16 %) i 1 pracownik kontraktowy (10 %).

2. Średnie roczne koszty wynagrodzeń personelu z poszczególnych kategorii oparte są na wytycznych Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu.

3. Współczynnik ważenia wynagrodzeń obowiązujący dla Frankfurtu wynosi 0,948.

4. Założono koszty szkoleń w wysokości 1 000 EUR na 1 ECP rocznie.

5. Koszty podróży służbowych wynoszące 10 000 EUR oszacowano na podstawie przewidzianych w projekcie budżetu na 2012 r. środków na podróże służbowe na osobę.

6. Koszty rekrutacji (podróże, zakwaterowanie, badania lekarskie, dodatek na zagospodarowanie i inne dodatki, koszty przeprowadzki itp.) wynoszące 12 700 EUR oszacowano na podstawie przewidzianych w projekcie budżetu na 2012 r. środków na rekrutację na osobę.

Poniższa tabela dokładniej prezentuje sposób obliczenia wzrostu wymaganego budżetu na trzy kolejne lata. Obliczenia te odzwierciedlają fakt, że z budżetu Wspólnoty finansowanych jest 40 % kosztów.

Rodzaje kosztów	Obliczenia	Kwota (w tys.)			
		2014	2015	2016	ogółem
Tytuł 1: Wydatki na personel					
11 Wynagrodzenia i dodatki					
- w tym pracownicy zatrudnieni na czas określony	=4*127*0,948	482	482	482	1446
	=1*73*0,948	69	69	69	207
- w tym oddelegowani eksperci krajowi	=1*64*0,948	61	61	61	183
- w tym pracownicy kontraktowi	=6*12,7	76			76
	=6*10	60	60	60	180
12 Wydatki związane z rekrutacją	=6*1	6	6	6	18
13 Koszty podróży służbowych					
		754	678	678	2,110
15 Szkolenia					
		302	271	271	844
Tytuł 1 ogółem: Wydatki na personel					
w tym wkład Wspólnoty (40 %)		452	407	407	1,266
w tym wkład państw członkowskich (60 %)					

W poniższej tabeli przedstawiono proponowany plan zatrudnienia dotyczący czterech stanowisk dla pracowników zatrudnionych na czas określony.

⇩ nowy

Function group and grade	Temporary posts
AC 16	
AC 15	
AC 14	
AC 13	
AC 12	
AC 11	
AC 10	
AD 9	1
AD 8	1
AD 7	2
AD 6	
AD 5	
AD total	4